

Světová autorka
bestsellerů

NORA ROBERTSOVÁ

Poslední poctivá žena

Název originálu:
The Last Honest Woman

První vydání:
MIRA Books, 1988

Překlad:
Uršula Brtníková

Odpovědný redaktor:
Petr Neugebauer

© 1988 by Nora Roberts
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2000

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: UEBERREUTER PRINT, s.r.o., Pohořelice

Adresa redakce: Kubánské nám. 11, 105 00 Praha 10
Telefonní spojení:
sekretariát: 71730486
distribuce: 71732417
produkce: 67311348
redakce: 67310099

CENA 130 Kč

ISBN 80-241-0505-5

NORA
ROBERTSOVÁ

Poslední
poctivá žena

PROLOG

„Můžete křičet, co hrdlo ráčí, paní O’Hurleyová.“ Dýchala přerývaně. Po spáncích jí kanuly krůpěje potu, prsty zarývala do postranic lůžka a sbírala síly. „Molly O’Hurleyová nevyprovází svoje děti do světa křikem.“

Nebyla to velká žena, ale její hlas i za normálních okolností pronikal až do nejzazších rohů místnosti. Byl to zvučný melodický hlas, i když musela sáhnout až na dno svých sil, aby jím dokázala pronést své sebevědomé prohlášení. Před několika minutami ji do nemocnice dopravil její manžel a právě přicházela poslední fáze porodu.

Nebyl čas ji připravovat, nebyl čas na laskavá slovíčka a upřímné stisky rukou. Porodník se na ni jenom podíval a tak, jak byla, ji nechal odvézt na sál.

Většina žen by byla sama s cizími lidmi v cizím městě nervózní, zvláště kdyby na těch lidech měl záviset jejich život i život jejich dítěte. I ona byla nervózní, ale radši by si ukousla jazyk, než aby to dala najevo.

„Vás jen tak něco nerozhází, co?“ Doktor kývl na sestřičku, aby jí otřela čelo. Topení v porodním sále sálalo naplno.

„Všichni O’Hurleyové jsou takoví,“ vypravila ze sebe, ale chtělo se jí křičet. Ach bože, jak se jí chtělo křičet bolestí, která jí lomcovala. Dítě přicházelo na svět předčasně. Mohla se jen modlit, aby to nebylo příliš brzy. Kontrakce následovaly jedna za druhou v tak rychlém sledu, že ani neměla čas se vzpamatovat a připravit se na další.

„Máme štěstí, že váš vlak neměl pět minut zpoždění, protože jinak byste rodila v jídelním voze.“ Dilatace dosáhla maxima a ukázala se hlavička dítěte. „Ještě chvilku vydržte. Zhluboka dýchejte.“

Vychrlila sérii šťavnatých nadávek, které posbírala během sedmi let soužití s Francisem a sedmi let vymetání kdejakých podřadných podniků ve všech možných městech od Los Angeles po Catskills.

Doktor jen obrátil oči v sloup. Molly odfukovala jako parní lokomotiva a upírala na něho planoucí zrak.

„Je to dobré, je to dobré. A jdeme na to. Zatlačte, paní O’Hurleyová. Ať to dítě udělá pořádnou díru do světa.“

Já ti ukážu, pomyslela si Molly a přes omračující bolest zatlačila ze všech sil. Dítě přišlo na svět s nářkem znásobeným ozvěnou v porodním sále. Molly se na ně dívala a z očí jí kanuly slzy. Doktor prohlížel hlavičku, ramena a tělíčko.

„Je to holčička.“

Rozesmála se a zase si lehla.

„Holčička!“ Dokázala to. Nebude na ni Francis hrdý? Molly vyčerpaně naslouchala prvnímu pláči své dcery.

„Ani jsem ji nemusel poplácat po zadečku,“ prohlásil doktor.

Je malá, pomyslela si Molly. Možná nemá ani dvě kila.

„Není to žádná těžká váha, paní O’Hurleyová, ale vypadá k světu.“

„Samozřejmě. Poslouvejte, jaké má plíce. Bude slyšet i v zadní řadě. Pár týdnů před termínem, ale... Ach, panebože.“

Zasáhla ji nová kontrakce a Molly se vztyčila na loktech.

„Podržte ji.“ Doktor předal dítě sestře a druhé pokynul, aby vzala Molly za ramena. „Vypadá to, že vaše dcera měla společnost.“

„Další?“ Na pomezí bolesti a deliria se Molly rozesmála. Ale nebyl to hysterický smích. Byl to smích šťastný a odvážný. „Zatraceně, Franku! Vždycky pro mě máš nějaké překvapení.“

Muž v čekárně přecházel sem a tam, ale jeho krok byl lehký a pružný, dokonce, i když se popáté během tří minut díval na hodinky. Byl to muž, který trávil stejně času tancem jako chůzí. Byl štíhlý a čiperný a v jeho očích zářila neustále dobrá nálada. Čas od času přešel kolem chlapce, který napůl spal v křesle, a pohladil ho po hlavě.

„Za chvíličku budeš mít sestřičku nebo bratříčka, Trace. Každou chvíli nám to přijdou říct.“

„Jsem děsně unavenej, tati.“

„Unavenej?“ Muž strhl chlapce do náruče a se smíchem se s ním zatočil po čekárně. „Ted’ není čas na spaní, chlapče! Tohle je velká chvíle. Rodí se další O’Hurley. Dneska večer má premiéru.“

Trace si položil hlavu na otcovo rameno.

„Nedostali jsme se do divadla.“ „Na to bude dost času jindy.“ Na chvilku pocítil záchvěv lítosti nad zrušeným představením, ale bary byly dokonce i v Duluthu. Ještě než znovu vsednou na vlak, zařídí jedno nebo dvě angažmá.

Narodil se, aby bavil lidi, aby zpíval, aby se protančil životem – a děkoval své šťastné hvězdě za to, že jeho Molly je stejná jako on. Bůh ví, že to je nuzné živobytí – věčně na cestách z jednoho druhořadého podniku do dalšího – ale ještě měli čas. Velká šance je za dveřmi. S dalším představením už O’Hurleyové určitě prorazí. „Ani nebudeš vědět jak, a na plakátech si budeme říkat Čtyři O’Hurleyové. Nic nás už nezastaví.“

„Nic nás už nezastaví,“ zamumlal chlapec, který to už všechno slyšel tisíckrát.

„Pan O’Hurley?“

Frank se zastavil. Pevněji sevřel svého syna v náručí a obrátil se k doktorovi. Byl jenom mužem, a to mužem v oblasti porodu zoufale nepoučeným. „Já jsem O’Hurley.“ V krku mu vyschlo. Nemohl ani nasucho polknout. „Molly. Je Molly v pořádku?“ Doktor se zešířila usmál a pohladil si bradu. „Vaše paní je pořádný kus ženské.“

Franka zaplavila vlna úlevy. Prudce políbil svého syna. „Slyšíš to, chlapče? Tvoje máma je pořádný kus ženský. A co dítě? Víím, že to bylo brzo. Je dítě v pořádku?“

„Zdravé a krásné,“ začal doktor. „Všechny.“ „Zdravé a krásné.“ Frank bez sebe radostí zatančil krátký quickstep. „Moje Molly ví, jak rodit děti. Občas si poplete narážky, ale nakonec je vždycky hvězda večera..Nedokončil větu a zahleděl se na doktora, který se nepřestával usmívat. „Všechny?“

„To je váš syn?“

„Ano, jmenuje se Trace. Jak to myslíte, všechny?“

„Pane O’Hurely, váš syn má tři sestry.“

„Tři.“ Frank, který stále držel Tracea v náručí, klesl do křesla. Jeho neposedné nohy tanečníka se změnilly v rosol. „Tři sestry? Všechny najednou?“

„Pár minut po sobě, ale byly tři, když jsem je naposled počítal.“

Frank chvíli zůstal omráčeně sedět. Tri. Nebylo mu jasné, ani jak uživí jeden hladový krk navíc. Tři. Samé holky. Když se trochu vzpamatoval, rozesmál se. Byl požehnán třemi dcerami. Francis O'Hurley nebyl muž, který spílá osudu. Přijímal ho.

„Slyšíš to, chlapče? Tvoje máma šla na porodní sál a dostala tam trojčata. Tři za cenu jednoho. Tomu říkám výhodná nabídka.“ Vyskočil na nohy, popadl doktora za ruku a mohutně jí potřásl. „Bůh vám žehnej. Ať do mě udeří hrom, jestli je dneska večer na světě šťastnější muž než Francis Xavier O'Hurley.“

„Gratuluju.“

„Jste ženatý?“

„Ano.“

„A jak se jmenuje vaše žena?“

„Abigail.“

„Tak jedna z nich bude určitě Abigail. Kdy můžu vidět svoji rodinu?“

„Za pár minut. Řeknu nějaké sestře, aby přišla dolů a pohlídala vašeho syna.“

„To ne.“ Frank chytil Tracea za ruku. „Půjde se mnou. To se mu nestane každý den, aby dostal tři sestry.“

Doktor mu chtěl začít vysvětlovat pravidla, ale pak to vzdal.. „Jste taky tak tvrdohlavý jako vaše žena, pane O'Hurleyi?“

Frank vypjal hrud'. „Mohla by se ode mě učit.“

„Pojďte tudy.“

Poprvé je zahlédl přes skleněnou stěnu novorozeneckého oddělení, tři tělíčka v inkubátorech. Dvě spaly a třetí popuzeně křičela. „Dává o sobě vědět. Tohle jsou tvoje sestřičky, Trace.“

Trace byl už úplně vzhůru. Kriticky si je prohlížel. „Jsou hubený a zmačkaný.“

„To jsi byl ty taky, ty malý paviáne.“

Konečně přišly slzy. V žilách Frankovi proudilo příliš irské krve na to, aby se za ně styděl. „Udělám pro vás všechno, co bude v mých silách. Pro každou z vás.“ Položil ruku na sklo a doufal, že to bude stačit.

PRVNÍ KAPITOLA

Dnešní den nebude obyčejný. Ted', když udělala ono rozhodnutí, bude trvat dlouho, než bude zase všechno jako obyčejně. Mohla jenom doufat, že se v této věci rozhodla správně.

V tichém a nehybném vzduchu maštale, prosyceném vůní sena a zvířat, si Abby sedlala koně. Možná dělala chybu, když se v takový den chystala ukrást si trochu času jen pro sebe, ale nutně to potřebovala. Hodina strávená o samotě mimo dům, daleko od všech jejích závazků a povinností, jí připadala jako úžasný luxus.

Abby zaváhala. Pak zavrtěla hlavou a utáhla podpětku. Když už se rozhodnete krást, je lepší krást luxusní věci. Byla to jedna z věcí, které říkal její otec, a tak se sama pro sebe zasmála. Kromě toho, pokud pan Jorgensen chce hříbě opravdu koupit, ještě jí zavolá. Měla by dát do pořádku účetnictví a účet za krmivo už byl také po splatnosti – ale to může vyřídit později. Ted' právě toužila po rychlé projíždce nikam.

Dvě z koček, které žily v maštali, ji obešly, usadily se na slámě a pozorovaly, jak kolem nich vyvádí ven grošovaného hřebce. Jeho dech se srážel v chladném vzduchu. Abby znovu zkontrolovala upnutí řemenu. „Pojďme, Judde.“ S ladností získanou dlouhým cvikem se vyhoupla do sedla a zamířila na jih.

Dneska to nevypadalo na rychlou projíždku. Sníh a bláto se smísily do lepkavé kaše. Vzduch byl chladný a těžký vlhkem. Přesto v něm cítila předzvěst. Věci se mění – a může někdo chtít víc? Pokračovali v rychlé chůzi a oba toužili po tom, co bylo hned za záhybem cesty: po svobodě.

Možná jí souhlas s rozhovorem pro tu knihu trochu svobody přidá. Mohla jenom doufat. Od chvíle, kdy podepsala smlouvu, ji však stále pronásledovaly pochyby. Co je správné, co bylo špatné, jaké budou důsledky? Musí za ně přijmout zodpovědnost, ať budou jakékoliv.

Projížděla se po loukách, které milovala, ale které nikdy nepovažovala za své vlastní. Na pastvinách tál sníh. Za měsíc,

pomyslela si, si hříbata budou hrát na nové trávě. Vyseje oves a letos – možná, že už letos! – se její účty dostanou do plusu.

Chuck by se o to nestaral. Nikdy nemyslel na zítřek, ale jenom na další chvíli, na další závod. Věděla, proč jí koupil pozemek v odlehlé části Virginie. Možná to vždycky věděla. Ale tehdy byla schopná chápat gesto, kterým přiznával svoji vinu, jako příslib naděje. Schopnost nacházet tenká vlákna naděje a držet se jich jí pomohla přežít předchozích osm let.

Chuck koupil pozemek, ale dohromady na něm strávil jen pár týdnů. Neposedný, bezstarostný a sobecký – to byl Chuck. Věděla to, ještě než si ho vzala... a možná si ho vzala právě proto. Rozhodně nemohla nikdy tvrdit, že by předstíral něco jiného. Bylo to prostě tak, že se podívala a viděla to, co chtěla vidět. Vtáhl ji do svého života, jako by kolem ní proletěla kometa. A ona ji následovala, oslepená jejím leskem.

Osmnáctiletá Abigail O'Hurleyová byla omráčená a nadšená dvořením známého Chucka Rockwella. Jeho jméno se objevovalo na prvních stránkách novin, které psaly o jeho úspěších na závodech Formule jedna. Jeho jméno se skvělo velkými písmeny na prvních stránkách bulvárů, píšících o jeho úspěších při dobývání ženských srdcí. Mladá Abigail nečetla bulvární tisk.

Nasál ji do svého života v Miami. Okouznil ji a oslnil. Nabízел jí vzrušení. Vzrušení a osvobození od zodpovědnosti. Byla vdaná dřív, než se stačila nadechnout.

Abby zastavila koně, i když se drobně rozpršelo. Nevadilo jí, že zmokne a bude mít urousané šaty. Dosáhla tak toho, co dnes ráno potřebovala: samoty. Věděla, že je to zbabělé, ale nikdy si o sobě nemyslela, že je statečná. Byla dobrá v umění přežít a hodlala v tom pokračovat.

Louka se mírně zdvihala. Pokrývaly ji nepravdělné skvrny sněhu a přikrývala ji nízko ležící mlha. Judd netrpělivě zadupal kopytem a Abby ho poplácala po krku, dokud se zase neuklidnil. Bylo tu tak krásně! Navštívila Monte Carlo, Paříž, Londýn

Bonn, ale po skoro pěti letech nepřetržité práce od úsvitu do soumraku stejně považovala tyto louky za nejkrásnější místo na světě.

Děšť zesílil a Abby si pomyslela, že polní cesty, které křižují její pozemek, budou téměř nesjízdné. Pokud bude v noci mrznout, cesty i louky pokryje tenká vrstvička nebezpečného ledu. Ale bylo to krásné. Za tohle musí být Chuckovi vděčná. A za tolik dalších věcí.

Byl jejím mužem. Teď je jeho vdovou. Než se vydal na svou poslední jízdu, občas se k ní choval špatně, ale zanechal jí dvě nejdůležitější věci v jejím životě: dva syny.

Jen kvůli nim nakonec souhlasila s tím, aby přijel ten spisovatel.

Odmítala nabídky nakladatelů více než čtyři roky. Nezabránila tím vydání neautorizovaného životopisu Chucka Rockwella ani příběhům, které se i teď čas od času objevovaly v novinách. Po měsících a měsících přemýšlení a rozvažování Abby konečně dospěla k závěru, že pokud bude spolupracovat se spisovatelem – s dobrým spisovatelem –, alespoň bude mít nějaký vliv na konečnou podobu knihy. Až se to stane, budou mít její synové něco od svého otce.

Dylan Crosby byl velmi dobrý spisovatel. Abby věděla, že to je současně výhoda i nevýhoda. Bude se pokoušet nahlédnout do oblastí, o kterých byla rozhodnuta, že si je nechá pro sebe. Nedalo se tomu vyhnout. Až na to dojde, odpoví mu tak, jak uzná za vhodné, a konečně uzavře tuto kapitolu svého života.

Bude si muset počínat chytře. Zavrtěla hlavou a mlaskla na koně, aby se dal zase do pohybu. Problém byl v tom, že na to nikdy nebyla. To byla vždycky Chantel, její starší sestra – starší o dvě a půl minuty. Vždycky uměla plánovat a manipulovat a přimět ostatní, aby jí šli na ruku.

A pak tu byla Maddy, její druhá sestra, mladší o dvě minuty a deset vteřin. Maddy byla ta upřímná a otevřená, sestra, která dokázala dosáhnout svého prostou silou vůle a nezlomným odhodláním. Ale ona je Abby, prostřední trojče. To tiché. To spolehlivé. To zodpovědné. Pokaždé, když slyšela takové přívlastky, se zachvěla.

Teď nebyl problém v nálepce, kterou dostala, ještě než se naučila chodit. Její problém byl Dylan Crosby, bývalý investigativní novinář, který se vrhl na psaní životopisů. Když mu bylo dvacet, jeho odhalení v souvislosti s mafií nakonec přivedlo za mříže jeden z

největších ministerských klanů na východním pobřeží. Než mu bylo třicet, zmařil kariéru senátora s tajným kontem ve švýcarské bance a ambicemi na vyšší úřad. Teď se s ním bude muset vyrovnat ona.

A dokáže to. Koneckonců bude na domácí půdě, pod vlastní střechou. Předá mu informace. Tajemství, která chce udržet pod pokličkou, má ukrytá v hlavě a v srdci. Jen ona má od nich klíč. Jestli se jako prostřední dcera dvou potulných komediantů něco naučila, tak to bylo umění hrát. Aby dostala to, co chce, stačí, když Dylanu Crosbymu zahraje pořádné divadlo.

Nikdy nikomu neříkej úplně pravdu, děvče. Nikdo ti o ni nestojí. To by řekl její otec. A to, řekla si Abby s úsměvem, si musím připomínat příštích pár měsíců.

Neochotně se rozhodla opustit čerstvý vzduch a zasněženou cestu a zamířila zpátky. Je čas začít.

Dylan proklel déšť a znovu vystrčil okénkem ruku, aby si utřel promočeným hadrem čelní sklo. Stěrač na jeho straně pracoval jenom čas od času. Ten na druhé straně to už vzdal úplně. Ledový déšť promočil rukáv jeho kabátu na ruce, kterou si dělal výhled, zatímco druhou rukou držel volant a řídil. Musel být blázen, když si koupil dvacet pět let staré auto, ať už je to klasika nebo ne. Corvetta z roku 1962 vypadala jako sen, ale řídit ji byla noční můra.

Asi taky nebylo moc chytré odjet z New Yorku v únoru, ale chtěl mít svobodu, kterou mu poskytoval jenom jeho vlastní vůz. Aspoň že se sníh, se kterým se setkal v Delaware, změnil v déšť, jak pokračoval dále na jih. Ale vzápětí mu otevřeným okénkem stříkla voda za krk a Dylan znovu proklel déšť.

Mohlo by to být horší, říkal si. Nebyl si tím sice úplně jistý, ale pravděpodobně mohlo. Konečně se ale pořádně zakousne do projektu, který si plánoval už tři roky. Abigail O'Hurleyová Rockwellová se zjevně rozhodla, že z nakladatele už víc nevy-máčkne.

Pěkně ostrá dáma, pomyslel si. Sbalila jednoho z nejlepších a nejbohatších závodníků Formule, a to tehdy byla skoro ještě dítě. Než jí bylo devatenáct, nosila norkové kožichy a diamanty a hrála kostky na místech, jako je Monte Carlo. Člověku nikdy moc nevadí, když utrácí cizí peníze. Jeho bývalá manželka mu to předvedla.

Naštěstí jejich svazek trval pouhých osmnáct měsíců. Ženy jsou zrozeny k přetvářce. Mají ve zvyku se vydávat za bezmocná zranitelná stvoření... dokud do vás nezatnou pařáty. Pokud je chcete setřást, musíte trochu krváct. A pak, pokud máte něco v hlavě, se čas od času podíváte na jizvy, které po tom zůstaly, abyste si připomněli, jak to v životě chodí.

Dylan zápasil s mapou vedle sebe. Držel ji na volantu loktem a pak znovu zaklel. Ano, tady měl odbočit. Zrovna to přejel. Rychle se rozhlédl dopředu a dozadu po silnici utopené v dešti a mlze a obrátil auto o sto osmdesát stupňů.

Stěrače nestály za nic, ale corvetka se uměla otáčet.

Nedokázal si představit, že by se Chuck Rockwell, kterého sledoval a kterého obdivoval, dobrovolně usadil v té nejzapadlejší díře ve Virginii. Možná ho k tomu přemluvila jeho žena. Třeba to mělo být něco jako skryš. Rozhodně tu strávila několik posledních let v zimním spánku.

Jaká to je asi žena? Aby mohl napsat důkladný životopis jejího muže, musí jí porozumět. Během prvního roku ve Formuli 1 se držela Rockwella jako klíště, ale pak najednou zmizela. Možná jí vadil zápach benzinu a spálených pneumatik. Nestála v ochozech při vítězstvích svého muže ani při jeho porážkách. A, což bylo ze všeho nejdůležitější, nebyla ani na jeho posledním závodu. Na tom, při kterém se zabil.

Podle Dylanových informací se objevila o několik dní později na jeho pohřbu, ale promluvila sotva pár slov a neuronila ani slzu. Vzala si zlatý důl a předstírala, že nevidí jeho nevěry. Jediným vysvětlením mohou být peníze. Teď-jako jeho vdova byla v situaci, že nemusí do konce života hnout ani prstem. To není špatné na bývalou zpěvačku, která to nikdy nedotáhla dál než do podřadných klubů.

Musel jet skoro krokem, aby projel rozbahněnou polní cestou, označenou otřískanou poštovní schránkou s bíle namalovaným nápisem Rockwell. Paní domu zjevně věřila, že se nevyplatí vydávat příliš peněz na údržbu.

Dylan si znovu otřel sklo a zatínal zuby, kdykoliv vůz poskočil na výmolu. Když slyšel, jak výfuk dře o zem, přestal proklínat počasí a začal proklínat Abigail. Podle toho, co věděl, měla šatník plný

hedvábí a kožešin, ale nevydá ani pár dolarů na minimální údržbu cest.

Když konečně uviděl dům, zbystřil. Nebyla to žádná impozantní, ohromující usedlost v koloniálním slohu, kterou očekával. Byl to okouzlující a útulný dům – i s houpacím křeslem na verandě. Okenice byly natřeny modře, což pěkně kontrastovalo s bílým rámem. První patro lemovala terasa s dřevěným zábradlím. I když bylo vidět, že dům potřebuje natřít, nevypadal zchátrale, jenom používaně. Z komína se kouřilo a pod převislou střechou se

o zeď opíralo jízdní kolo s pomocnými zadními kolečky. Scénku dokreslovalo hluboké psí štěkání. Často si říkal, že by si pro sebe měl najít nějaký dům, a představoval si ho právě takhle: tichý a daleko od civilizace, aby v něm měl klid na psaní. Připomínalo mu to dům, kde vyrůstal a kde šlo bezpečí ruku v ruce s tvrdou prací.

Když se výfuk znovu otřel o zem, okouzlení pominulo. Dylan zaparkoval za nákladáčkem a kombíkem a vypnul motor. Zahodil promočený hadr na podlahu, zavřel okénko a začal otvírat dveře – když vtom se na auto vrhla mokrá chlupatá koule.

Pes byl ohromný. Možná ho chtěl přátelsky pozdravit, ale ve svém současném zuboženém stavu nevypadal moc příjemně. Zatímco Dylan srovnával jeho velikost s velikostí malého hrocha, pes zaškrábal dvěma zablácenými packami na okénko a zaštěkal.

„Sigmunde!“

Dylan i pes se podívali směrem k domu. Na schodech verandy stála žena. Tak to je Abigail, pomyslel si. Během své práce viděl tolik jejích fotografií, že ji okamžitě poznal. Zvědavá začátečnice v Rockwellově boxu při závodech. Omračující společnice v Londýně a Chicagu. Chladná, vyrovnaná vdova u hrobu svého manžela. Ale přesto nevypadala přesně tak, jak očekával.

Medově plavé vlasy jí padaly do obličeje a splývaly jí na ramena. Vypadala velmi štíhle a pravděpodobně se cítila dokonale přirozeně v pohodlných džínách, vysokých botách a huňatém svetru, který jí splýval až na boky. V dešti měla křehkou a bledou tvář. Neviděl, jakou má barvu očí, ale viděl její plná ústa beze stopy rtěnky. Znovu zavolala na psa. „Sigmunde, lehni!“

Pes ještě jednou nepřesvědčivě zaštěkal a poslechl.

Dylan opatrně otevřel dveře a vystoupil ven. „Paní Rockwellová?“

„Ano. Promiňte. Omluvte toho psa. Nekouše... nebo alespoň ne moc často.“

„To je dobrá zpráva,“ zamumlal Dylan a otevřel kufr. Vyndával svoje zavazadla, zatímco Abby stála na místě a byla čím dál nervóznější. Právě vpouštěla do svého domu – a do svého života – naprostého cizince. Možná by ho ještě mohla zarazit, než udělá další krok.

Pak se zastavil s kufrem v ruce a podíval se na ni. Z vlasů mu crčela voda. Byly tmavé a teď se zdály ještě tmavší, protože byly mokré a přilepené k jeho tváři. Není to zrovna laskavá tvář, pomyslela si Abby okamžitě a otřela si dlaně do kalhot. Bylo v ní příliš mnoho prožitého, příliš mnoho zkušeností na to, aby byla laskavá. Musela být šílená, když se rozhodla vpustit do svého života muže jako on! Pak si všimla, že má promočené šaty a jeho boty jsou obalené blátem.

„Vypadáte, že potřebujete trochu kávy.“

„Jo.“ Naposled se podíval na psa, který mu očichával kotníky. „Vaše cesty nestojí za nic.“

„Já vím.“ Všimla si, že jeho auto na tom není o nic lépe než její, a omluvně se usmála. „Měli jsme tuhou zimu.“

Zůstal stát na místě. Pozoroval ji, jako by ani nevnímal déšť. Odhaduje, co jsem zač, usoudila Abby a nervózně vrazila ruce do kapes. Když už se jednou rozhodla, nesmí být zbabělá. Jinak nedostane to, co chce.

„Pojďte dál.“ Popošla ke dveřím a čekala, až se k ní připojí. Oči měla tmavě zelené, a kdyby o ní nevěděl své, myslel by si, že se dívají vyděšeně. Její jemné rysy, kterých si všiml už z dálky, byly teď ještě zřejmější. Měla půvabný obličej, bledou pleť a dlouhé tmavé řasy. Dylan usoudil, že je buď velkou odbornicí na make-up, nebo naopak žádný nemá. Voněla deštěm a kouřem z otevřeného ohniště.

Ve dveřích se zastavil a zul si boty. „Mám pocit, že byste asi nebyla moc šťastná, kdybych se vám v těchhle botech procházel po bytě.“

„To je od vás ohleduplné.“

Vešel v ponožkách dovnitř, zatímco Abby stála s rukou na klice a cítila se v rozpacích a nešťastná. „Co kdybyste si zatím odložil věci a šel se posadit do kuchyně? Je tam teplo a můžete se usušit.“

„Prima.“ Vnitřek domu ho překvapil stejně jako pohled zvenčí. Podlahy byly prošlapané a jejich lesk poněkud zašlý. Na stole vedle schodiště si všiml papírových květín, které zřejmě udělalo nějaké dítě. Za chůze se Abby sehnula a sebrala ze země plastickou figurku kosmonauta. „Přijel jste přímo z New Yorku?“

„Jo, z New Yorku.“

„V tomhle počasí to musela být nepříjemná cesta.“

„Ani ne.“ Nemluvil s ní tak úsečně schválně, ačkoliv takový dovedl být, když chtěl. Ale v téhle chvíli ho více zajímal dům než nezávazné klábosení. Ve výlevce nebylo žádné nádobí a podlaha byla čistě vydrhnutá. Přesto se nedalo říct, že by kuchyň byla uklizená. Celá dvířka chladničky byla pokryta vzkazy, obrázky, fotografiemi a poznámkami. Na pultě ležela napůl složená dětská skládačka. U zadních dveří se povalovalo tři a půl páru dětských tenisek.

Ale v krbu hořel oheň a v místnosti voněla káva.

Pokud mu bude zatěžko se mnou mluvit, tak se daleko nedostaneme, pomyslela si Abby. Otočila se, aby se na něho znovu podívala. Ne, jeho tvář nebyla laskavá, ale byla zajímavá, dokonce i s nočním strništěm. Obočí měl stejně tmavé jako vlasy a stejně husté, a pod ním se leskly světle zelené oči. Oči, které se dívaly pátravě i pronikavě. Okamžitě je poznala. Cožpak ji ta pronikavost už jednou osudově nepřitahovala? Chuck měl oči hnědé, ale výraz byl stejný. Dostanu to, co chci, protože mi čerta záleží na tom, co musím udělat, abych vyhrál.

Nezáleželo mu na tom. Abby se hrozně bála, že právě otevřela dveře do svého života muži, který je úplně stejný. Ale teď jsem starší, připomněla si. Starší a nekonečně moudřejší. A tentokrát nejsem zamilovaná.

„Vezmu vám kabát. „ Natáhla ruce a čekala, dokud ho ze sebe neshodil. Poprvé po mnoha letech si všimla mužského těla a zareagovala na něj. Byl vysoký a hranatý. Uvědomila si, co se v ní

děje, a učinila tomu přítrž. Otočila se a pověsila jeho kabát na háček u dveří. „Co si dáváte do kávy?“

„Nic. Piju ji jen tak černou.“

Pro Abby vždy platila stará pravda, že být zaměstnaný znamená zůstat klidný. Vybrala velký hrnek pro něho a menší pro sebe. „Jak dlouho jste na cestě?“

„Jel jsem celou noc.“

„Celou noc?“ Ohlédla se přes rameno a viděla, že si sedá k pultu. „Musíte být vyčerpaný.“ Ale nevypadal na to. I když byl neučesaný a neupravený, působil úplně bdělým dojmem.

„Chytil jsem druhý dech.“ Vzal si od ní velký hrnek a všiml si, že na dlouhých štíhlých rukou nenosí snubní prsten – dokonce ani prostý zlatý kroužek. Cynicky se na ni podíval. „Počítám, že víte, jaké to je.“

Nadzdvihla obočí a sedla si naproti němu. Jako matka věděla, jaké to je, celou noc nespát a pak se následující den silou vůle udržovat při vědomí. „Myslím, že ano.“ Vzhledem k tomu, že to vypadalo, že Dylan nemá zájem o společenskou konverzaci, přešla rovnou k věci. „Četla jsem vaše knížky, pane Crosby. Vaše kniha o Millicent Driscollové byla tvrdá, ale přesná.“

„Přesnost je to nejdůležitější.“

Usrkla kávy a nespouštěla z něho oči. „To uznávám. A pravda je, že Driscollová našla dost soucitu u jiných autorů. Znal jste ji osobně?“

„Ne. Začal jsem se o ni zajímat až po její sebevraždě.“ Ohříval si ruce o hrnek s kávou a naslouchal praskání ohně za sebou. „Musel jsem se s ní dobře seznámit, abych o ní mohl napsat knihu.“

„Byla to senzační herečka a senzační žena, ale neměla jednoduchý život. Trochu jsem ji znala přes svoji sestru.“

„Chantel O’Hurleyová. Další senzační herečka.“ Abby se usmála a trochu zjihla. „Ano, je senzační. Určitě jste se s ní setkal, když jste sbíral materiál o Millicent.“

„Jenom krátce.“ A nevzpomínal na to zrovna rád. „Všechna O’Hurleyovic trojčata se nějak vyznamenala. Tak či onak.“

Podívala se mu přímo do očí a přikývla.

„Tak nebo onak.“

„Jaké to je, mít na obou pobřežích sestry, které se proslavily?“

„Jsem na ně velmi hrdá,“ odpověděla okamžitě bez zaváhání nebo vedlejšího významu.

„Nemáte žádné plány vrátit se zpátky do show–byznysu?“

Zasmála by se, kdyby neslyšela v jeho hlase cynismus.

„Ne. Mám jiné priority. Viděl jste někdy Maddy na Broadwayi?“

„Párkrát.“ Ustrkl kávu. Trochu mu to vynahradilo těch pár posledních mil po strašné polní cestě. „Nepodobáte se jí. Nepodobáte se ani jedné z nich.“

Byla na to zvyklá, na nevyhnutelná srovnání. „Ne. Můj otec vždycky říkal, že bychom byly senzace, kdybychom byly jedna jako druhá. Dáte si ještě kávu, pane Crosby?“

„Ne, děkuju. Říká se, že Chuck Rockwell náhodou přišel do toho podniku, kde jste vystupovala se svou rodinou, a na žádnou z vašich sester se ani nepodíval. Měl oči jenom pro vás.“

„Tak to se povídá?“

Abby odstrčila kávu a vstala.

„Jo. Lidé ve všem hledají romantiku.“

„Ale vy ne.“ Přešla ke sporáku a začala chystat nádobí.

„Co to děláte?“

„Začínám vařit večeři. Doufám, že máte rád chili.“

Takže vaří. Nebo přinejmenším vaří dnes večer – možná proto, aby na něj udělala nějakým způsobem dojem. Dylan se opřel o židli a sledoval, jak opéká maso.

„Nepíšu romantický příběh, paní Rockwellová. Pokud vám nakladatel neřekl, jaká jsou základní pravidla, udělám to teď sám.“

Soustředila se na svou práci.

„Proč marnit čas?“

„To není ztráta času. Naopak. První pravidlo je – tuto knihu píšu já. Za to mě platí. Vás platí za to, že se mnou spolupracujete.“

Abby obratně okořenila maso na pánvi. „Oceňuji, že jste mi to připomněl. Jsou ještě nějaká další pravidla?“

Pověst o jejím sebeovládání nelhala. Dokonalé sebeovládání a podle mnohých i naprostá bezcitnost. „Jenom toto. Tato kniha je o Chucku Rockwellovi. Vy jste její součástí. Ať už o vás zjistím

cokoliv – jakkoliv to bude osobní- je to moje. Vzdala jste se svého soukromí, když jste podepsala smlouvu.“

„Svého soukromí jsem se vzdala, když jsem si vzala Chucka, pane Crosby.“ Zamíchala omáčkou a přidala špetku kuchyňského vína. „Mýlím se, nebo máte o té knize nějaké pochyby?“

„Ne o knize. O vás.“

Otočila se a zmateně se na něho podívala. Ale když viděla jeho tvář, všechno jí bylo jasné. Není první, kdo došel k závěru, že si vzala Chucka pro peníze. „Chápu. To je alespoň upřímné. Předpokládám, že není nutné, abyste mě měl rád.“

„Ne, není. Ale platí to i obráceně. Mohu vám slíbit jednu věc, paní Rockwellová: upřímnost. Napíšu nejdůkladnější a nejobsažnější životopis vašeho muže, jaký je v lidských silách napsat. Abych to dokázal, budu vám muset klást nepříjemné otázky.

Spoustu nepříjemných otázek, než s tím budeme hotovi.“

Přiklopila pánev pokličkou a odnesla si kávu zpátky k pultu. „Není snadné mě rozhněvat. Už víc lidí mi říkalo, že jsem příliš... smířlivá.“

„Uvidíte, že se na mě rozhněváte, než tu práci dokončím.“

Dolila si do hrnku kávu a položila konvici zpátky na kamna, aby nevychladla. „Vypadá to, jako byste se na to těšil.“

„Nejsem moc rád, když jde všechno příliš hladce.“

Tentokrát se zasmála. Ale byl to jen krátký a smutný smích. Zdvihla hrnek. „Setkal jste se někdy s Chuckem?“

„Ne.“

„Dobře byste si rozuměli. Měl před sebou jen jeden cíl: vyhrát. Buď bude závodit po svém, nebo vůbec. Byl velmi nepřizpůsobivý.“

„A vy?“

Í když to byla otázka mimo pořadí, vzala ji velmi vážně.

„Jeden z mých velkých problémů, když jsem vyrůstala, byl ten, že jsem ustoupila pokaždé, když mě o to někdo požádal. Už jsem se poučila.“ Dopila kávu. „Ukážu vám váš pokoj. Můžete si vybalit věci a před večerí se tu trochu porozhlédnout.“

Zavedla ho do haly, a než jí v tom stačil zabránit, vzala jeden z jeho kufrů. Věděl, že je těžký, ale zatímco sbíral svoje věci, díval se, jak ho lehce vynáší do schodů. Je silnější, než vypadá, pomyslel si.

Je to jen další důvod nevěřit jí ani ničemu o ní, dokud si to pořádně neprověří.

„Na konci chodby je koupelna. Teplé vody je celkem dostatek.“ Otevřela dveře a postavila jeho kufr vedle postele. „Přinesla jsem sem nahoru stůl, abyste měl kde psát. Mám dole pracovnu, ale myslela jsem, že tady to budete mít pohodlnější.“

„To je v pořádku.“

Bylo to víc než v pořádku. Pokoj trochu voněl po citronovém oleji a koření, čerstvě a lákavě. Měl rád starožitnosti a poznal chippendaleovské čelo postele a muzeální toaletní stolek. Na prádelníku stál mosazný hrnec se sušenými květinami a větvíčkami stříbrného javoru. Roztažené záclony mu nabízely výhled na zvlněné pahorky pokryté sněhem a omšelou stodolu vybělenou deštěm.

„Máte to tu hezké.“

„Díky.“ Podívala se z okna a zaplavily ji vzpomínky. „Měl jste vidět, jak to tu vypadalo, když jsme to koupili. Ve střeše bylo nejméně pět děr a vodovodní trubky byly jen zbožné přání. Ale hned, jak jsem to spatřila, jsem věděla, že je to něco pro mě.“

„Vy jste to vybrala sama?“ Odnesl si ke stolu svůj psací stroj. To byl vždycky jeho první krok.

„Ano.“

„Proč?“

Stále se dívala z okna, takže k němu stála obrácená zády. Měl pocit, že ji slyšel vzdychnout.

„Člověk potřebuje zapustit kořeny. Aspoň někteří lidé.“

Vyhrabal svůj magnetofon a položil ho vedle psacího stroje. „Je to daleko od hlučícího davu.“

„Nikdy jsem nepotřebovala obecenstvo.“ Ohlédla se přes rameno, a když viděla, že už vybalil své

pracovní nástroje, otočila se k němu. „Máte všechno, Co potřebujete?“

„Prozatím. Ještě jednu otázku, než začneme, paní Rockwellová. Proč teď? Proč jste po takové době souhlasila s tím, že autorizujete životopis svého manžela?“

Měla dva důvody. Dva velmi důležité důvody – ale nemyslela si, že by jim rozuměl. „Řekněme, že dřív jsem na to nebyla připravená. Ted’ už je to skoro pět let, co Chuck zahynul.“

A po pěti letech už by mohly začít docházet peníze. „Určitě to byl výhodný obchod.“ Když neodpovídala, ohlédl se po ní.

Neměla v očích vztek. Dal by mu přednost před chladným nečitelným výrazem, na který narazil jako na zeď. „Večere bude hotová v šest hodin. Chodíme spát časně.“

„Když vás urazím, paní Rockwellová, jsem připraven na to, že taky dostanu ránu.“

Poprvé se usmála. Rozjasnily se jí oči a v tváři se jí rozlil výraz sladké zranitelnosti. Pocítil neočekávaný záchvěv viny a touhy ji chránit. „Neumím moc dobře bojovat. Proto se tomu většinou vyhýbám.“

Venku něco bouchlo, ale nehnula ani brvou. Následoval řev, který by nezahanbil ani Indiány přepadávající osadnický vůz. Pes se radostně a velmi hlasitě rozštěkal a něco, co muselo být stádem rozzuřených slonů, začalo dupat na terase.

„V koupelně jsou čisté ručníky.“

„Díky. Můžu se zeptat, co to je?“

„Co?“

A tehdy poprvé uviděl v jejích očích opravdové veselí. Zranitelnost byla pryč. Stála před ním žena, která věděla, čím je a co chce.

„Zní to, jako by nás právě někdo přepadl.“

„A přesně tak to také je.“ Přešla pokoj, vyšla na chodbu a zastavila se, když se hlavní dveře napřed zprudka rozletěly a pak zabouchly, až se zatřáslы obrázky na zdech. „Ahoj mámo! Jsme doma!“ Pozdrav ještě ani nedozněl a chodbou se rozlehl divoký dupot a začátek zuřivé hádky.

„Moje děti mají vždycky pocit, že o sobě musí dát vědět. Bůh ví proč. Pokud mě na chvíli omluvíte, pokusím se zachránit koberec v obývací.“

S tím ho zanechala jeho myšlenkám.

DRUHÁ KAPITOLA

Když se Abby dostala do kuchyně, její synové právě shazovali šaty, ve kterých byli venku. Sledovala tenký pramínek vody, který se táhnul od hlavních dveří.

„Ahoj, mami!“ Oba chlapci se na ni zazubili. Škola skončila a svět je krásný.

„Taky ahoj.“ Pár navlhých knih leželo na pultu. Před ledničkou, kde oba hoši stáli, se dělala loužička. Dveře byly otevřené dokořán a studený vzduch zápasil s ohněm z krbu. Abby přehlížela škody a zjistila, že jsou minimální. „Chrisi, to, co leží na zemi, vypadá jako tvůj kabát.“

Její nejmladší se překvapeně ohlédl. „Tommy Harding zase šíleně rádíl ve školním autobuse.“ Sebral kabát a pověsil ho na háček u dveří. „Teď bude muset dva tejdny sedět vepředu.“

„Plivnul na Angelu,“ oznámil Ben se zadostiučiněním a popadl džbán s pomerančovou šťávou. „Chytla to přímo do vlasů.“

„To je úžasné.“ Abby zdvihla Chrisovy promočené rukavice a podala mu je. „Předpokládám, že jste s tím neměli nic společného.“

„Hm.“ Šťáva vystříkla, ale Ben ji úspěšně donesl až ke stolu. „Jenom jsem jí řekl, že je ošklivá.“

„Je jenom trošku ošklivá.“ Chris byl vždycky připraven zastat se slabších a utiskovaných. Teď seděl na stoličce u dveří a snažil si stáhnout zabláčená bagančata.

„Vypadá jako ropucha,“ prohlásil Ben a nalil si šťávu do skleničky. „Závodili jsme s Chrisem od autobusu. Dal jsem mu náskok, ale stejně jsem vyhrál.“

„Gratuluju.“

„Skoro jsem vyhrál.“ Chris zápolil s druhou botou. „A dostal jsem strašnej hlad.“

„Jedna sušenka.“

„Říkám *strašnej* hlad.“

Měl tvářičku jako andílek: kulatou, bledou a krásnou. Světlé vlásky mu splývaly v lokýnkách kolem uší a upíral na ni zářivě

oříškově hnědé oči. Abby s povzdechem kapitulovala. „Dvě.“ Až vyroste, žádná žena mu neodolá.

„Kručí mi v břiše.“

Ben jedním douškem vypil šťávu a otřel si ústa hřbetem ruky. Byl to její malý divoch. Jeho světlé vlasy už začínaly tmavnout do odstínu hezké hnědé a trčely mu kolem obličeje na všechny strany. Oči měl tmavé a rozpustilé.

„Dvě,“ řekla mu Abby, smířená se skutečností, že oba vědí, jak to mezi nimi je. Prozatím dává rozkazy ona.

Ben ponořil ruku do mísy se sušenkami, která vypadala jako porcelánová kachna. „Čije to auto tam venku? Je pěkný.“

„Toho spisovatele. Vzpomínáte si, jak jsem vám

o něm říkala?“ Abby došla ke skříni, vyndala kbelík a mop a rychle začala stírat louži na podlaze. „Pan Crosby.“

„Ten chlapík, kterej chce napsat knížku o našem tátovi?“

„Přesně tak.“

„To nechápu, proč chce někdo číst o někom, kdo je mrtvej.“

Už je to tady zase, pomyslela si Abby. Ben upřímně a bezohledně odmítá památku svého otce. Je to Chuckova vina, nebo za to může ona, když odmítla tahat svoje dítě na závodistiště jako kočka kotáta? Nezáleží na tom, čije to vina, rozhodla se. Záleží jenom na výsledku.

„Tvůj otec byl slavný člověk, Bene. Mnoho lidí ho stále obdivuje.“

„Jako George Washingtona?“ zeptal se Chris a nacpal si do pusy poslední kousek sušenky.

„Ne tak úplně. Vy dva byste měli jít nahoru a před večeří se převléknout. A ne abyste rušili pana Crosbyho,“ dodala rychle. „Je v tom hostinském pokoji hned za schodištěm. Má za sebou dlouhou cestu a teď pravděpodobně odpočívá.“

„Dobře.“ Ben se na Chrise za zády matky významně podíval. „Budeme úplně potichu.“

„To jsem ráda.“ Abby počkala, dokud neodešli, a pak se opřela o násadu mopu. Dělán správnou věc, opakovala si. Určitě.

„Dej si pozor, ať nevržou schody,“ zašeptal Ben a vydal se vzhůru cestou, kterou objevil před pár měsíci. „Nebo pozná, že jdeme.“

„Nemáme ho rušit.“ Ale Chris pečlivě kráčel v bratrových šlépějích.

„Nebudeme ho rušit. Jenom se na něj podíváme.“

„Ale máma říkala

„Poslouchej.“ Ben se dramaticky zastavil tři schody před vrcholem a šeptal ještě tišeji: „Co když to není žádný spisovatel? Co když je to lupič?“

Chris na něho užasle hleděl. „Lupič?“

„Jasně.“ Ben se nadchl pro nové téma a naklonil se k bratrovu uchu. „Je to lupič a bude čekat, dokud neusneme. Pak nás o všechno obere.“

„Vezme mi moje autíčka?“

„Skoro určitě.“ Pak Ben zahrál svoje eso. „Vsadím se, že má taky pistoli. Takže musíme bejt opravdu potichu a jenom ho sledovat.“

Víc Chris slyšet nepotřeboval. Kývl, a oba chlapci s bušícími srdci zdolali několik posledních schodů.

Dylan stál s rukama v kapsách čelem k oknu a díval se do kraje. Pahorky, které viděl, vypadaly podobně jako ty, které vídával z okna svého pokoje, když byl ještě kluk. Hustě pršelo a nad krajem se válela mlha. V dohledu nebyl žádný další dům.

To neočekával. Ale na druhou stranu měl rád neočekávané věci. Myslel si, že dům Abigail O'Hurleyové bude výstavné elegantní sídlo, v němž bude všechno vypočítáno na efekt. Byl si jistý, že narazí na zástupy služebnictva. Pokud však zrovna všichni nebyli někde na pochůzkách, nejspíš žádné neměla. A její dům byl jednoduše zařízený a pohodlný.

Samozřejmě věděl, že má děti, ale čekal chuťvy nebo internátní školy. Žena, kterou měl ve svých materiálech, oblečená v bílém norkovém kožichu posetém diamanty, neměla čas ani chuť skutečně děti vychovávat.

Jestliže ale není takovou ženou, čím tedy je? Jeho úkolem bylo prozkoumat život Chucka Rockwella, ale Dylan zjistil, že jeho vdova je materiál daleko zajímavější. Navíc vůbec nevypadá jako vdova, říkal si pro sebe. Položil kufr na postel. Vypadá víc jako studentka na zimních prázdninách. Ale na druhou stranu bývala tak trochu herečka. Možná v ní něco z toho zůstalo.

Odklopil víko kufru. Tichý zvuk, stěží víc než šelest, upoutal jeho pozornost. Jako investigativní novinář se Dylan účastnil setkání v mnoha temných uličkách a barech s pochybnou pověstí a naučil se vidět i za roh. Bezstarostně vytáhl hromádku košil a svetrů a jakoby náhodou se podíval na zrcadlo v nohách postele.

Dveře do ložnice se pomalu otvíraly. Jenom na štěrbinku, a potom o maličký kousek víc. Napjal svaly a vyčkával, i když to vypadalo, že si jenom vybaluje věci.

zrcadle viděl dva páry očí, jeden nad druhým. Přešel k šatníku a slyšel nervózní oddechování. Když se dveře pootevřely ještě o kousek, spatřil kolem zárubní malé prstíky.

„Vypadá jako lupič,“ prohlásil Ben pronikavým šepotem a stěží ovládal vzrušení. „Má vyhýbavej pohled.“

„Myslíš, že má pistoli?“

„Určitě celej arzenál.“ Ben měl radost z úspěchu své dedukce a sledoval každý Dylanův pohyb. „Přechází k šatníku,“ šeptal vzrušeně. „Buď zticha.“

Ještě ani nedomluvil, když někdo prudce otevřel dveře. Oba chlapci vpadli do pokoje.

Chris ležel rozplácnutý na koberci a díval se do tváře muže, který se nad ním tyčil do výše mnoha mil. Ohrnul spodní ret, ale oči měl suché.

„Nedám ti svoje autíčka.“

Byl připraven začít strašně křičet o pomoc, pokud to situace bude vyžadovat.

„Dobře.“ Pobavený Dylan si sedl na bobek a podíval se mu zblízka do očí. „Ale možná mi je aspoň někdy ukážeš, ne?“

Chris se nejistě podíval na svého bratra. „Možná. Nejsi náhodou lupič?“

„Chrisi!“ Ben se pobouřeně pokoušel vymotat zpod svého bratra a postavit se. „Nevšímej si ho. Je to ještě dítě.“

„To není pravda! Už je mi šest.“

„Šest?“ Dylan se snažil, aby vypadal, že to na něho udělalo dojem. „A tobě?“

„Mně je osm.“ Pak se zarazil a svědomí ho přimělo, aby se opravil: „Tak dobře, bude mi osm, brzo. Máma si myslí, že jsi spisovatel.“

„Já si to občas myslím taky.“ Jsou to pěkní kluci, řekl si Dylan, a v očích se jim zračí tak upřímná zvědavost, že je jim těžké odolat. „Já jsem Dylan.“ Napřáhl ruku a čekal, zatímco Ben přemýšlel.

„Já jsem Ben.“ Potřásl Dylanovi pravicí a ocenil, že se k němu chová jako k sobě rovnému. „Tohle je Chris.“

„Jsem rád, že tě poznávám.“ Dylan podal ruku

Chrisovi, který s bázlivým, ale potěšeným úsměvem jeho nabídku přijal.

„Viděli jsme tvoje auto. Je hezký.“

„No, aspoň občas.“

„Ben říkal, že určitě udělá dvě stě mil za hodinu.“

„Mohlo by.“ Nedokázal odolat a pohládl chlapce po husté kštici.

„Ale já to nedělám.“

Chris se usmál. Líbila se mu vůně toho muže, tak odlišná od vůně jeho matky. „Máma říkala, že tě nemáme rušit.“

„Opravdu?“ Dylan postavil chlapce na nohy a pak si sám stoupl. „Řekl bych vám to, kdybyste mě rušili.“

Chris vzal jeho slova jako pobídku, že smějí zůstat. Vylezl si na postel a rozpovídal se. Zatímco Dylan vybaloval svoje věci, pusa mu jela jako kolovrátek. Ben se držel v pozadí, mluvil málo a viděl všechno.

Hned tak něčemu neuvěří, pomyslel si Dylan.

když s takovým přístupem souhlasil, přišlo mu líto, že ho vidí už u tak malého chlapce. Ten menší si nechá všes bulíky na nos a uvěří všemu, co mu řeknete. A jen co neví, nepoví. Určitě se vyplatí dávat si před ním pozor na jazyk.

Chris viděl, jak Dylan vytahuje kartón cigaret. „Máma říká, že to je ošklivej zlozvyk.“

Dylan je hodil do horního šuplete v prádelníku. „Mámy mají většinou pravdu.“

„Máš hodně ošklivejch zlozvyků?“

„Já...“ Dylan si řekl, že bude lepší, když to nechá plavat. „Nechceš mi radši podat támhle ten foťák?“

Chris byl vždy připravený pomoci. Vytáhl kompaktní automat z jeho pouzdra. Chvilku si ho prohlížel a obdivoval všechna tlačítka a knoflíky. „Vypadá dobře.“

„Díky.“

„Budeš něco fotit?“

„Doufám, že ano.“ Dylan položil fotoaparát na prádelník a v zrcadle si všiml, že se Ben se zájmem dotýká jeho magnetofonu. „Zajímá tě to?“

Ben ucuknul rukou, jako by se spálil. „Takový kazetáky používají špióni.“

„To jsem taky slyšel. Máte jich tu hodně?“

Ben mu věnoval klidný a vědoucí pohled, který by neočekával ani od chlapce dvakrát staršího. „Možná.“

„Chvíli jsme si mysleli, že pan Petrie, který nám pomáhá s koňma, je špión.“ Chris se díval do kufru, jestli tam není ještě něco zajímavého. „Ale nebyl.“

„Máte koně?“

„Spoustu.“

„A jaké?“

Chris pokrčil rameny. „Hlavně ty velký.“

„Ty jsi ale trouba,“ řekl Ben. „Jsou to morgano– vé. Jednou budu jezdit na Bleskoví, to je náš hřebec.“ Když o tom mluvil, opatrnost v jeho očích vystřídalo nadšení. „Je to ten nejlepší kůň na světě.“ Tak tohle je klíč k tomu chlapci, napadlo Dylana. Kdyby někdo chtěl, mohl by jím otočit a dostat se k němu. „Měl jsem Tennessee walkera, když jsem byl kluk. Měřil šestnáct dlaní.“

„Šestnáct?“ Benovi se rozšířily oči, ale vzápětí si připomněl, že nesmí dávat najevo příliš nadšení. „Asi nebyl tak rychlý jako Blesk.“ Když Dylan neodpověděl, Ben chvíli bojoval těžký vnitřní boj a nakonec podlehl. „Jak jste mu říkal?“

„Slídil. Vždycky se nějak dověděl, v jaké kapse má člověk mrkvičku.“

„Bene. Chrisi.“

Ben se zastyděl a krev se mu nahrnula do tváří. Ve dveřích stála jeho matka a v očích měla výraz, který znal a který nevěstil nic dobrého. Chris si toho jako obvykle nevšímal a radostně poskakoval

po posteli. „Ahoj, mami. Já si myslím, že Dylan nakonec žádnéj lupič není.“

„Jsem si jista, že se nám všem ulevilo. Benjamine, neříkala jsem ti, abyste pana Crosbyho nerušili?“

„Ano, paní.“ Měl ve zvyku říkat jí ‚paní‘, když mu říkala, Benjamine.

„Nerušili mě.“ Dylan vytáhl z kufru pár volných kalhot a pověsil je na ramínko v šatníku. „Právě jsme se tu začali seznamovat.“

„Jste na ně hodný.“ Pohlédla mu přímo do očí. Pak odvrátila pohled a začala ho ignorovat. „Možná jste, chlapci, přitom zapomněli na svoje povinnosti, ne?“

„Ale, mami

Umlčela Bena pohledem. „Doufám, že se nemusíme znovu bavit o zodpovědnosti.“

Dylan uklidil košili do zásuvky prádelníku a snažil se nevyprsknout smíchy. Stejnou větu stejným tónem slyšel nesčetněkrát od své vlastní matky.

„Vaše zvířata čekají, až jim dáte večeri,“ napomenula Abby svoje syny. „A zašustila papírem,

tohle jsem našla na podlaze. Určitě jsi mi to chtěl ukázat sám.“

Ben přešlápl na místě a díval se na žákovskou knížku, ve které se skvěla trojka z pravopisu. „Já jsem se učil.“

„Hmmm.“ Přešla k němu, vzala ho za bradu a podívala se mu do očí. „Ty jeden mladistvý delikvente.“

Usmál se, protože věděl, že krize pominula. „Budu se učit dneska večer.“

„To se vsaď. A teď utíkej. A ty taky.“ Podala ruku Chrisovi, zatímco Ben vyběhl z pokoje.

„Ben říkal, že by mi moh ukrást moje autíčka.“

Abby ho zdvihla za lokty a vlepila mu pusu. „Ty jsi strašně lehkověrný.“

„A to je dobře?“

„Zatím ano. Utíkej se převléknout.“

V šesti letech Chris ještě neznal slovo šarm – ale věděl, že ho má. „Pořád mám ještě strašnej hlad.“

„Počítám, že bychom dneska mohli večeřet trošku dřív. Pokud budete mít hotové svoje domácí povinnosti.“

Protože to vypadalo, že žádné další sušenky nejsou na obzoru, vykroutil se Abby z náručí a zamířil ke dveřím. Tam se zastavil a usmál se na Dylana. „Tak ahoj.“

„Uvidíme se u večeře.“

Abby chvíli počkala a pak se otočila.

„Omlouvám se. Jsou zvyklí, že v domě mohou vlézt, kam chtějí, a nechápou, že lidé mají právo na trochu soukromí.“

„Vůbec mi tu nepřekáželi.“

Zasmála se a pohodila hlavou, až jí vlasy přelétly přes rameno. „To nebude trvat dlouho, to vám slibuju. Pokud vám to nebude vadit, budeme jít, až chlapci skončí svoji práci a převléknou se k večeři.“ „Kdykoliv.“

„Pane Crosby.“ Přešel ji smích a její oči byly zase chladné a střízlivé. Uvědomil si ale, že jeho pozornost nejvíc přitahují její ústa. Byla plná, citlivá, vážná. „Hodlám s vámi na vašem projektu plně spolupracovat. To se ale nevztahuje na moje děti.“

Vytáhl z pouzdra holicí strojek a rozložil ho na toaletní stoleček.

„Jak to myslíte?“

„Nechci, aby se do toho nějak zapletly. Nebudete s nimi dělat interview. Nebudete se jich ptát na jejich otce.“

Otočil se k ní a podíval se na ni. Měkká. Byla to žena, která vypadala měkká jako máslo a stejně tak

mluvila, ale měl pocit, že kdyby někdo ohrozil její děti, narostly by jí zuby a drápy. Tomu rozuměl. „To mě vlastně ani nenapadlo. Mám pocit, že byli oba příliš mladí na to, aby si něco pamatovali.“

To by ses divil, pomyslela si, ale přikývla. „Takže si rozumíme.“

„Ještě ne. Ani zdaleka ne... paní Rockwellová.“

Nezalekla se a zpřímila se mu podívala do očí. Jeho pohled byl tak... tak dobytčácký. Nakolik bude ještě sama sebou, až tahle záležitost skončí? Byla to sázka do loterie a Abby se už jednou rozhodla, že jí výhra stojí za to. „Až bude večeře hotová, řeknu některému z chlapců, aby pro vás přišel.“

Když zavřela dveře a procházela chodbou, zjistila, že je jí zima. Byla jí taková zima, že si rukama musela třít paže a stehna. Nejraději

by zavolala svojí rodině, aby slyšela uklidňující hlasy svých rodičů nebo sarkastické poznámky Chantel. Zatímco kráčela dolů po schodech, prohrábla si vlasy rukou. Možná by měla zavolat Maddy a vstřebat do sebe trochu jejích nezdravě optimistických názorů na svět a život obecně. Nemohla zavolat Traceovi. Velký bratr se proháněl po Evropě nebo Africe nebo bůhví kde.

Nemohu zavolat nikomu z nich, uvědomila si Abby a vstoupila do kuchyně. Je to moje vlastní záležitost – dnes stejně jako během uplynulých let. Je to moje vlastní volba.

Přijeli by za ní, kdyby je požádala. Všichni. Kdokoliv z nich, kdyby jenom slůvkem naznačila, že je potřebuje. A proto jim nesmí zavolat. Dnes už nebyla zkrátka prostřední trojče. Dnes je Abby Rockwellová, matka dvou synů. Musí se o ně starat, musí jim opatrovat živobytí, musí je vychovávat. A musí se taky postarat, aby měli něco od svého otce.

Vytáhla z ledničky zeleninu a začala připravovat salát, který si od obou jejích synů zaručeně vyslouží nelichotivé přívlastky.

Když chlapci nakrmili zvířata a s odmlouváním si umyli ruce a obličeje, Abby vypnula sporák pod pánví s chili.

„Chrisi, jdi nahoru a řekni panu Crosbymu, že je večere připravená.“

„Já to udělám,“ ozval se Ben rychle. Bylo to naprosto neočekávané. Když se na něj Abby tázavě podívala, pokrčil rameny. „Potřebuju si pro něco dojít nahoru.“

„Tak dobře. Díky. Ale žádné hlouposti. Už je tu všechno nachystáno.“

„Nemusím jíst houby, že ne?“ Chris už lezl na svoji židličku.

„Ne. Nemusíš jíst žádné houby.“

„A vyndáš mi je z toho?“

„Ano.“

„Všechny? Jestli jednu s ním, tak se pobleju.“

„Rozumím,“ řekla. Koutkem oka zahlédla, že do místnosti vešel Ben s Dylanem. „Pojďte dál a sedněte si. Zrovna to nandávám.“ Automatizovanými pohyby začala rozdělovat salát do misek.

„Nechci salát,“ řekl Ben, když vylezl na svoji židli.

„Ale tvoje tělo ho chce.“ Polila mu salát dresinkem. „Tady to máš. Chrisi, ani jedna houba.“

„Jestli tam nějakou najdu, tak se –“

„Ano, to už jsme slyšeli.“ Naplnila třetí misku a postavila ji před Dylana. „A teď pro vás Když se na něho podívala a všimla si, jak se na ni usmívá, uvědomila si, že něco není v pořádku. „Ach, promiňte.“ Podívala se na salát, který mu nandala do mističky stejně úhledně jako svým synům. „Asi jsem už moc zvyklá všechno dětem nandavat.“

„To je v pořádku.“ Zdvihl láhev s dresingem a líně jí zatřásl. „Myslím, že dál už to zvládnou sám.“

Sedla si a začala jíst, zatímco Chris vesele žvatlal mezi jídlem i při něm. Ben uždíboval salát a koutkem oka pozoroval Dylana. To je zvláštní, pomyslela si. Vypadá... jak? Ostražitě? Vyčítavě? Nebyla si jistá. Ben nebyl zrovna nejotevřenější dítě, ale...

Pak si najednou uvědomila, že Dylan sedí na místě, kde sedával Chuck. Pravda, seděl tam jenom párkrát a vždycky mezi tím uplynula dlouhá doba, ale bylo to jeho místo. Pamatuje si to Ben? Byly mu sotva tři roky, když tu jeho otec večerel naposledy.

Sotva tři, pomyslela si, a přitom už v mnoha ohledech tak přísný a dospělý. Cítila, jak ji někdo šťouchl loktem do žeber, zamrkala a vrátila se do přítomnosti.

„Co že?“

Ben odstrčil misku se salátem. „Říkal jsem, že už jsem toho sněd dost.“

„Aha.“ Natáhla se pro sběračku, aby mohla začít servírovat chili.

„Můžu si to nandat sám.“

Začala mu nakládat na talíř, ale vtom přes Benovu hlavu zachytila Dylanův pohled. Něco v něm ji přimělo, aby podala Benovi pánev a nechala ho, ať se obslouží. Zase si sedla, nespokojená sama se sebou. „Zdá se, že déšť trochu přestává,“ prohlásila a nabídla chili Dylanovi.

„Vypadá to tak.“ Dylan si naložil jídlo na talíř. „Počítám, že příštích pár dnů tady bude dost mokro.“

„Bahno až po kotníky.“ Abby položila Chrisovo chili na stůl, aby vystydlo. „Jestli se rád procházíte venku, doufám, že jste si přinesl nějaké lepší boty než tenisky.“

„Nějak to přežiju.“ Ochutnal chili. Buď bylo vynikající, nebo měl strašný hlad. Tak nebo tak se do něho s chutí pustil. „Chlapci mi říkali, že máte nějaké koně.“

„Ano. Chováme morgany. Používej ubrousek, Chrisi.“

„Chováte?“ Dylan se obratně vyhnul spršce omáčky z Chrisova talíře. „Vy se věnujete skutečnému chovatelství? To jsem nevěděl.“

„Bohužel to víc lidí neví.“ Potom se usmála a zatahala Bena za ucho. „Ale jednou se to dovědí. Víte něco o koních?“

„Měl tenisovýho koně,“ pípнул Chris.

„Tennessee,“ opravil ho Dylan. „Tennessee walkera.“

Ben obrátil oči v sloup a otřel by si ústa rukávem, kdyby nezachytil varovný pohled své matky. „Říkal, že měřil šestnáct dlaní.“

„Opravdu?“

„Vyrůstal jsem na farmě v Jersey.“

„Tak to mi připadá jako pěkná blbost dělat spisovatele,“ prohlásil Ben a vyškabával svůj talíř. „Musí to být pěkná nuda. Něco jako sedět pořád ve škole.“

„Některým lidem dělá ve skutečnosti docela radost, když můžou používat mozek,“ prohlásila Abby. „Chcete si přidat, pane Crosby?“

„Trochu.“

Podala mu pánev a Dylan si nandal další plnou sběračku. I když nikdy nebyl mnohomluvný a dával přednost naslouchání, tentokrát cítil potřebu hájit před chlapcem svoji profesi. „Víš, když píšu, tak můžu hodně cestovat a potkám se se spoustou zajímavých lidí.“

„Tak to je dobrý.“ Ben vytvářel na dně svého talíře vidličkou složité ornamenty. „Až budu velkej, tak budu taky hodně cestovat. Chci být vesmírným pirátem.“

„To je zajímavá volba,“ zamumlal Dylan.

„Pak budu moct lítat z jedny galaxie do druhé a loupit a rab... rab...“

„Rabovat,“ doplnila ho Abby. „Ben má zločiny rád. Už jsem začala šetřit na kauce.“

„Je to pořád lepší než bejt jako Chris. Ten chce bejt popelářem.“ prohlásil Ben.

„Už ne.“ Chris měl ještě v ústech poslední lžici chili, ale plamenně se díval z jednoho na druhého.

„Nemluv s plnou pusou, zlatíčko.“ Postavila před Bena sklenici s mlékem, aby na ni nezapomněl. „Loni jsme navštívili Maddy v New Yorku. Chrise tam fascinovaly popelářské vozy.“

„Trouba.“ Když se Ben podíval na svého mladšího bratra, jeho hlas přetékal opovržením. „Opravdovej trouba.“

„Bene. Není na tobě dneska řada s nádobím?“

„Ale ne, mami.“

„Máme přece dohodu, ne? Já vařím a vy, chlapci, se střídáte s nádobím.“

Ben chvilku trucoval, ale pak mu v očích šibalsky zablesklo. „Tenhle tu teď bydlí taky, ne?“ Škubnutím hlavou ukázal na Dylana. „Měl by se s náma taky střídat.“

Jak je jen možné, přemýšlela Abby, že Ben dokáže takhle logicky uvažovat, jenom když jde o jeho výhody? „Bene, pan Crosby je tady na návštěvě. A teď“

„Ten kluk má pravdu.“ Dylan promluvil uvolněně, ale vysloužil si od Bena souhlasný úsměv. „Asi se tu nějakou dobu zdržím a to nejmenší, co můžu udělat, je, že budu dodržovat místní pravidla hry.“

„Pane Crosby, nemusíte brát ohledy na tyhle dva draky. Ben to přece s radostí udělá!“

„Ne. S radostí ne,“ zamumlal Ben.

„Když člověku někdo uvaří dobrou večeři, to nejmenší, co pro něho může udělat, je, že po sobě uklidí,“ prohlásil Dylan. Vstal od stolu a viděl, jak Ben svěsil hlavu. „Dnes večer si беру službu.“

Ben se na něho rychle podíval.

„Neděláš si legraci?“

„Myslím, že je to takhle spravedlivé.“

„Výborně. Pojd', Chrise, jdeme!“

„Udělej si napřed domácí úkoly,“ přerušila ho Abby. Viděla, jak Ben otevřel pusu a zase ji zavřel. Věděl, kdy není ta správná chvíle pokoušet štěstí. „Pak se můžete dívat na televizi.“

Chodbou se rozlehl dupot a chlapci zmizeli na schodišti. „Tyhle děti nic nepředstírají,“ povzdychla si Abby. „Asi bych se za ně měla zase omluvit.“

„To není nutné. Taky jsem byl malý kluk.“

„Asi ano.“ Opřela si lokty o stůl, složila bradu do dlaní a podívala se na něho. „Některé lidi si těžko dovedu představit malé a zranitelné. Můžu vám nabídnout ještě něco, pane Crosby?“

„Vaším dětem nedělá tykání problémy. Teď jsme spolu večeřeli a strávíme tu spolu několik týdnů. Co kdybychom zkusili něco neformálnějšího, Abigail?“

„Abby,“ opravila ho automaticky.

„Abby.“ Líbil se mu hezký staromódní zvuk toho jména. „To ti sluší líp.“

„Dylan je zvláštní jméno.“

„Můj otec chtěl něco solidního, jako třeba John. Moje matka byla romantičtější a tvrdohlavější.“

Díval se na ni chladným, přemýšlivým pohledem, který – jak už pochopila – znamenal, že uvažuje, na co se jí zeptá. Ještě nebyla připravená na to, aby mu začala odpovídat. „Moji rodiče dávali vždycky přednost všemu zvláštnímu,“ prohlásila. Sklouzla ze židle a začala sbírat talíře.

„To je moje práce.“

Abby dál sklízela věci ze stolu. „Určité jsi získal Benovu nehynoucí vděčnost za to, žeš ho dnes večer nechal vyklouznout, ale nemusíš cítit žádnou povinnost.“ Obrátila se s rukama plnými talířů a málem se s ním srazila.

„Slovo je slovo,“ řekl velmi tiše a natáhl se pro talíře. Jejich prsty se o sebe krátce otřely – lehce, jako se lidé bezmyšlenkovitě dotýkají jeden druhého každý den mnohokrát. Abby sebou škubla a málem shodila talíře na zem.

„Nejsi trochu lekavá?“ Díval se na ni. Už dávno přišel na to, že tvář o člověku prozradí víc než jeho slova.

„Nejsem zvyklá na to, že se mnou v kuchyni někdo je.“ Byla to chabá výmluva a nevěřila jí ani ona sama. „Radši ti pomůžu aspoň dneska večer, než zjistíš, kam co patří. Tady je myčka.“ Sebrala ze stolu další talíře, aby zaměstnala ruce i mysl všedními povinnostmi.

„Vypadá to směšně, že se hoši tolik hádají o mytí nádobí, když jde jenom o to, nastrkat ho do myčky a zase ho vyndat.“

„Bylo by to ještě jednodušší, kdybych já jednou týdně vařil, a ty jsi uklízela.“

Byla zrovna skloněná nad myčkou, a tak se musela narovnat, aby se na něj mohla podívat.

„Ty umíš vařit?“

„Překvapuje tě to?“

Věděla, že je to hloupost, ale žádný z mužů, který prošel jejím životem, nepoznal jeden konec sporáku od druhého. Živě si pamatovala, jak její otec dělá volská oka na pánvičce v motelovém pokoji, ale tím to končilo. „Počítám, že když žiješ sám, tak se ti to hodí.“

Vzpomněl si na svoje manželství. Slyšela, jak se zasmál, ale neznělo to moc vesele. „Hodí se to, když nežiješ sám.“ Když zavíral dvířka myčky, zacinkaly talíře. „Ta věc se co nevidět rozpadne.“

Zamračila se na něj, i když k ní stál zády. „Funguje.“ Nechtěla mu říkat, že ji koupila z druhé ruky, ani to, kolik ji stálo potu, úsilí a odřeně kůže na prstech, než ji sama zapojila.

„Ty to musíš vědět nejlíp.“ Dovřel zkřivená dvířka. „Ale zdá se mi, že se tam pár nýtů uvolnilo. Možná by bylo lepší, kdyby se ti na ni někdo podíval.“

Bylo tu spousta věcí, na které by se měl někdo podívat. A také se na ně někdo podívá, jakmile bude rukopis hotový a zbytek zálohy na jejím bankovním účtu. „Myslela jsem si, že si budeš chtít udělat nějaký harmonogram.“

„Nemůžeš se dočkat, až začneme?“

Abby přešla ke konvici s kávou a bez ptaní nalila dva hrnky. „Jsi tady kvůli informacím a já jsem tady proto, abych ti je předala. Mně by to nejlépe vyhovovalo dopoledne nebo brzy odpoledne, ale pokusím se přizpůsobit.“

„To oceňuju.“ Vzal od ní kávu a opřel se o sporák vedle ní, jako by je chtěl oba zkoušet. Měl pocit, jako by jí vlasy voněly deštěm. Chvilí stála úplně nehybně, tak nehybně, že v jejích očích viděl svůj vlastní odraz. Když to uviděl, zapomněl se dívat na cokoliv jiného. Bylo to neuvěřitelné, ale měl pocit, že se musí natáhnout a pohladit ji

po vlasech, které jí spadaly na ramena. Pak udělala krok zpátky. Odraz zmizel, stejně jako touha.

„Snídáme tady brzy.“ Soustřed' se na běžné úkony, připomínala si Abby. Pokud se jí to podaří, nebude mít čas na takové náhlé záchvaty touhy, jakou pocítila právě teď. „Kluci musí chytit školní autobus ve půl osmé. Takže pokud si ráno chceš přispat, musíš se pak o sebe postarat sám.“

„Nějak si poradím.“

„Když nebudu doma, tak jsem asi v maštali nebo v jiné hospodářské budově, ale kolem desáté bych měla být připravená.“

A co k čertu dělá žena jako ona, žena s rukama jako harfenistka, každé ráno jeden a půl hodiny v maštali? Rozhodl se, že to raději zjistí sám, než aby se jí ptal. „Takže se prozatím dohodneme na tom, že se sejdem v deset. Na další dny se můžeme dohodnout potom.“

„Ano, to zní rozumně.“ Napětí mizelo spolu s tím, jak se soustředili na pracovní záležitosti. Abby se opřela o pult a vychutnávala si poslední dnešní doušek kávy. V následujících hodinách si dopřeje už jenom bylinkový čaj, a pak půjde do postele. „Budu se snažit ze všech sil. Večery samozřejmě trávím s dětmi. Jdou do postele v půl deváté, takže pokud se objeví něco důležitého, můžeme se na to podívat potom. Ale většinou dělám v noci svoje papírování.“

„Já taky.“ Měla pěkný obličej, jemný, vřelý, jen s trochu uzavřeným výrazem kolem úst. Byl to takový obličej, že neopatrný muž by při pohledu na něj mohl zapomenout na ženskou přetvářku. Jenže Dylan byl opatrný. „Ještě jednu otázku, Abby.“

„Soukromě?“

„Tentokrát ano. Proč jsi nechala divadla?“

Tentokrát se doopravdy rozesmála. Byl to tichý a jemný a velmi smyslný zvuk. „Nepodařilo se ti někdy shlédnout náš výstup? Trojčata O'Hurleyova?“

„Ne.“

„Myslela jsem si, že ne. Kdybys ho viděl, tak by ses takhle neptal.“

Těžko odolával lidem, kteří se dokázali smát sami sobě.

„Bylo to tak špatné?“

„Ale horší, ještě mnohem horší.“ Odnese svůj hrnek ke dřezu a vypláchla ho. „Musím jít nahoru a zkontrolovat kluky. Když jsou tak dlouho potichu, začíná to být podezřelé. Nalej si ještě kávu, jestli chceš. Televize je v obýváku.“

„Abby.“

Nebyl s ní spokojený, ani s domem, kde žila, ani se svojí situací. Nic nebylo takové, jak to na první pohled vypadalo, ale to byla jediná věc, kterou si mohl být jist. Když se k němu otočila, dívala se na něho klidně a vyrovnaně.

„Přijdu tomu na kloub,“ zamumlal.

Cítila bodnutí v útrobách, ale rychle ho potlačila. „Nejsem tak složitá osobnost, jak si možná myslíš. Tak nebo onak, jsi tady proto, abys psal o Chuckovi.“

„A to taky udělám.“

S tím počítala. Toho se bála. Přikývla a odešla za svými dětmi.

TŘETÍ KAPITOLA

Znovu zaslechl, jak se jeho dveře pomalu otvírají. Ležel zrovna v posteli. S trhnutím se probudil a během chvíle si uvědomil, že nepátrá po ničem nelegálním, neleží v žádném hotelovém pokoji a pistole, kterou měl nepřetržitě tři roky pod polštářem, je pryč. To už je za ním. Ze zvyku nechal zavřené oči a plynule dýchal.

„Ještě má půlnoc.“ Tichý hlas se špetkou opovržení patřil Benovi. Chris se snažil vybojovat si místo s lepším výhledem.

„Jak to, že může spát tak dlouho?“

„Protože je dospělej, ty troubo. Dospělí si můžou dělat, co chtěj.“

„Máma už je vzhůru a je taky dospělá.“

„To je něco jinýho. To je máma.“

„Bene, Chri.“ Dylan předpokládal, že tiché zavolání přichází z paty schodiště. „Pohněte sebou trochu. Autobus tady bude za deset minut.“

„Jdeme!“ Ben se na Dylana ještě jednou pozorně podíval. „Můžeme ho sledovat potom.“

Když se dveře zavřely, Dylan otevřel oči. Nemohl tvrdit, že je odborník na děti, ale začínal si myslet, že Rockwellovi chlapci jsou z trochu jiného těsta. Stejně jako jejich matka.

Posadil se na posteli a podíval se na hodinky. Sedm dvacet. Zdálo se, že se tu dbá na přesnost. Je načase, aby se pustil do práce.

O dvacet minut později sešel Dylan dolů. Dům byl tichý. A prázdný, uvědomil si, ještě než dorazil do přízemí. Vůně kávy ho přitáhla do kuchyně. Vypadalo to tam jako po boji. Na pultě ležely dvě krabice vloček. Od jedné se táhla stopa rýžových burizonů, zatímco od druhé ovesných koleček. Obě končily na hraně pultu. Napůl otevřený sáček s chlebem ležel mezi dřezem a sporákem. Vedle něho byl zbytek čehosi, co kdysi muselo být grapefruitovým pudinkem. Pak tu ještě byla sklenička burákového másla se špatně nasazeným víčkem a hromada špinavých nožů, lžiček a misek. Stopy zablácených psích tlap se táhly od dveří na zahradu a končily náhle ve středu kuchyně.

Daleko ses nedostal, co? pomyslel si Dylan, zatímco hledal hrnek na kávu. Po prvním doušku tekutého kofeinu přešel k oknu a zahleděl se ven. Ať už to uvnitř vypadalo jakkoliv zmateně, venku bylo všechno úpravné a uspořádané. Déšť zmrzl a pokryl zbytky sněhu lesklým křehkým škráloupem ledu. Slunce jasně svítilo a led se v jeho paprscích oslepujivě třpytil. Večer bude všude bláto, pomyslel si Dylan. Mlha byla pryč, a tak viděl dál než ke stodole a pahorkům za ní.

Jestli má Abby nějaké sousedy, je jich málo a jsou daleko, řekl si. Proč se žena jako ona takhle zahrabe? To nedokázal pochopit – zvláště když šlo o ženu zvyklou na světla salónů.

A ještě něco mu nešlo na rozum. Něco, o čem přemýšlel celou dobu. Kde jsou nějakí muži? Nevěřil, že v jejím životě nejsou. Znovu si lokl kávy a prohlížel si padok a hospodářské budovy. Žena, která vypadá jako Abby, určitě má nějaké milence. Je už čtyři roky vdova. Mladá a bohatá vdova.

I když byl ochoten připustit, že bere mateřství velmi vážně, nebyla to žádná odpověď na jeho otázku. Dva chlapci, kterým není ani deset let, nejsou dostatečnou mužskou společností. Z nějakého důvodu chtěla, aby její malý ranč a smysl pro rodinu a domácnost považoval za bernou minci. Obličej se mu stáhl v úsměšku. Dylan dopil zbytek kávy. Nikdy nic nepovažoval za bernou minci, a hlavně a zvláště, když se to týkalo žen.

A pak ji uviděl. Vyšla z malého přístřešku a opatrně za sebou zavřela dveře. Ve vlasech se jí zalesklo slunce. Prohrábla si je prsty a jenom tam tak stála. Kabátek měla dopnutý až ke krku a sahal jí až k bokům. Její nohy obepínaly těsné džíny zastrčené do odřených vysokých bot. Hraje si na něco? pomyslel si. Projel jím nechtěný záchvěv žádosti a vzrušení. Ví, že je tady a dívá se na ni – že ji vidí, jak obrací tvář ozdobenou lehkým úsměvem ke slunci? Ale Abby se na dům ani nepodívala. Vůbec se neohlédla. Přehodila si přes rameno vědro, které vynesla z přístřešku, a přešla po zmrzlé zemi k maštali.

Abby měla vždycky ráda vůni a atmosféru stájí, zvláště po ránu, když se zvířata právě probudila ze spánku. Světlo bylo tlumené, vzduch zatuchlý a vlhký. Slyšela příst kočky, které se vzbudily na

snídani. Postavila vědro vedle dveří, rozsvítila a začala svoji ranní práci.

„Ahoj, děvče.“ Otevřela první stání a vešla dovnitř, aby zkontrolovala kaštanově hnědou kobylku, která každým dnem čekala hříbě. „Já to znám. Připadáš si tlustá a ošklivá.“ Kobyla si odfrkla a Abby se zasmála. „Párkrát už jsem si tak taky připadala.“ Jemně a zkušeně přejela rukama kobylce po břichu. Kůň napjal svaly, ale Abbyin šepot ho zase uklidnil. „Za týden nebo za dva to budeš mít za sebou a budeš mít krásné děťátko. Víš, že pan Jorgensen by si rád koupil tvoje hříbě?“ Vzdychna a opřela tvář o její krk. „Proč si při tom připadám jako obchodník s otroky?“

„První prodej?“

Neslyšela Dylana vejít dovnitř. Pomalu se obrátila. Jednou rukou stále objímala kobylu kolem krku. Oholil se, a i když byla jeho tvář hladší a stejně přitažlivá, nevypadala o nic laskavěji. „Ano. Zatím jsem jenom nakupovala a všechno připravovala.“

Vešel dovnitř, aby se mohl podívat zblízka. Kobyla byla krásná, silná a dobře stavěná, jak už morganové bývají. Pozorně ho sledovala a srst se jí leskla. „Tu kobylu sis vybrala sama?“

„Evu,“ opravila ho. „Říkám jí Eva, protože je to moje první chovná klisna. Právě ji odstavili, když jsem ji dostala v dražbě. Pan Petrie mi tehdy poradil, ať ji dražím, a tak jsem ji koupila.“

„Vypadá to, že ten tvůj pan Petrie se v koních vyzná. Řekl bych, že tahle holka ti dá spoustu hříbat. Máš v plánu ji zkřížit zpátky?“

„Přesně to jsem si říkala, ale...“ Eva ji nozdrami št'ouchla do ramena. „Nepřipadá mi to poctivé.“

„Přesně na to je stavěná.“ Už je to dlouho, co byl naposled u koní. Už zapomněl, jak dobře voní stáj, jak uklidňující je práce se zvířaty a kolem nich. Možná se už příliš dlouho zabýval lidmi. Klisna přešlápla. Abby se pohnula s ní a navzájem se na okamžik dotkli. V tom však už nebylo pranic uklidňujícího. „Tak kolik jich máš?“

Její myšlenky, zpravidla tak přímočaré, se právě zabývaly něčím jiným.

„Čeho?“

„Koní.“

„Aha.“ Počínala si směšně, jako by se nikdy v životě nedotkla žádného muže. „Osm – hřebce, dvě klisny už březí a dvě, které zabřeznou na jaře, a tři hřebce na ježdění.“ To poslední byl luxus, kterého nikdy nelitovala. „Není to žádný velkochov,“ pokračovala Abby, už zase sama sebou.

„Čtyři klisny a jeden hřebec mi při správném zacházení připadají jako docela dobrý začátek.“

„To je všechno, co mám.“ Poškrábala klisnu mezi ušima. „Začátek.“

Sáhla po ohlávce a Dylan ji nepřestával sledovat. „Co to děláš?“

„Musím je vyvést do padoku, než jim uklidím stání a nastelu.“

„Ty? Sama?“

Přešla do vedlejšího stání, aby to zopakovala u druhé klisny.

„Pan Petrie sem chodí třikrát týdně, aby mi pomohl, ale teď má zrovna chřipku, jako polovina lidí v našem okrese. Tak pojďte, holky.“ Vzala dvě uzdy a vyvedla koně ven.

Dylan zůstal na chvíli stát s rukama v kapsách. Ta žena vypadala, že neuzdvihne ani lopatu hnoje. Co se to tu snaží dokázat? Na některé muže by mohlo zabrat, když si bude hrát na mučednici, ale Dylan věřil tomu, že kdo si chce hrát na mučedníka, ten si to pravděpodobně taky zaslouží.

Pak se podíval na řadu stání. Zaklel a sundal ze zdi ohlávku. Ať už to dělá jen kvůli němu nebo ne, nemůže tu prostě jen tak stát a nechat ji pracovat samotnou.

Mezitím Abby venku zavřela branku do padoku za prvními dvěma klisnami. Když se otočila zpátky ke stáji, uviděla Dylana, jak vyvádí další dva koně. „Díky.“ Vyšla mu na půl cesty vstříc a automaticky sáhla po uzdě. Když se na ni jenom podíval, o krok ustoupila a připadala si hloupě. „Podívej, já to nedělám schválně. Musím se o ně postarat a nemůžu za to, že jsi zrovna přišel. Není to tvoje povinnost, abys mi pomáhal.“

„Nedělám to z povinnosti.“ Přešel kolem ní a vpustil koně do padoku.

„Pane Crosby,“ Rychle se opravila, „Dylane. Já to zvládnou sama. Určitě máš dnes ráno na práci důležitější věci než uklízení nějaké stáje.“

Zavřel branku.

„Takhle z hlavy si vzpomenu asi jenom na dva tucty. Pojďme pro ty ostatní.“

Zdvihla obočí a pak s ním srovnala krok. „No dobře, když jsi tak velkorysý“

„Já nejsem velkorysý.“

„O tom nepochybuju. Vyvedeme ještě hřebce na ježdění, první tři stání na této straně. Chovného hřebce nechávám uvnitř, dokud se nevypořádám s ostatními. Jinak se vždycky pokouší pokousat některého z těch na ježdění nebo pokrýt klisnu, která není dost rychlá na to, aby mu utekla.“

„Vypadá to, že je to učiněný drahoušek.“

„Je zlý, jak jen to jde, ale jeho rodokmen je právě tak čistý jako jeho povaha odporná.“ Přehodila ohlávku grošákovi, ale kůň sklonil hlavu a prudce do ní strčil. Dylan se ji instinktivně pokusil zachytit, ale Abby se koni vyhnula a rozesmála se. „Ty paličáku,“ řekla mu vyčítavě a zabořila tvář do jeho hřívky. „Radši by jel na projížďku, než aby šel do padoku. Možná později, kamaráde, ale dneska mám plné ruce práce.“

Když byli koně venku, Abby vytáhla pár pracovních rukavic. „Nerozmyslel sis to?“ zeptala se a nabídla další pár rukavic Dylanovi.

„Běž nalevo.“ Popadl vidle a dal se do práce, přesvědčen, že své čtyři stání vyčistí a nastele v nich čerstvé seno dřív, než ona dodělá první.

Bylo to už dlouho, co se naposled zabýval čistě manuální prací. Cvičení v posilovně ho udržovalo ve formě, ale jak právě zjistil, nedávalo mu stejný pocit zadostiučinění. Jeho svaly se napínaly a uvolňovaly. Naplnil trakař, odvezl ho dozadu a vysypal na hromadu hnoje. Abby si zapnula přenosné rádio a zpívala si s ním. Ignoroval ji. Nebo se o to alespoň snažil.

Ještě nikdy nepracovala bok po boku s mužem. Ano, byl tady pan Petrie, vzpomněla si, když si otírala pot z čela. Ale to bylo něco jiného. Chuck ve stáji nikdy nezdvihnul ani škrabku na kopyta. A její otec... Abby se při rozhazování čerstvého sena usmála. Kdykoliv ji Francis Xavier O'Hurley navštívil na farmě, pokaždé si dokázal najít

nějakou přesvědčivou záminku, aby se vyhnul jakékoliv práci. Nesmí se zapomínat, připomněla si Abby, že je to umělec! Snažila se nemyslet na to, jak jí teď chybí – stejně jako zbytek rodiny.

Malá farma ve Virginii se nehodí k jejich životnímu stylu. Nehodila se ani k Chuckovu. Byla dobrá pro ni a byla dobrá pro její děti. To je věc, na kterou nesmí nikdy zapomenout. Ať už udělala jakékoliv kompromisy, ať už udělá jakékoliv kompromisy v budoucnosti, tohle je věc, v které nehodlá ustoupit.

Dylan zapíchl svoje vidle do špinavého sena a všiml si, že Abby vešla do stání vedle něj. „Proč napřed nedoděláš ty na svojí straně?“

„Už jsem s nimi hotová.“ Začala nabírat hnůj.

Dylan se ohlédl přes rameno a pak se otočil celý. Tři stání byly vyčištěné a podestlané. Zamračil se a otočil se zpátky. Ještě pořádně ani nezačal na svém třetím. „Pracuješ rychle,“ zamumlal.

„Dělám to pořád.“ Protože nikdy pořádně nepochopila mužské ego, nevěnovala tomu už žádnou další pozornost a házela hnůj do trakaře za nimi.

„Říkal jsem, že tuhle stranu udělám já.“

„Jo, děkuju ti za pomoc.“

Abby se naposled ohnala vidlemi, přešla k trakaři a popadla ho za držadla.

„Polož to.“

„Je už dost plný. Raději bych s tím šla dvakrát, než abych ho...“

„Polož tu zatracenou věc.“ Zapíchl vidle do sena a přešel k ní. Vztek – mužský vztek. I když ho už pěkných pár let neviděla, přesto ho bezpečně poznala. Opatrně položila trakař na zem a pustila ho.

„Tak dobře.“

„Nedovolím, abys to přede mnou tahala.“

„Ale já...“

„Nebudeš přede mnou tahat deset kilo koňského hnoje.“ Chopil se trakaře sám. „Rozumíš?“

„Možná.“ Abby chladnokrevně a trpělivě zdvihla svoje vidle a opřela se o násadu. „Když u toho nebudeš, tak si ho můžu tahat, kolik budu chtít?“

„To je v pořádku.“ Rozjel se s kolečkem po svažujícím se betonu.“

„To je ale hloupost,“ řekla. Zamumlal něco, čemu úplně nerozuměla. Zavrtěla hlavou a vyšla ven, aby přivedla koně zpátky.

Pak pracovali potichu. Dylan dokončil svoje stání, Abby přivedla všechny koně na jejich místa a nakrmila je. Zbýval jenom chovný hřebec.

„Vyvedu ho ven.“

Abby schovala ohlávku za zády. Napřed otevřela jen horní polovinu dveří do stání.

„Je náladový a naprosto nevypočitatelný. To tě moc nebaví, být tu věčně zavřený, co, Blesku?“ říkala mu uklidňujícím hlasem, zatímco opatrně otvírala i dolní polovinu. Vstoupila dovnitř. Kůň tanečním krokem uskočil. Sledoval ji. Abby nepřestávala hovořit. „Jen počkej, chlapče, jen co přijde jaro, budeš se pořád jenom pást a pást. A taky si to rozdáš s těmi dvěma krásnými klisničkami.“ Hodila mu ohlávku kolem krku. Když nespokojeně pohodil hlavou a pokusil se osvobodit, přitáhla ji pevněji.

„Je pěkně nedůtklivý,“ poznamenal Dylan.

„To je ještě slabý výraz. Radši se drž vzadu. Rád kope a je mu úplně jedno koho.“

Dylan ji vzal za slovo a ustoupil stranou. Blesk se začal vzpínat, ale když mu Abby vynadala, trochu se uklidnil. Vyčínila mu dost podobným způsobem, jakým srovnala do latě i své vlastní syny, pomyslel si Dylan, zatímco ji sledoval, jak vyvádí koně z maštale. Pak se chopil odložených vidlí a pustil se do práce.

Když se Abby vrátila, stání už bylo skoro uklizené.

„Zdá se, že to neděláš prvně,“ konstatovala. Svlékl si kabát, takže mohla vidět, jak se na jeho předloktích napínají svaly. Zamumlal nějakou odpověď, ale vůbec ji nevnímala. Nedokázala přestat myslet na to, jaké by to asi bylo, dotknout se těch silných, napjatých paží. Bylo to už tak dlouho, tak neuvěřitelně dlouho, co naposled...

V duchu sama sebe okřikla a ustoupila o krok, takže málem vrazila do jedné z klisen, které usilovně žvýkaly zrní.

„Choval jsi koně?“

„Dobytěk.“ Dylan vystlal podlahu stání čerstvou slámou. „Měli jsme dobytčářský ranč, ale vždycky na něm bylo i pár koní. Ale stáje jsem naposled čistil, když mi bylo šestnáct.“

„Zdá se, žes nezapomněl, jak se to dělá.“

Ne, nezapomněl. A taky by neměl zapomínat, kvůli čemu sem přišel. Ale v tuhle chvíli chtěl především dokončit rozdělanou práci.

„Kde máš koště?“

„Zametání stájí je Benova práce.“ Vzala od něho vidle a pověsila je na jejich místo. „Obvykle nechávám Bleska celé dopoledne venku v padoku, takže jsme prozatím hotovi. Ušetřil jsi mi spoustu času. To nejmenší, co pro tebe můžu udělat, je čerstvá káva.“

„Výborně.“ A pak si vezme svůj magnetofon a blok a pustí se do práce, kvůli které přijel.

„V kuchyni je hrozný nepořádek,“ vzpomněla si. „Našels tam něco k snídani?“

„Bude mi stačit káva.“

Sehnula se pro kbelík. Trochu ji bolela záda. „Mohla bych ti udělat smažená vejíčka se slaninou. Vejíčka jsou zaručeně čerstvá.“

Nahlédl do kbelíku a uviděl, že je plný světle hnědých vajec. „Ty máš slepice?“

„Támhle.“ Ukázala na přístřešek, z kterého ji ráno viděl vycházet. „V létě je mají na starosti chlapci, ale nemám to srdce je budit a nutit je, aby dávali slepicím zrní, než jdou do školy, takže...“

V tu chvíli uklouzl. Led se už stačil změnit v kluzké bláto. Abby, která šla krok za ním, vzápětí podjely nohy také. Instinktivně se chytli jeden druhého. Chvíli balancovali a nakonec se jim podařilo udržet rovnováhu. Abby s tváří na jeho rameni se nečekaně rozesmála.

„To by tě přešel smích, kdybys spadla rovnou na zadek a rozbila sis všechna... vejíčka.“ Ruku měl zabořenou v jejích vlasech. To bych neměl, říkal si. Jenže ty vlasy byly tak hebké a šíje pod nimi tak štíhlá.

„Vždycky se směju, když o vlasek uniknu katastrofě.“ Vzhlédla. Na rtech jí ještě dohasínal úsměv. Tváře měla zrudlé a oči jí zářily.

Nepřemýšlel. Nebyl toho schopen. Pevně ji objal kolem pasu. Jej úsměv pohasl a oči potemněly. Stál tak blízko a jeho tělo bylo tak tvrdé – a díval se na ni, jako by ji znal celý život, a ne jen jeden den.

Přála si, aby to tak bylo. Zoufale zatoužila po tom, aby právě jeho znala tak dobře, že by s ním mohla mluvit bez zábran, sdílet s ním

pocity, opřít se o něho... alespoň trochu. Prsty ji lehce pohladil po šíji, a přestože je měl teplé, Abby se zachvěla.

„Měla bych tě varovat,“ začala. Náhle však zjistila, že jí srdce bije jako splašené. Příliš rychle, než aby dokázala přemýšlet, a tím méně mluvit.

„Varovat před čím?“ Bylo to šílené. Byla to chyba. Neměl nejmenší zájem zapomenout na svůj úkol tady kvůli náhlé divoké touze ochutnat její rty. Ale ať už to bylo šílené sebevíc, ať už to byla sebevětší chyba, nemohl si pomoci. Toužil cítit její rty na svých a vzít si všechno, co mu mohou dát.

Sklonil hlavu. Nespouštěl z ní oči. Její obličej zářil ve slunečním světle, vřelý a jasný, ale oči potemněly a byl v nich stejný obezřetný výraz jako v očích klisny, které právě přehodil přes hlavu ohlávku.

„To ta cesta.“ Abby zmateně potřásla hlavou. Nespouštěla z něho oči. Její rty se rozevřely. „Trochu to tu klouže.“

„Toho jsem si všiml.“ Zesílil sevření a přitáhl si její hlavu blíž, ještě blíž, až se jejich rty téměř dotýkaly.

Její touhy, její potřeby, o kterých si myslela, že se s nimi dávno vypořádala a navždy je pohřbila, náhle vytryskly z jejího nitra svěží a děsivě silné. Chtěla, ach, tak nesmírně toužila poddat se jim. Nepřemýšlet, pouze cítit.

Vždycky byla citlivá až příliš, jenže podléhat citům se nevyplácí. Nesmí na to znovu zapomenout.

„Nedělej to.“

Lehce se otřel svými rty o její. Cítil, jak se mu v náruči chvěje – obvyklý trik, který ženy používají, když chtějí někoho svést. „Už jsem to udělal.“

„Ne.“ Kolena se jí podlamovala. Ruka, kterou se mu opírala o hrud', jí ztěžkla. „Prosím tě, ne.“

Dýchala přerývaně a oči měla přivřené. Dylan si nijak zvlášť nevážil žen, které předstíraly odmítnutí, aby přenesly na muže všechnu zodpovědnost. A všechnu vinu. Všechno se v něm svíralo palčivou touhou, ale uvolnil své sevření. Když přikývl, jeho oči byly prázdné a chladné. „Jak chceš.“

Třásla se po celém těle. V jeho kousavé odpovědi bylo něco, co ji zraňovalo, teď o tom ale nebyla schopná přemýšlet. Beze slova se odvrátila a po tajícím ledu opatrně vykročila k domu.

zádveří si zula holiny, donesla vajíčka ke dřezu a začala je mýt. Dylan vzápětí přišel za ní. „Když mi dáš pár minut, udělám ti něco teplého.“

„To nespěchá.“ Prošel kolem ní a zamířil ven z kuchyně.

Pečlivě omývala jedno vajíčko za druhým a čekala, až její mysl nalezne ztracenou rovnováhu a rozbouřené emoce se uklidní. Klid, to bylo to, co si přála a o co dlouho usilovala. Nemůže dopustit, aby to všechno bylo ztraceno kvůli náhodnému objetí jakéhosi muže, kterého sotva zná. Tím spíš, že jemu na tom nezáleželo. Copak bez sebemenšího zaváhání neuvolnil své objetí, když ho o to požádala? Abby vyndala ze skříňky pod dřezem prázdné obaly z tuhého papíru a začala do nich ukládat umytá vejce. Povzdychla si. S ní byl rozhodně v bezpečí.

Nikdy jsem nebyla pro muže neodolatelně přitažlivá, připomněla si, zatímco z lednice vyndávala slaninu. Copak toho Chuck nebyl jasným důkazem? Prostě nedokážu uspokojit mužské potřeby. Abby postavila pánev na sporák a dívala se, jak se proužky slaniny škvaří. Byla dobrá manželka: poslušná, zodpovědná, soucitná. Rozhodně však nebyla osobou, kvůli které by nějaký muž vzplál uprostřed noci neuhasitelnou touhou.

Ani taková být nechtěla. Přilila do konvice na kávu víc vody. Byla ráda, že je taková, jaká je. A hodlala taková zůstat. Zhluboka se nadechla. Dylan se vracel.

„Ani jsem se tě nezeptala, jak chceš udělat vajíčka,“ začala. Pak se otočila a viděla, že na pult postavil magnetofon. Zachvátila ji panika, ale vzápětí se ovládla. „Chceš pracovat tady?“

„Tady je to skvělé. A vajíčka mám rád málo usmažené.“ Našel si kousek místa, kde se zrovna nic nevytilo ani nevysypalo, a usadil se. „Podívej, Abby, nečekám, že mi budeš vyvařovat denně tři jídla.“

„Šek, který jsem dostala na výdaje, na to bohatě stačí.“ Rozklepla na pánev vejce.

„Myslel jsem si, že máš služebnictvo.“

„Služebnictvo?“ Rozklepla druhé vejce a vzhlédla. Náhle ji nervozita opustila a Abby se rozesmála. „Služebnictvo! Myslíš jako kuchaře a posluhovačku a tak?“ Pobaveně potřásla hlavou a odhodila si vlasy z obličeje. Pak se zase začala plně věnovat pánvi. „Jak jsi prosím tě na něco takového přišel?“

Automaticky zapnul magnetofon. „Rockwell na tom byl finančně velmi dobře a ty jsi jeho dědičkou. Většina žen by za takových okolností měla nějaké služebnictvo.“

Skláněla se nad sporákem, takže její tvář zakrývala opona vlasů. „Neláká mě představa, že se mi tu bude plést pod nohama spousta lidí. Trávím tu většinu času. Bylo by hloupé nechat se tu někým otravovat.“

„Copak jsi neměla služebnictvo před manželovou smrtí?“

„Tady ne. Jen v Chicagu.“ Nandala mu vajíčka na talíř. „Bylo to těsně předtím, než se narodil Ben, a krátce po tom. Bydleli jsme v apartmá v domě Chuckovy matky. Tam byl personál v plném počtu. Chuck trávil většinu času na cestách a my vlastně teprve zakládali rodinu, takže jsme ještě nebyli rozhodnutí, kde se chceme usadit.“

„Jeho matka. Ta nebyla zrovna nadšená tím, že si tě vzal.“

Abby před něj bez zachvění postavila talíř. „Kde jsi tohle slyšel?“

„Donese se ke mně všechno možné, a já si kousek po kousku skládám útržky informací. To je součást mé práce. Asi nebylo zrovna snadné žít v domě Janice Rockwellové, když tu svatbu neschvalovala.“

„To se nedá takhle říct.“ Abby se vrátila pro kávu a pečlivě volila slova. „Na Chuckovi nesmírně lpěla. Pravděpodobně víš, že když její manžel zemřel, vychovávala ho sama. Tehdy bylo Chuckovi teprve sedm. Není snadné vychovávat dítě bez partnera.“

„Ty o tom musíš něco vědět.“

Nevzrušeně se na něj podívala. „To ano. Každopádně měla Janice pocit, že musí Chucka chránit. Byl to dynamický, přitažlivý muž, ten typ, po kterém ženy šílí. A kolem závodů se ochomýtlá spousta pochybných ženských.“

„Ale ty jsi nebyla fanyнка.“

„Závodění mě nikdy nezajímalo. Byli jsme pořád na cestách, hráli jsme v různých klubech a tak. Když jsem se s Chuckem poprvé setkala, ani jsem nevěděla, kdo to je.“

„Tomu se dá těžko uvěřit.“

Nalila kávu do dvou šálků připravených na pultu. „To si Janice myslela taky.“

„A proto tě nesnášela.“

Abby se napila kávy, aby se uklidnila. „Tvoje práce snad není vkládat mi do úst něco, co jsem neřekla, ne?“

Nebylo snadné ji vyvést z míry. Připadalo mu, že má všechny odpovědi pečlivě rozmyšlené. Až příliš pečlivě. „Ne. Pokračuj.“

„Janice necítila zášť ke mně osobně. Vadila by jí jakákoliv žena, která by jí odvedla jejího Chucka. To je jen přirozené. V každém případě... myslím, že jsme spolu vycházely přiměřeně dobře.“

Přestože měl v úmyslu tohle slibné téma prozkoumat do mnohem větší hloubky, prozatím je nechal být. „Nechceš mi povědět, jak ses s Rockwellem seznámila?“

Tohle bylo snadné. O tom mohla mluvit bez zábran, protože neměla co skrývat. „Hráli jsme – má rodina a já – v klubu v Miami. Mí rodiče měli krátký komediální výstup a pak zpívali pár písniček. Po nich jsme měly přijít my tři, byla to taková směs populárních melodií. Panebože, ty strašné kostýmy...“ Zarazila se. Při té vzpomínce se musela smát. Začala uklízet zdevastovanou kuchyň a přitom pokračovala ve vyprávění. „Každopádně to mívalo úspěch. Vždycky jsem si říkala, že je to díky Chantel. Byla úžasná. Přestože nikdy neměla tak dobrý hlas jako Maddy, dokázala svou píseň skvěle podat. Závodí přitáhly do města davy fanoušků, řidičů a mechaniků, takže v klubu bylo dost lidí. Vždycky jsme měli plno.“

Pozoroval ji, jak přechází po kuchyni a na tváři má zasněný úsměv, jako kdyby ji přemohly vzpomínky. „Táta musel každou noc odhánět chlapy, kteří chtěli... ehm, doprovodit Chantel domů. A pak jednou vešel dovnitř Chuck s Bradem Billingerem.“

„Billinger je teď v důchodu.“

„Přestal závodit po Chuckově smrti. Byli dobří přátelé. Moc dobří. Už jsem ho pár let neviděla, ale vždycky pošle chlapcům něco k narozeninám a k Vánocům. Sotva se usadili u stolku, vypukl

zmatek a obecenstvo začalo hlučet přímo uprostřed našeho vystoupení. V klubech si člověk na takové věci zvykne a musí vědět, jak se s tím vypořádat. Hluk, otrapové, opilci.“

„Dovedu si to představit.“

„Táta pověřil mě, abych takové případy řešila, když jsme na scéně my tři, protože Chantel většinou ztrácela nervy a začala se vztekat, zatímco Maddy zase mívala ve zvyku zkrátka odejít z jeviště a počkat, dokud hlediště neztichne. Tak jsem se naklonila k mikrofonu a udělala jsem pár vtipů, něco jako že naše další číslo bude tak nebezpečné, že při něm musí být absolutní ticho. Nevěnovali tomu moc velkou pozornost, ale my jsme pokračovaly. Začaly jsme zpívat ‚Somewhere‘, tu píseň z **West Side Story**. Znáš ji?“

„Už jsem to slyšel.“ Dylan se zvrátil do opěradla a zapálil si cigaretu. Bylo jí osmnáct, a musela se vypořádat s opilci a výtržníky. Nemůže být tak měkká, jak vypadá.

„Rozhlížela jsem se a hledala místo, odkud se šíří nejvíc hluku, a spatřila jsem Chucka, jak se dívá přímo na mě. Byl to hrozně divný pocit. Víš, když stojíš na scéně, lidé se sice dívají, ale ve skutečnosti tě vlastně nevidí. O přestávce Chantel udělala nějakou poznámku o tom, že mě pozoroval slavný závodník. Tehdy poprvé jsem se dozvěděla, čím si Chuck vydělává na živobytí. Chantel vždycky četla v novinách drby ze společenské rubriky.“

„Teď se tam píše i o ní.“

„A ona to miluje.“

Po chvilce prohledávání kuchyňských šuplíků Abby vylovila malou pokličku a přistrčila ji Dylanovi místo popelníku. „Omlouvám se, ale nic vhodnějšího tady nemám.“

„Chris už mě seznámil s tvými názory na kouření. Takže to byla láska na první pohled?“

„Bylo to...“ Jak to jen vysvětlit? Tehdy jí bylo osmnáct a muž, který tu seděl v její kuchyni, si vůbec nedokázal představit, jak strašně byla ve všech ohledech naivní. „Dá se to tak říct. Chuck poslouchal a díval se na mě, dokud jsme neskončily poslední sérii, a pak přišel do zákulisí a představil se. Možná jsem pro něj byla tak přitažlivá taky proto, že jsem doopravdy nevěděla, že je to někdo,

koho bych měla obdivovat. Byl nesmírně zdvořilý a pozval mě na večeři. Bylo po půlnoci a on mě zval na večeři!“

Znovu se zasmála. Byla tehdy tak mladá a důvěřivá – skoro jako Chris.

„Samozřejmě že táta o tom nechtěl ani slyšet. Následujícího dne odpoledne mi do motelu, kde jsme bydleli, donesli dva tucty růží. Růžových růží.“

V životě mě nepotkalo nic tak romantického. Večer Chuck zase seděl v hledišti. A chodil tam znovu a znovu, dokud neokouznil mou matku, neodzbrojil otce a mně dokonale nepopletl hlavu. Když odjížděl z Miami na další závod, jela jsem s ním. A na prstě jsem měla jeho prsten.“

Pohlédla dolů na svou ruku. Teď na ní žádné šperky nebyly.

„Život je legrační, co?“ zamumlala. „Člověk nikdy neví, jaké překvapení mu připraví příště.“

„Co si o té svatbě myslela tvoje rodina?“

Abby se znovu pustila do uklízení. Dej mu toho dost, připomněla si. Ale zkrátka mu nedávej všechno. „To je různé. Rozuměj, naše rodina se zřídkakdy na něčem dokonale shodla. Moje máma napřed brečela a pak začala přešívát svoje svatební šaty, aby mi padly, přestože jsme měli jenom malý civilní obřad místo okázalé svatby v kostele. Táta ronil slzy taky, ale vzteku. Brala jsem si přece naprostého cizince a navíc tím, že jsem odešla, bylo celé před stavení naší trojice v tahu.“

Vzala si z ošatky jablko a bezmyšlenkovitě si ho začala leštit o rukáv. „Maddy prohlásila, že jsem se zbláznila, ale že člověk musí čas od času udělat něco bláznivého. A Chantel...“ Zaváhala.

„Chantel řekla co?“

Abby cítila, že je opět načase být opatrná. „Chantel je z nás tři nejstarší – sice jen o dvě a půl minuty starší než já, ale pořád to z ní dělá naši velkou sestru. Byla přesvědčená, že Chuck – stejně jako kdokoliv jiný – není dost dobrý. Naplánovala si, že v životě bude mít spoustu milostných románek, a myslela si, že já bych je mohla mít taky a že je škoda kvůli nějaké svatbě všechny své šance zahodit.“ Zasmála se a zakousla se do jablka. „Pokud věříš všemu, co se píše v novinách, měla Chantel těch románek tolik, že může být ráda, že to

vůbec přežila. Trace se o svatbě dověděl teprve... hm, o nějaké tři nebo čtyři měsíce později. Poslal mi z Rakouska ptáka z broušeného skla.“

„Trace... je tvůj bratr, že? Starší bratr. O něm nemám moc informací.“

„Kdo má? Ale pro tvou práci nejspíš ani nebude důležitý. S Chuckem se nikdy nesetkal.“

Dylan si přesto udělal poznámku. „Ze svatby jste rovnou jeli na další závod. Dalo by se říct, že to byly dost divné líbánky.“

„V jistém smyslu byl celý první rok jako líbánky. A v jiném ohledu neměli líbánky vůbec; žádné soukromí ani čas na to, aby se usadili a poznávali jeden druhého. „Byla jsem zvyklá neustále cestovat.“ Pokrčila rameny. „Na cestě jsem se i narodila, a to doslova. Táta v Duluthu vytáhl mou mámu z vlaku dvacet minut předtím, než jsme přišly na svět, a tak tak ji stihl odvézt včas do porodnice. O deset dní později už znovu vyrazili. Než jsem začala žít tady, nikdy jsem na žádném místě nestrávila v jednom kuse víc než šest měsíců. Je jedno, jestli jedeš na turné nebo na závody.“

„Ale Grand Prix je víc vzrušující.“

„V jistém smyslu. Ale podobně jako divadlo, i tohle je jenom spousta potu a dřiny kvůli několika minutám v záři reflektorů.“

„Proč sis ho vzala?“

Podívala se na něj. Její oči byly dost klidné, ale zdálo se mu, že úsměv je trochu smutný. „Byl jako rytíř na bílém koni. Vždycky jsem věřila na pohádky.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Není k němu upřímná. Dylan nepotřeboval detektor lži, aby poznal, že kdykoliv s ním Abby mluví, pokaždé se odchyluje od pravdy. Když se ho snažila oklamat, vždy mluvila tiše a klidně a dívala se mu přímo do očí. Jen nepatrně změněný tón hlasu, jen kratičké zaváhání ho upozornilo, že je to lež.

Dylanovi lži nevadily. Popravdě řečeno při své práci je dokonce očekával. Důvody k nim byly různé – samolibost, touha někomu se pomstít, potřeba předvést se v dobrém světle. Lidé chtěli vypadat lepší, než byli, a bylo na něm, aby v onom dokonalém obraze našel trhliny. Lež, nebo přesněji důvod ke lži, mu často prozradil víc než prostá pravda. Svou kariéru začínal jako novinář a v té době se naučil, že čtenáři je potřeba předložit fakta – přesná, nezkrácená, dobře ověřená fakta – a nechat na něm, aby z nich vyvodil závěry. V textu mohl občas problesknout jeho názor, ale pocity nikdy.

Co se týkalo Abby, hlavní problém byl v tom, že nechápal její pohnutky. Proč lhát, když pravda by v jejím případě nepochybně zvýšila prodejnost knihy? Čtenáři mají mnohem radši senzace a skandály, než domácí pohodu. Ještě nedospěla tak daleko, kdy by líčila své manželství jako idylické, ale rozhodně se snažila vyklouznout, kdykoliv narazili na nějakou problémovou oblast.

A že jich bylo dost.

Seděl sám ve svém pokoji a ve světle stolní lampičky se probíral nahranými kazetami. Rychlý pohled na hodinky mu prozradil, že už je po půlnoci. Ostatní obyvatelé domu byli dávno v posteli, ale Dylan se nikdy nesnažil dodržovat pravidelný režim. Denní rozvrh člověka omezuje, svírá ho jako zeď vězení. A Dylan zdi nenáviděl, pokud je nepostavil on sám. Mohl pracovat přes den, když chtěl, a mohl pracovat i v noci, protože hodiny nehrály roli. Důležitý byl jen výsledek.

Dům kolem něho byl tichý, jen lehký větřík rozechvíval okna. Klidně si mohl myslet, že je úplně sám – ale byl si vědom, možná až

příliš, přítomnosti tří lidí, kteří s ním spali pod jednou střechou. Fascinovali ho.

Jak si se zábleskem soucitu připomněl, Chris a Ben dostali večer pěkně vynadáno a teklo při tom i pár slz. Nasypat psovi žrádlo do matčina svátečního servisu asi vážně nebyl ten nejlepší nápad, jaký kdy v životě dostali. Abby je neuhodila ani na ně nekřičela, ale přesto, když s nimi byla hotová, nejradši by hanbou zalezli pod zem. Pěkný trik. Přestože ho ta vzpomínka pobavila, Dylan ji odsunul stranou. Měl tady jistou práci, kterou musel udělat, a ženu, které musel přijít na kloub.

O Chucku Rockwellovi už dělal rozhovory s několika lidmi. Náznaky na toho muže a pocity k němu se lišily, ale pokaždé byly velice vyhraněné. To byla jediná věc, kterou Dylan věděl jistě: lidé Chucka buď bezvýhradně obdivovali, nebo zuřivě proklínali. Dylan vzal kazetu s nápisem „Stanholz“ a otáčel ji v ruce.

Grover P. Stanholz byl původní Chuckův sponzor – bohatý chicagský právník, který miloval závody a dobře se znal s Rockwellovými. Deset let dělal Rockwellovi otce, rádce i bankéře. Sledoval mladého závodníka na cestě od skromných začátků až na samý vrchol popularity. A pak, rok před Rockwellovou smrtí, se od svého slavného chráněnce nečekaně odvrátil.

Dylan zamyšleně vsunul kazetu do magnetofonu a převinul ji až téměř na konec. Trvalo mu jen chvilku, než našel místo, které hledal.

„Rockwell byl vítěz, zdroj velkých příjmů i přítel.“ Z reproduktorů zněl Dylanův vlastní hlas, hluboký a zřetelný. Automaticky stáhl hlasitost tak, aby zvuk nedolehl dál než na konec psacího stolu. „Proč jste se právě v době, kdy byl favoritem francouzské Grand Prix, rozhodl, že ho přestanete sponzorovat?“

Následovalo dlouhé ticho, potom zašustění. Dylan si vzpomínal, že Stanholz hledal cigaretu a dal si pěkně načas, než ji vytáhl. „Jak už jsem vysvětloval, můj zájem o Chucka nebyl pouze finanční. Byl jsem blízkým přítelem jeho otce, znal jsem se i s jeho matkou.“ Znovu nastalo ticho, jak si Stanholz zapaloval cigaretu. „Vítězil všude, kam přišel. A věděl, že zvítězí. Krásné bylo, že ten sport miloval a měl ho v úctě. Byl... výjimečný.“

„Čím?“

„Mířil přímo na vrchol. Bylo jasné, že v okamžiku, kdy někde sežene peníze na závody, dostane se nahoru.“

„Nemohl použít peníze Rockwellů?“

„Na závody?“ Z kazety zazněl suchý Stanholzův smích. „Chuckovy peníze byly vázané ve fondu. Janice toho chlapce zbožňovala. V životě by mu je nedala na to, aby mohl jezdit rychlostí sto padesát mil za hodinu. Věřte mi, proklínala mě za to, že jsem mu je dal já – ale tomu chlapci se nedalo odolat.“ Následoval smutný, zamyšlený povzdech. „Muži jako Chuck se nerodí každý den. Závodění vyžaduje jistou aroganci a sobectví. Je k němu zapotřebí zdravý rozum a lhostejnost k životu a smrti. Jenže to musí zůstat v rovnováze. Byl oddaný své profesi a toužil se proslavit. Ale kupodivu byl jeho problém právě v tom, že vyhrával příliš brzy a příliš snadno. Chuck si začal myslet, že se mu nemůže nic stát. A že mu všechno projde.“

„Že mu všechno projde?“

Nastala další odmlka, váhání a pak tichý povzdech.

„Cokoliv udělal, jakkoliv to udělal – všechno bylo v pořádku, protože byl tím, kým byl. Pokud mi rozumíte, jak to myslím... zapomněl, že je jenom člověk. Chuck Rockwell se řítíl ke zkáze. Kdyby neměl nehodu v Detroitu, stalo by se to jindy a jinde. Muselo k tomu dojít. Doufal jsem, že když ho přestanu sponzorovat, vyburcuje ho to natolik, že o tom začne přemýšlet.“

„Co myslíte tím, že se řítíl ke zkáze?“

„Žil na plný plyn, a to se nedá dělat věčně. Dříve nebo později ho musela potkat katastrofa.“

„Drogy?“

„To nebudu komentovat.“ Tohle byl hlas právníka, suchý a bezvýrazný.“

„Pane Stanholzi, proslýchá se, že před svou smrtelnou nehodou v Detroitu Rockwell užíval drogy, především kokain.“

„Pokud to chcete mít potvrzeno, musíte jít jinam. Jako člověk nebyl Chuck zrovna obdivuhodný, ale měl své úžasné chvíle. A já je mám v paměti.“

Dylan nespokojeně vypnul magnetofon. Stanholz to přinejmenším nepopřel. Ověřoval si to u dalších lidí, kteří nechtěli,

aby nahrával jejich výpovědi na magnetofon, a ti mu potvrdili, že Chuck Rocwell si vypěstoval nebezpečnou závislost na drogách. Ale během posledního závodu byl čistý, pitva to potvrdila. V každém případě tohle byla jenom jedna z mnoha záhad.

Byly tu další.

Vzal jinou kazetu, tentokrát označenou jako ‚Brewerová‘. Lori Brewerová byla sestra člověka, který v posledním roce dělal Rockwellovi sponzora. Bývalá modelka, rozvedená. Podle svých vlastních slov žena, která má ráda muže, co dovedou riskovat. Během posledního závodu Rockwellová manželka nebyla na tribuně. Jeho milenka však ano.

Dylan vložil kazetu do přehrávače a stiskl tlačítko.

„...ten nejvíce vzrušující, nejdynamičtější muž, jakého jsem kdy poznala.“

Loriin hlas byl tichý a svůdný, s jižanským přízvukem. „Chuck Rockwell byl hvězda, rychlá a žhavá. Znal svou cenu. To jsem na mužích vždycky obdivovala.“

„Paní Brewerová, během jeho posledního roku jste byla Rockwellovou stálou společnicí...“

„Milenkou,“ opravila ho. „Já se za to nestydím. Chuck byl v posteli stejně úžasný jako na závodech. Všechno dělal naplno.“ Tíše se zasmála a z jejího hlasu ukapával horký med. „Stejně jako já.“

„Vadilo vám, že je ženatý?“

„Ne. Já byla s ním, ona ne. Podívejte, co je to vůbec za manželství, když se ti dva vidí třikrát čtyřikrát do roka?“

„Zákonné.“

Vzpomínal si, že to s ní nijak nehnulo. Prostě jen pokrčila rameny. „Chuck se s ní stejně chystal rozvést. Problém byl v tom, že měla nárok na část jeho majetku. Tehdy o tom právě jednali jeho a její právníci.“

Dylan zamumlal kletbu a vypnul magnetofon. Za celou dobu se Abby o rozvodu ani jednou nezmínila. Samozřejmě, byla tu možnost, že Chuck Lori Brewerové lhal. Ale Dylanovi se nechtělo věřit, že protřelá paní Brewerová by se nechala vodit za nos příliš dlouho. Pokud skutečně mluvili o rozvodu, Abby dělala všechno pro to, aby to utajila.

Dylan toto téma ještě nenadnesl a nezmínil se ani o Lori Brewerové. Byl si vědom, že jakmile to udělá, Abby se na něho pravděpodobně začne dívat jako na nepřítele. Než se to stane, musí se snažit dostat z ní všechno, co se dá. Bude čekat. Všechno, co od Abby chce, může získat jedině trpělivostí.

Odsunul stranou nahrávky od ostatních závodníků, mechaniků, dalších žen, a vybral ten, na kterém stálo „Abby“. Ani mu nepřipadalo divné, že ze všech kazet, které měl, jenom tu její neoznačil příjmením. Přestal o ní přemýšlet jako o „paní Rockwellové“¹. Nahrávka byla z dnešního rána, kdy ji zastihl v obývacím pokoji. Skládala prádlo a on si najednou uvědomil, že už léta nikoho neviděl dělat tuhle tichou, nekonečnou práci. Měla zapnutý magnetofon a z něj se linuly tóny starých šlágrů z padesátých let, samé ša-la-la-la a dú-vap, zatímco třídila ponožky.

Přesně si pamatoval, jak vypadala. Vlasy měla sčesané dozadu a svázané do ohonu, takže nezakrývaly elegantní tvar jejích lícních kostí. Ve výstřihu vytahaného, o několik čísel většího svetru, který dokonale zahalil tajemstvím všechny křivky jejího těla, byl vidět límeček flanelové košile. Neměla boty, jen tlusté ponožky. Za ní hořel v krbu oheň, plameny nenasytně stravovaly čerstvě přiložená polena. Vypadala tak soustředěná a ponořená sama do sebe, že v první chvíli váhal, jestli ji vůbec má vyrušovat. Ale měl práci, kterou musel udělat. Tak jako má práci teď. Dylan znovu stiskl tlačítko přehrávání.

„Myslíš, že závodění bylo vašemu manželství na překážku?“

„Pokud si vzpomínáš, Chuck byl závodníkem už v době, kdy jsem si ho brala.“ Její hlas na pásku zněl tiše a pevně, dokonalý protiklad mazlivému tónu Lori Brewerové. „Závodění bylo součástí mého manželství.“

„Takže ses ráda dívala, jak jezdí?“

Následovala odmlka, jak Abby hledala vhodná slova. „V jistém smyslu ze sebe Chuck vydával to nejlepší právě za volantem, na závodisti. Byl vzrušující, skoro nadpozemsky schopný. Vyzařoval sebedůvěru,“ dodala. Hleděla na Dylana, ale vypadalo to, že se dívá skrz něj, někam do vlastní minulosti. „Takovou důvěru v sebe, ve své

schopnosti, že mi vůbec nepřišlo na mysl, že by snad někdy mohl prohrát závod nebo dokonce nezvládnout řízení.“

„Ale po prvních osmi nebo devíti měsících jsi se svým manželem přestala na závody jezdit.“

„Byla jsem těhotná, čekala jsem Bena.“ Nepatrně se usmála, protože právě brala z košíku s prádlem chlapcův svetřík. „Ke konci už mě zmáhalo cestovat z města do města, ze závodu na závod. Chuck byl...“ A už je to tady, pomyslel si Dylan, ten nepatrně odlišný tón hlasu. „Byl velice chápavý. Brzy nato jsme koupili tento dům a pozemky. Něco jako základnu. Chuck a já jsme se shodli, že Ben – a později také Chris – potřebují mít v životě řád a stabilitu.“

„Je dost těžké představit si, že člověk toho druhu, jako byl Chuck Rockwell, se usadí na takovémhle místě. A také se neusadil, že?“

Nesmírně pečlivě skládala zářivě červený svetřík. „Chuck potřeboval někde zakotvit, tak jako každý. Ale zároveň potřeboval i závodit. Snažili jsme se to obojí spojit.“

Vytáčky, pomyslel si Dylan, když zastavil kazetu. Úhybné manévry, polopravdy a občas i docela obyčejné lži. Jakou hru se to pokouší hrát? A proč? Už ji znal natolik dobře, aby si mohl být jistý, že není hloupá. Musela vědět, že ji její manžel klame, že nedrží slovo. Musela vědět i o jeho vztahu k Lori Brewerové. Snaží se ho chránit? Zdálo se nepochopitelné, že by se mohla snažit chránit muže, který ji podváděl, a navíc podváděl naprosto nepokrytě, na veřejnosti, bez špetky jakékoliv diskrétnosti.

Byla – a zůstala dodnes – skutečně tím druhem ženy, která se drží v pozadí a ze všech sil se snaží udržovat domácí oheň? Nebo se tak jen tváří, stáhla se do ústraní a čeká na svou příležitost?

A jakým druhem muže byl Chuck Rockwell? Byl to egoistický závodník, nepřekonatelný milenec nebo chápavý manžel a otec? Dylan těžko dokázal uvěřit, že by mohl být tím vším současně. Sám si na své otázky odpovědět nedokázal. A Abby byla jediná osoba, která mu vytoužené odpovědi mohla dát.

Rukou si pročísl vlasy a vstal. Potřeboval si to všechno sepsat. Jakmile to udělá a uvidí to na papíře černé na bílém, možná se v celé té záhadě začne trochu lépe orientovat. Pohlédl na svůj psací stroj a

kazety. Napřed kávu, rozhodl se. Tohle bude podle všeho pěkně dlouhá noc.

V hale svítilo tlumené světlo. Automaticky pohlédl přes chodbu k pokoji, kde spala Abby. Její dveře byly pootevřené a uvnitř byla tma. Pocítil nutkání přejít chodbu a otevřít ty dveře o trochu víc, aby ji mohl zahlédnout ve světle z haly.

Co mu záleží na jejím soukromí? Její soukromí narušoval a vnikal do něho pokaždé, když se jí na něco ptal. Dostala šek, který mu na to dával právo.

Ne, zatraceně, o její soukromí se nestaral ani za mák. Ale jeho vlastní bezpečí, to byla jiná věc. Pokud se na ni podívá, bude se jí chtít dotknout. A když se jí dotkne, možná nebude schopen se zastavit. A tak se odvrátil od jejího pokoje a vykročil dolů po schodech, sám.

Oheň v obývacím pokoji poklidně a spokojeně hořel. Když Dylan večer pozoroval Abby, jak do krbu přikládá a prohrabává oheň, musel připustit, že to dělá mnohem obratněji, než by kdy dokázal on sám. Minul krb a zamířil přes halu do kuchyně.

Potmě tam seděla u stolu. Jediné světlo, které sem pronikalo, byl odlesk plamenů z kuchyňské pece a záře dorůstajícího měsíce za okny. Mezi jejími lokty, kterými se opírala o stůl, stál hrnek. Hlavu měla v dlaních. Pomyslel si, že vypadá nesnesitelně osaměle.

„Abby?“

Nadskočila. Působilo by to směšně, kdyby si nevšiml, jak nesmírně bledý je její obličej.

„Promiň. Nechtěl jsem tě vyděsit.“

„Neslyšela jsem, že jdeš dolů. Děje se něco?“

„Chtěl jsem si uvařit kávu.“ Ale místo aby zamířil ke sporáku, vykročil k ní. „Myslel jsem, že jsi dávno v posteli.“

„Nemohla jsem spát.“ Trochu se usmála a navzdory jeho očekávání se nezačala nervózně omlouvat za svůj župan a neupravené vlasy. „Je tam horká voda. Dělal jsem si čaj.“

Vklouzl na židli vedle ní. „Tak co tě trápí?“

„Pocit viny.“

Okamžitě zbystřil. Všechny jeho novinářské instinkty procitly a svářely se s náhlou touhou položit jí ruku kolem ramen a začít ji utěšovat.

„Kvůli čemu?“

„Chudák Chris tak strašně brečel, a já ho poslala spát a nenechala ho, aby se díval na svůj zamilovaný pořad v televizi.“

Nevěděl, jestli se má smát spíš sám sobě nebo jí. „Jen se neboj, on to nějak přežije.“

„Ten talíř nebyl zas tak důležitý.“ Zvedla hrnek s čajem, ale pak ho zase položila, aniž se napila. „Stejně ten servis nikdy nepoužívám. Je ohavný.“

„Hm. Tak jim mám říct, aby ho celý odnesli do stáje pro koně?“

Úžasem otevřela pusu. Vzápětí se rozesmála. Když tentokrát vzala do ruky hrnek, konečně se napila.

V ústech měla sucho a trochu ji bolelo v krku, a doušek čaje jí pomohl. „Nezacházela bych tak daleko. Ten porcelán dostal Chuck od Janice... Chuck a já,“ opravila se možná až příliš rychle. „Je to Wedgwood.“

„A musí být opatrován s patřičnou péčí,“ řekl. Neuniklo mu, že se znovu pokusila vyklouznout. „Tak v čem je problém?“

„Vždycky si vyčítám, když ztratím nervy.“

„Copak ty jsi ztratila nervy? Ani jsi nezvedla hlas.“

„Člověk nemusí zrovna křičet, když ztratí nervy.“ Znovu se zahleděla z okna a zatoužila po tom, aby nebyla taková zima. Kdyby bylo jaro, mohla by vyjít ven, posadit se na lavičku a dívat se do nebe. „Koneckonců, byl to jenom talíř.“

„A také jenom pořad v televizi.“

S povzdechem se opřela.

„Musíš si myslet, že jsem pěkně bláznivá.“

„Myslím si zkrátka, že jsi matka. S tím nemám moc zkušeností.“

„Je to zkrátka hrozně těžké, když je na to člověk sám a musí stanovovat pravidla a dělat rozhodnutí... a chyby.“ Bezděčným gestem si projela rukou vlasy a netušila, že takhle rozcuchané neuvěřitelně krásně rámují její obličej. „Někdy takhle pozdě v noci si říkám, že jsem na ně moc přísná. Že od nich čekám příliš. Jsou to

přece ještě pořád jenom malí kluci. Teď jsem je zahнала do postele, Chris pošťukával a Ben se tvářil tak nešťastně, a...”

„Možná jsi hlavně příliš přísná na jejich matku,“ přerušil ji Dylan.

Zarazila se. Chvíli na něj mlčky hleděla, a pak sklopila oči zpátky ke svému hrnků.

„Jsem za ně zodpovědná.“

A v tom byl ten problém, to jí poznal na hlase. Mohl to nechat být, zanechat ji jejím pochybnostem a smutku. Ale ať už si o ní myslel cokoli – a ať už toho o ní nevěděl sebevíc –, už se stihl přesvědčit, že svým dětem je naprosto oddaná. „Podívej, o dětech toho moc nevím, ale můžu prohlásit, že tihle dva vypadají naprosto normálně a dokonale spokojeně. Možná by sis měla spíš gratulovat, žeš je takhle vychovala, a ne si sypat popel na hlavu.“

„To já nedělám.“

„Ale samozřejmě že děláš. Máš ho tam víc než v celém krbu.“

Čekala, že ji zaplaví rozhořčení, ale nestalo se. Místo toho cítila, jak ji pocit viny opouští. „Díky.“ Náhle jí bylo mnohem lépe. Hrála si dlaně o teplý hrnek.

„Člověku to vážně pomůže, když mu někdo čas od času poskytne trochu morální podpory.“

„To já rád. Nechci se dívat, jak si nějaká žena smutní nad hrnkem čaje.“

Rozesmála se, ale nebyl si jistý, jestli se směje sobě nebo jemu.

„Nikdy nepropadám beznaději, ale na pochybnosti jsem přebornice. Když byly Benovi dva roky – což je období, kdy každé dítě začne vzdorovat – volala jsem matce, jen aby mě proboha ujistila, že z něj nakonec nejspíš nevyroste masový vrah.“

„Čekal bych, že o tom budeš mluvit spíš se svým manželem.“

„To by k ničemu ne...” Zarazila se uprostřed slova. Bylo pozdě a ona byla příliš unavená. Nedávala si pozor. „Udělám ti tu kávu,“ vyhrkla a začala překotně vstávat.

„Nemusíš mi přece posluhovat.“ Položil jí ruku na paži, a přestože ji svíral jen lehce, bylo to dost na to, aby jí zabránil odejít.

Pocítila neuvěřitelné, naprosto nemožné nutkání vrhnout se mu do náruče. Chtěla, aby ji pevně sevřel v objetí, aby ji prostě jen držel

a na nic se neptal. Ale on se samozřejmě hodlal ptát. Ptal se vždycky, a ona nebyla pokaždé schopná odpovědět. Ale věděla, že si musí udržovat odstup a hájit své území stůj co stůj.

„Nechci, abys teď se mnou dělal interview. „ „Nikdy ses o Chuckovi nezmínila v souvislosti s otcovstvím a výchovou dětí, Abby. Proč?“

„Možná proto, že ses mě na to nikdy neptal.“

„Tak se ptám teď.“

„Už jsem ti řekla, že nemám náladu na otázky. Je pozdě. Jsem unavená.“

„A lžeš.“

Sevřel ji pevněji a bylo to dost na to, aby se jí srdce divoce rozbušilo.

„Nevím, o čem mluvíš.“

Už byl unavený vytáčkami, unavený tím, jak se díval do její tváře a věděl, že neříká pravdu. „Pokaždé, když se dotknu určitých témat, mi dávaš vyhyčivé odpovědi. Dokonale správné, líbivé a pěkné na poslech. Říkal jsem si, proč to asi děláš. Proč se neustále snažíš ukazovat Chucka Rockwella v lepším světle?“

Ranil ji. Ne tím, jak svíral její ruku; prsty, které se jí zarývaly do paže, stěží cítila. Ranil ji kdesi hluboko, v místech, o kterých si namlouvala, že zůstanou v bezpečí. „Byl to můj manžel. Copak to není dostatečná odpověď?“

„Ne.“ Slyšel, jak se její hlas chvěje emocemi. Měl by na ni přitlačit, a to teď hned. „Vycházím z předpokladu, že čím lépe bude vypadat on, tím lépe budeš vypadat i ty. A když se bude zdát, že vám v manželství všechno klapalo, Janice Rockwellová bude šťastná. Chuck byl její jediný syn, a někdo přece musí zdědit všechny ty prachy.“

Už podruhé ten večer viděl, jak její tvář bledne, ale rychle si uvědomil, že tentokrát to není strach, nýbrž zuřivost. Tohle ji doopravdy zasáhlo; jak se rukou dotýkal její paže, cítil to. A chtěl to. Chtěl, aby slzy odplavily všechno její sebeovládání a vynesly na světlo pravdu. Aby mu otevřely cestu do jejího nitra.

„Nech mě na pokoji.“

Její hlas se v tiché kuchyni chvěl. Někde za nimi zapraskalo hořící poleno a vyrazil z něho snop jisker. Vůbec si toho nevšimli.

„Ale napřed chci odpověď.“

„Jak to vypadá, už sis ji dávno našel sám.“

„Jestli chceš, abych věřil něčemu jinému, stačí říct.“

„Je mi úplně jedno, co si myslíš!“ A to, jak si Abby uvědomila vzápětí, je největší lež ze všech. Nebylo jí to jedno ani v nejmenším. Záleželo jí na tom, a proto ji jeho urážka tak zasáhla. Jenže nebylo to poprvé, co ji někdo ranil, a ona dávno pochopila, že omlouvat se nebo se zuřivě bránit stejně k ničemu nevede. „Řeknu ti, co chceš slyšet, tak si to pěkně užij. Pochopitelně, že chci ze svého manželství vytěžit, co se dá, využít manželovy slávy a pořádně se napakovat. Protože je mi naprosto jasné, že Janice Rockwellová si tu knihu přečte, chci mít jistotu, že bude s výsledkem spokojená. A samozřejmě chci, aby viděla, že mé manželství s Chuckem bylo skvělé. Ať už vyhrabeš sebevětší špínu, kde chceš, ode mě žádné pomluvy neuslyšíš. Spokojen?“

Pustil její ruku. Během několika vteřin potvrdila všechno, co si o ní myslel, a současně popřela všechno, co začínal cítit. „Jo, jsem spokojen.“

„Skvěle. Pokud máš nějaké další otázky, polož mi je ráno, až budeš mít po ruce magnetofon.“

Díval se, jak odchází, a v duchu přemítal, jak dlouho mu asi potrvá oddělit pravdu od lži.

Abby obvykle dokázala procitnout rychle a po několika doušcích kávy už byla dokonale probuzená a schopná pustit se do práce. Následujícího rána ale zjistila, že se jí vůbec nechce vstát z postele. Celé tělo ji bolelo a ve spáncích jí tepalo. Určitě za to mohl nedostatek spánku. Proklínala neklidnou včerejší noc a do obvyklých ranních povinností se pustila bez sebemenší chuti a zápalu.

Při snídani byli chlapci už zase veselí. Na scénu včera večer podle všeho úplně zapomněli, pustili ji z hlavy tak dokonale, jak to jen děti dovedou. Jakmile je vypravila do školy, dala si další šálek kávy a doufala, že se po něm vzpamatuje natolik, aby se mohla pustit do práce.

Nebylo jí nejlíp, ale oblékla si bundu, zapnula si ji až ke krku a vyšla ven. Slunce zářilo ostře a jasně a vzduch už voněl první předzvěstí jara, ale Abby se celá třásla a litovala, že si nevzala navíc ještě jeden svetr. Asi jsem trochu nastydla, usoudila a rukou si třela bolavou šíji. Jenže na nemoc zkrátka neměla čas. Automatickými pohyby sebrala vajíčka a zamiřila do mašale.

Stání potřebovala vyčistit, koně se potřebovali proběhnout a dostat najíst. Nepamatovala si, že by se jí někdy tak zoufale nechtělo do práce. Nemohla se dočkat, až to bude mít za sebou. Celý svůj život jenom uklízela po ostatních, řešila problémy, které bylo potřeba řešit, a dělala práci, která se musela udělat. Copak vůbec někdy měla čas na sebe? Čas zalézt si do postele s knihou a nechat utéct celé odpoledne?

Kniha. Zatímco otvírala stání, málem se začala smát sama sobě. Teď nebyla ta správná chvíle přemýšlet o knihách – a zvláště o jedné konkrétní knize. Zapomněla, že ji to může ranit. Už to bylo tak dávno, kdy si někoho pustila tak blízko k tělu, aby ji mohl –

Abby zabořila tvář do dlaní a promnula si oči. Její vztah k Dylanovi se těžko dal nazývat osobním. Byl to jen vzájemně výhodný obchod, obchod, který přinese zisk jim oběma, a to bylo to jediné, na čem záleželo. Bylo jí úplně jedno – nebo jí přinejmenším **mělo** být jedno, že ji považuje za vypočítavou oportunistku. Abby předpokládala, že oportunistka je ještě zdaleka nejmírnější slovo pro to, co si o ní myslí. Jenže pokud dá průchod svým zraněným citům a vyhodí ho odsud, nic tím nezíská. Tak jako tak, podepsala smlouvu a bylo její povinností nechat ho tady.

A co všechno je ještě její povinností? Abby pustila první dva koně do padoku a vrátila se do stáje. Kdysi měla povinnosti k Chuckovi, nyní ke svým dětem. A právě kvůli dětem musí zůstat loajální k Chuckovi i teď. Ať si o ní Dylan myslí, co chce, ale hlavně ať napíše tu knihu.

Unaveně si opřela hlavu o koňský hřbet. Kůň byl přátelský a jeho kůže příjemně chladivá. Bože, potřebovala nějakého přítele. Jak může jasně uvažovat, když ji hlava bolí jako střepe? Jenže musí přemýšlet. Nesmí dopustit, aby se znovu přestala ovládat tak jako minulou noc. Pokud si o ní Dylan myslí to nejhorší, neovlivní to

nějak jeho psaní? Ztraceně, co je mu po důvodech, z jakých se rozhodla autorizovat tu knihu? Ať už jsou jakékoliv, on dostal zapláceno za to, že všechno sepíše. Její motivace nemá nic společného s příběhem Chuckova života.

Přestože ten příběh má s jejími důvody společné všechno.

Vyšla ven podruhé a pak se vrátila ještě pro zbytek koní. Třeba ji uklízení stájí pročistí hlavu. A třeba ji napadne, jak to správně zařídit s Dylanem.

Dobře si pamatovala to ráno, kdy ji objímal v ostré a jasné záři slunce. Kdy po ní toužil. Přesně jí utkvělo v paměti, jak vypadaly jeho oči, jaký pocit v ní vyvolávala jeho ústa, když se dotýkala jejích. Na okamžik – na jediný sladký okamžik – si přála, aby právě on se stal mužem, o kterého by se mohla opřít a kterému by mohla důvěřovat. Ale to byla hloupost. Ještě předtím, než se vůbec setkali, přece věděla, že pro něho je to pouze práce, kterou musí udělat. Stejně jako pro ni.

Vyčistila první stání a na celém obličejí se jí perlil pot. Když zvedla vidle a chtěla se pustit do úklidu další kóje, zdály se jí mnohem těžší než jindy.

„Zdá se mi, že by sis vážně měla najmout pár pomocníků.“ Dylan stál ve vratech stáje. Slunce měl v zádech a jeho obličej tonul ve stínu. Abby se zastavila a podívala se na něj. „Vážně? Budu to vést v patrnosti.“

Vzal do rukou druhé vidle, ale jenom se o ně opřel.

„Abby, proč konečně nenecháš té maškarády? Přestaň si hrát na udřenou malou chudinku a předvádět se jako ženuška, která usilovně pobíhá po domě, pracuje od svítání do soumraku a stará se o rodinný krb.“

Pustila se znovu do práce. „Snažím se na tebe zapůsobit, ne?“

„Nemusíš se namáhat. Ta kniha je o Chucku Rockwellovi, ne o tobě.“

„Skvěle. Jen co se zbavím tady toho hnoje, stáhnou tohle číslo ze scény.“

Zaťal prsty do dřevěné násady vidlí, než si to uvědomil a silou vůle se uvolnil. Pocítil nutkání vyrazit k ní, ale věděl, že mu nesmí podlehnout. Bude bezpečnější držet se od ní dál.

„Poslouchej, dokud budu vidět, že tu něco nehraje, ta kniha se nemůže hnout z místa. Pokud chceme, aby to někam vedlo a práce pokračovala, musíme přestat hrát hry.“

„Výborně.“ Protože si potřebovala chvilku odpočinout, zastavila se a opřela se o vidle. „Co ode mne vlastně chceš, Dylan?“

„Pravdu, nebo alespoň to, jak nejvíc se dokážeš pravdě přiblížit. Byla jsi za Rockwella vdaná čtyři roky. To znamená, že existují oblasti jeho života, které znáš lépe než kdokoli jiný na světě. A to jsou části, které od tebe chci. Dostala jsi zaplacení za to, že mi je poskytneš.“

„Řekla jsem, že s tebou o tom budu mluvit, až budeš mít zapnutý magnetofon, a to taky dodržím.“ Otočila se zpátky k nevyčištěnému stání. „Ale teď tady mám práci, kterou musím udělat.“

„Nech už to konečně plavat!“ Dylan ji chytil za boky a prudce ji otočil k sobě. Vidle jí vyklouzly z rukou a s rachotem spadly na betonovou podlahu. „Zavolej zpátky lidi, kteří tohle všechno normálně dělají, a pak se konečně pustíme do práce. Už mě unavuje, jak tady ztrácíme čas!“

„Mé zaměstnance?“ Vytrhla by se mu, ale nebyla si jistá, že k tomu má dost síly. „Je mi líto, ale dala jsem jim volno na celý měsíc. Pokud chceš pracovat, přines si svůj zápisníček a kazety sem. Mí koně potřebují jíst.“

„Zatraceně, co jsi vlastně zač?“ vykřikl a zatřásl s ní. Byl stejně překvapený jako ona, když se jí náhle podlomila kolena. Sevřel ji pevněji a opřel ji o stěnu stání. „Co to s tebou je?“

„Nic.“ Snažila se odstrčit jeho ruce, ale nepovedlo se jí to. „Nejsem zvyklá na to, aby se se mnou někdo pral a strkal do mě.“

„V metru do člověka strkají mnohem víc,“ zamumlal. Zařídila to tak, že si připadal jako hrubián, a to ho přivádělo k zuřivosti. Pustil ji.

„Ty to musíš vědět líp než já.“ Rozzlobená sama na sebe se sehnula pro vidle. Hlava se jí zatočila tak, že se vzápětí musela opřít o zeď stání.

Dylan se zaklením sevřel její ramena. „Podívej, jestli jsi nemocná.“

„Nejsem. Nikdy nebývám nemocná. Prostě jsem trochu unavená.“

A bledá, uvědomil si. Konečně dovolil sám sobě pořádně se na ni podívat. Rukou se dotkl jejího obličeje.

„Jsi celá rozpálená.“

„Jsem jenom rozehřátá.“ Její hlas zněl nepřírozeně vysoko, protože při Dylanově dotyku se jí zmocňovala panika – a to i přesto, že dotyk byl přesně to, j co potřebuje. „Nech mě na pokoji, dokud to tady nedodělám.“

„Přestaň si hrát na mučednici,“ odsekl a chytil ji za paži.

Jen zřídka, velice zřídka se stávalo, že přišla ke slovu Abbyina irská krev a pronikla na povrch v divokém výbuchu slepého vzteku. Podobné věci vždy přenechávala zbytku rodiny a s těžkostmi se vyrovnávala svým vlastním způsobem: klidně a s tichou úporností. Ale tentokrát to bylo jiné. Vytrhla se mu a silou, která je oba překvapila, ho odstrčila, až narazil na zeď stání.

„Je mi úplně jedno, co si myslíš! Může mi to být ukradené, rozumíš? Ty papíry, co jsem podepsala, ti nedávají právo zasahovat do mého života. Dám ti vědět, až budu mít čas na tvoje otázky a urážky. Můžeš si klidně věřit, že je to hra nebo maškaráda, ale já tady mám práci, kterou musím udělat. A ty táhni třeba do pekel.“

Prudce oddechovala. Otočila se a hmátla po držadlech kolečka. Zvedla je, udělala dva vrávoravé kroky a zase je položila, protože ji všechna její síla opustila.

„Že se ti ta práce tak daří.“ Měl jí plné zuby a zlobil se sám na sebe, ale s tím se může vypořádat později. Nyní, pokud se nemýlil, tahle dáma nutně potřebovala do postele. Když ji znovu chytil za paži, nezmohla se na víc, než že se ho malátně pokusila setrást.

„Nesahej na mě.“

„Zlato, už celý týden se ze všech sil snažím na tebe nesahat.“ Když se přece jen vyprostila, zaklel a vzal ji do náruče. „Ale tentokrát se nedá nic dělat, tak se se mnou laskavě přestaň prát.“

„Nemusíš mě nosit.“ Vzápětí se roztrásla. Byla příliš zesláblá, než aby se dokázala ovládnout, a tak si položila hlavu na jeho rameno. „Ještě jsem to tu nedodělala.“

„Ale jo. Pro dnešek to stačilo.“

„Ještě vajíčka.“

„Já je pak seberu – až tě odnesu do postele.“

„Do postele?!“ Znovu se pokusila vyprostit, ale nedokázala to. Jen mlhavě si uvědomovala, že vyšli ze stájí. „Nemůžu do postele. Ještě jsem se nepostarala o koně a v jednu má navíc přijít veterinář podívat se na klisny. Přijde s ním pan Jorgensen. Musím prodat to hříbě.“

„Jorgensen bude určitě štěstím bez sebe, až od tebe chytne chřipku, a z radosti okamžitě koupí celé stádo.“

„Chřipku? Nemám žádnou chřipku, jen jsem trochu nastydla.“

„Ale máš.“ Dylan ji položil na postel a začal jí stahovat holiny. „Jen klid, za pár dní budeš zase jako rybička a budeš moct pokračovat v představení.“

„Nemluv nesmysly.“ S obrovským úsilím se pokoušela zvednout na lokty, ale stálo ji to všechnu zbývající energii. „Potřebuju jenom pár aspirinů, nic víc.“

„Dokážeš se svléknout sama, nebo ti mám pomoci?“

„Já se nebudu svlékat,“ řekla tvrdohlavě, přestože v tu chvíli měla jen jediné přání, a to lehnout si a spát.

„Takže pomoci.“ Sedl si k ní na postel a začal jí rozepínat bundu.

„Nepotřebuju tvou pomoc! Nestojím o to, rozumíš?“ Sebrala zbytky své důstojnosti a s obrovským úsilím se posadila. „Podívej, možná mám trochu chřipku, ale mám taky dvě děti, které přesně ve tři dvacet pět vpadnou do dveří. Do té doby se musím postarat o koně, zvláště o Evu. Na tom obchodu s Jorgensenem mi hrozně záleží.“

Dylan pečlivě studoval její obličej. Plet' měla bledou, oči se jí leskly horečkou. Usoudil, že nejrychlejší způsob, jak ji přesvědčit, je zkrátka s ní souhlasit. „Prima, to bude v jednu. Tak si dopřej to potěšení a hodinku si zdřímni.“ Když viděl, že se chystá protestovat, potřásl hlavou. „Abby, na Jorgensena uděláš vážně skvělý dojem, když omdlíš a svalíš se mu k nohám!“

Nechala se přesvědčit. Nemělo smysl se s ním hádat. Upřímně řečeno, v tu chvíli stejně měla pocit, že by nedokázala uzvednout ani špendlík. Byla praktická žena – a chvíli si odpočinout a nabrat trochu sil bylo rozhodně praktické řešení. Při představě, že s ním bude

muset souhlasit, se v ní všechno bouřilo, ale zřejmě to pobouření musí překousnout. „Dobře, na hodinku si lehnu.“

„Fajn, tak si vlez do postele. Přinesu ti aspirin.“

„Díky.“ Stáhla ze sebe bundu. Když vstal, dodala: „Vážně. Hrozně oceňuju, že se o mě tak staráš.“

„To je v pořádku.“

Když odešel, Abby se opřela o postranici a skulila se z postele. Její tělo ji za tu námahu okamžitě potrestalo tím, že se celé roztřásl. Pomalu a ztěžka došla ke skříni a vyndala si bavlněnou noční košili. Stáhla ze sebe svetr a pak i džíny. To úsilí ji naprosto vyčerpalo. Celá se chvěla a nohy se jí podlamovaly. Jen hodinu, slíbila sama sobě. Potom budu v pořádku.

Později si vůbec nevzpomínala, jak na sebe dokázala navléct košili a dostat se do postele.

Tam ji Dylan našel, když se vrátil. Ležela na břiše a spala tak tvrdě, že se ani nepohnula, když přes ni přetáhl peřinu. Nepohnula se ani pak, když se naklonil blíž a odhrnul jí zatoulaný pramen vlasů z obličeje.

A nepohnula se ani během celé další hodiny, kdy seděl na židli vedle postele a díval se na ni. A žasl.

PÁTÁ KAPITOLA

Abby se probudila zalitá potem a dezorientovaná. Hlava jí třeštila. Jak dlouho spala? Přitiskla si ruce na oči a pokoušela se sebrat síly. Čelo měla rozpálené, a když se pokoušela polknout, měla pocit, že se jí v krku vzpříčilo něco horkého a ostrého. Musela připustit, že ať už ji přepadla jakákoliv choroba, vítězí na celé čáře. Protože byla v pokoji sama, mohla si dovolit zasténat, když se pokoušela posadit. Pak se podívala na budík vedle postele a zasténala znovu.

Čtvrt na tři. Spala téměř čtyři hodiny. Proboha, pan Jorgensen! Abby zachvátila panika. Sklouzla z postele a ve spáncích jí okamžitě začalo bušit, až měla pocit, že se jí hlava snad rozskočí. Roztřásla ji zimnice a zdálo se jí, že to chvění proniká do každého centimetru jejího těla. Pot se z ní jen lil. Vzala do ruky džínu. Pak se opřela o pelest postele a čekala, až slabost přejde.

Možná tady ještě jsou, říkala si. Možná přišli později a právě teď stojí ve stáji a prohlížejí klisnu. Eva není vyhřebelcovaná a nemá vyčištěné stání, ale Jorgensen už ji viděl několikrát a tehdy se předvedla v nejlepším světle. A veterinář – veterinář má přece sám zájem na tom, aby ho přesvědčil, že klisna je silná a zdravá. Všechno, co Abby musí udělat, je obléct se, vyjít ven a omluvit se.

Vtu chvíli vstoupil Dylan s podnosem v ruce. „Ty se někam chystáš?“

„Už byly dvě.“ Přestože ji zmáhala slabost, v jejím hlase zřetelně zazněla výčitka.

„To máš tedy pravdu.“ Položil podnos na prádelník a prohlížel si ji. Noční košile měla hluboký výstřih, který se jí sesmekl na stranu a odhalil jedno rameno – velice útlé, velice hladké rameno. Zbytek jejího těla je zřejmě právě tak štíhlý, od dlouhých nohou tanečnice až po vysoká, jemně zaoblená ňadra.

Muž má právo, říkal si Dylan, cítit trochu toho vzrušení, trochu žáru, trochu touhy, když vidí napůl nahou ženu opírající se o

rozestlanou postel. Není v tom vůbec nic osobního. „Zajímavé,“ zamumlal. „Tohle je poprvé, co tě vidím v nějakém oblečení, které není deset centimetrů tlusté.“

„Určitě vypadám příšerně.“

„Upřímně řečeno, vypadáš skvěle. Proč radši nezalezeš zpátky do postele, než se tady složíš na podlahu?“

„Pan Jorgensen

„Zajímavý chlapík,“ přerušil ji Dylan. Došel k ní, vzal jí z rukou džíny a přehodil je přes židli. „O koních mluvil s mnohem větší vášní a západem než o vlastní manželce.“ Zatímco mluvil, dotlačil ji až k posteli a donutil ji, aby si sedla.

„Je ještě tady? Musím jít dolů a promluvit si s ním.“

„Je pryč.“

Dylan narovnal polštáře za její záda, aby se mohla opřít.

„Pryč?!“

„Jo. Vem si tohle. Konečně jsem to vyhrabal mezi jodovou tinkturou a leukoplasty se zvířátky.“

Odstrčila teploměr, který jí podával, a snažila se sebrat síly, aby mohla vstát.

„Můžu mu zavolat a domluvit si schůzku někdy jindy. Vysvětlil mi, proč jsem tam nepřišla? Nemůžu uvěřit, že jsem mohla zaspát! A veterinář... byl veterinář taky...“

Dylan jí strčil teploměr do pusy a rychle jí dlaní uvěznil obě ruce, aby si ho nemohla vyndat.

„Zmlkni.“ Když se přesto pokusila promluvit s teploměrem, druhou rukou ji chytil za čelist. „Poslyš, jestli chceš, abych ti řekl, jak to proběhlo s Jorgensenem, koukej zavřít pusku a nechat si v ní tuhle věc. Rozumíš?“

Opřela se do polštářů. Neměla daleko k slzám. Mluvil s ní přesně takovým tónem, jaký ona sama používala, když ji děti zlobily. Protože neviděla jinou možnost, přikývla.

„Dobře.“ Pustil ji a zamířil k prádelníku pro podnos s jídlem.

Abby si vzápětí teploměr vyndala. „Vyšetřil veterinář Evu? Potřebuju vědět, jestli...“

„Okamžitě si vezmi ten teploměr, nebo půjdu pryč a nic ti neřeknu.“ Položil jí podnos na klín a vyčkávavě se na ni zahleděl.

Zaplavil ho nádherný pocit zadostiučinění, když viděl, že poslechla. „Veterinář říká, že Eva je v dokonalé formě, nic nenasvědčuje tomu, že by se mohly objevit nějaké komplikace, a hříbě se pravděpodobně do týdne narodí.“

Natáhla ruku k teploměru, ale stačilo, aby Dylan nadzdvihl obočí, a poslušně ho nechala na pokoji.

„Chceš slyšet o té druhé klisně, o Gladys?“

Když přikývla, potřásl hlavou. „To je opravdu příšerné jméno pro koně. Tak jako tak, i ta je v pořádku. Jorgensen mě žádal, abych ti vyřídil, že pokud všechno dobře dopadne, ozve se ti, až se hříbě narodí, abyste domluvili přesné podmínky. Taky říká,“ pokračoval Dylan a chytil ji za zápěstí, když se znovu pokusila zvednout ruku k teploměru, „že má pro tebe pár jmen. Ví o nějakých lidech, kteří by mohli mít zájem o další hříbata. Mám takový pocit, že by měl zájem i on sám, ale jeho manželka by z něj pak nejspíš stáhla kůži zaživa. Můžeš mu zatelefonovat, až ti bude líp. Spokojená?“

Zavřela oči a přikývla. Byl to úspěch, konečně opravdový úspěch. Peníze za hříbata zdaleka nebudou stačit na celou půjčku, kterou si musela vzít po Chuckově smrti, ale je to dobrý začátek. Dlouhou dobu byla na pokraji bankrotu, ale teď to vypadalo, že za rok nebo za dva si vybuduje dostatečné zázemí, aby se nemusela bát o střechu nad hlavou. Bylo to hloupé, ale ze všeho nejvíc se jí chtělo plakat. Měla chuť přetáhnout si peřinu přes hlavu a brečet a brečet, dokud všechno neodplaví slzy úlevy. Pevně zavřela oči a čekala, až se sebere natolik, aby vůbec mohla promluvit.

Zvláštní žena, myslel si Dylan, když ji pozoroval. Jak je možné, že ji takhle vyvede z míry pouhá naděje, že prodá pár koní? Byl si jistý, že za ně dostane dobrou cenu, ale přesto to musel být pouhý pakatel ve srovnání s majetkem, který zdědila po Rockwellovi. Peníze jsou pro ni zřejmě velmi důležité, usoudil. Ale vem mě čert, jestli vím, za co je všechny utrácí!

Snad za nábytek. Její postel byla starožitnost z osmnáctého století, rozhodně nic, co by člověk sehnal ve výprodeji. Pak asi taky utrácí za koně. Plemenného hřebce jistě nedostala za hubičku. Vrhhl rychlý pohled na její skříň. Vsadil by se, že tam uvnitř visí na ramínkách pěkná porce z toho zbytku.

Když znovu otevřela oči, vytáhl jí z úst teploměr.

„Dylane, nevím, jak bych ti poděkovala,“ ozvala se okamžitě.

„Hmm. Přes osmatřicet. Vypadá to, že jsi strhla všechny rekordy.“

„Osmatřicet?“ Výraz vděčnosti z její tváře zmizel. „To je nesmysl. Ukaž!“

Držel teploměr tak, aby na něj nedosáhla.

„Jsi vždycky tak nesnášenlivá, když jsi nemocná?“

„Nikdy nejsem nemocná. Musel ses špatně podívat.“

Ukázal jí teploměr. Když se přesvědčila na vlastní oči, jen nevěřícně zavrtěla hlavou.

„Tak teď už snad konečně věříš, že jsi doopravdy právoplatně nemocná,“ prohlásil. Vzal si teploměr zpátky, sklepal ho a uložil do plastického pouzdra. „Dokážeš se najíst sama, nebo tě mám krmit?“

„Samozřejmě se najím sama!“ Bez chuti se dívala na horkou polévku na podnosu. „Obvykle vůbec neobědvám.“

„Ale dneska ano. Potřebuješ tekutiny. Jestli chceš, napij se napřed džusu.“

Vzala si sklenici, kterou jí podával, a povzdechla si. Není divu, že se ke mně chová jako k dítěti, pomyslela si. Právě tak se totiž chovám. „Díky. Je mi líto, že ti takhle komplikuju život. Nechci být protivná, ale musím stihnout spoustu věcí. Když tady budu ležet, práce se za mě sama neudělá.“

„Jsi zkrátka nepostradatelná, co?“

Znovu se na něj podívala. V jejích očích se něco pohnulo – emoce, naděje, otázky, nedokázal říct, co vlastně. „Potřebujou mě.“

jejím hlase zaznělo tiché zoufalství, které ho zasáhlo natolik, že bezmyšlenkovitě natáhl ruku, a než se stihl zarazit, pohladil ji po tváři. „Pak by ses radši měla trochu šetřit.“

„Jo.“ Zvedla lžici a snažila se v sobě vykřesat trochu nadšení pro teplou polévku. „Jsem vážně hrozný pacient, já vím. Promiň.“

„To je v pořádku. Já bývám stejný.“

Začala jíst, aby mu udělala radost. „Nevypadáš jako člověk, který je vůbec někdy nemocný.“

„Pokud tě to potěší, taky jsem měl nedávno chřipku. Je to jen několik let.“

Zasmála se, napůl jeho vtipu a napůl sama sobě. „Jo, to mě rozhodně potěší. Rozuměj, jsem mnohem víc zvyklá dělat doktora. V září měli oba chlapci plané neštovice. Vypadalo to tu jako v lazaretu. Dylan...“ Už nějakou dobu se odhodlávala, že mu to řekne, ale teprve teď, zatímco bez chuti usrkávala polévku, měla pocit, že k tomu sebrala odvahu. „Omlouvám se za včerejší noc a taky za dnešní ráno.“

„Za co?“

Vzhlédla. Tvářil se tak klidně, tak nevzrušeně.

V něm zjevně všechna ta ostrá slova, která mezi nimi padla, žádný pocit viny nevyvolávala. Ale on také nelhal, a oba to věděli. A jak si vzápětí uvědomila, oba také vědí, že ona bude lhát dál. „Řekla jsem věci, které jsem tak nemyslela. Když jsem vztekla, vždycky se mi to stává.“

„Když jsi vztekla, možná jsi mnohem upřímnější, než si sama myslíš.“ Byl napjatý. Ať už se navenek tvářil jakkoliv klidně, vyvedla ho z míry. Zapůsobila na něj. „Podívej, Abby, hodlám se dobrat pravdy, a to bez ohledu na cokoliv. Budu tě nutit, abys mi ji řekla. Ale přece jenom mám zábrany. Nebudu s tebou zápasit, dokud se neudržíš na nohou.“

Musela se usmát. „Dokud jsem nemocná, jsem bezpečí.“

„Něco na ten způsob. Ty nejíš.“

„Omlouvám se.“ Položila lžici. „Já prostě nemůžu.“

Vzal podnos a postavil ho vedle postele. „Už ti někdo řekl, že to s tím omlouváním přeháníš?“

„Ano.“ Znovu se usmála. „Promiň.“

„Jsi zajímavá žena, Abby.“

„Oh.“ Bylo nesmírně příjemné zabořit se do polštářů. Přitáhla si peřinu až pod bradu, protože ji roztrásala zimnice. Připadalo jí neuvěřitelné, že je už zase unavená – tak unavená, že netouží po ničem jiném než hodit všechno za hlavu a prostě spát. „Vždycky jsem si myslela, že jsem tak trochu fádni.“

„Fádni.“ Pohlédl dolů na její elegantní ruce a připomněl si, jak zručně dovedou pracovat. A také vzpomínal na ženu v norkovém kožichu s náušnicemi z třpytivých diamantů a myslel na to, jak

skládala prádlo. K tomu všemu se rozhodně nehodil výraz „fádní. Vlastně se vůbec nic z toho k sobě nehodilo. „Ve svých materiálech mám tvoji fotku z Monte Carla. Jsi tam až po uši zabalená do bílého norkového kožichu.“

„Ten bílý norek.“ Slabě se usmála, jak z ní vteřinu za vteřinou vyprchávala energie. „Připadala jsem si v něm jako princezna. Byl úžasný, vid’?“

„Byl?“

„Hmm. Úplně jako princezna.“

„Kde ho máš?“

„Je z něj střecha,“ řekla a usnula.

Střecha?! Asi nebyla při smyslech. Musela blouznit v horečce a představovat si střechu udělanou ze samých kožichů. Když jí pod hlavou urovnával polštář, jenom něco zamumlala ze spaní.

Opravdu velice zajímavá žena, ta Abby, pomyslel si znovu, když se napřímil. Než vykročil ke dveřím, zadíval se na ni. Zbývá jen drobnost: zaplnit pár prázdných míst.

Když Dylan zaslechl první ránu, zrovna přepisoval své poznámky týkající se prvního roku, v kterém se Rockwell začal profesionálně věnovat závodění. Zaklel, přestože nijak zuřivě, a odsunul psací stroj. Nechal v něm napůl popsaný papír a vyrazil po schodišti k hlavním dveřím, aby chlapce přivítal.

„Moje chyba to není!“ Ben si svého bratra vztekle měřil. Rukou objímal psa.

„To teda je, ty... ty...“ Chris probral svůj slovník a vytasil se s nejhorší nadávkou, jakou znal: „...ty idiote.“ „Sám jsi idiot. Protože...“

„Máte nějaký problém?“ zeptal se Dylan, když otevřel dveře. Chlapci si měřili jeden druhého ohnivými pohledy a Chris byl navíc ještě od bláta, a to od hlavy až k patě. Spodní ret se mu třásl. Špinavým prstem ukázal na bratra.

„Shodil mě na zem!“

„To není pravda.“

„Řeknu to mámě.“

„No tak, no tak.“ Dylan se postavil do dveří, aby nemohli vtrhnout dovnitř, a vzápětí mu na džínech přistála sprška čerstvého

bláta. „Bene, nemyslíš, že už jsi trochu velký na to, abys do Chrise strkal?“

„Já mu nic nedělal.“ Ben vzdorovitě vysunul bradu. „On vždycky říká, že jsem něco udělal, když to není pravda. **Já** to řeknu mámě!“

Chrisovi vytryskly z očí slzy a bláto z něj opadávalo rovnou na rohožku. Dylan pocítil silné a naprosto nečekané nutkání sklonit se k němu a obejmout ho. „Podívej, to se vypere,“ prohlásil a cvrnknul ho do nosu. „Radši mi pověz, co se vlastně stalo.“

„Shodil mě na zem.“ Slzy se mu kutálely po zablácené tvářičce. Byl ještě příliš malý, než aby se za ně styděl. „Prostě proto, že je větší!“

„To není pravda.“ Ben sám také neměl daleko k slzám. Pohledem se zavrtával do země. „Já nechtěl. Prostě jsme se trochu pošťuchovali, no.“

„Takže nehoda?“

„Jo.“ Popotáhl.

„Když člověk něco nešťastnou náhodou udělá, měl by se za to omluvit.“ Dylan položil ruku Benovi na rameno. „Tím spíš, když je větší.“

„Promiň,“ zamumlal Ben a vrhl postranní pohled na svého bratra. „Máma bude šílet, protože je celej od bláta. Určitě to schytám. A to je ještě ke všemu pátek!“

„Hm.“ Dylan přemýšlel. Chris už přestal brečet a se zájmem si prstem rozmazával bláto po bundě. „Možná, že jí to nemusíme říkat hned teď.“

„Jo?“ Benovy oči se rozzářily nadějí, ale ta byla rychle vystřídána nedůvěrou. „Ale když ona to stejně hned uvidí.“

„Ne, neuvidí. Pojďte dovnitř.“ Protože Dylan neviděl jiný způsob, jak zachránit koberec, popadl Chrise do náruče. „Hodím tě rovnou do pračky.“

Chris se rozesmál a špinavou rukou se Dylana přátelsky chytil kolem krku. „Tam se přece lidi nedávaj. Je na to moc malá. Kde je máma?“

„Nahore. Dostala chřipku.“

„Jako pan Petrie?“

„Přesně tak.“

Když vstoupili do kuchyně, Ben se zarazil. „Máma není nikdy nemocná.“

„Tentokrát ano. Před chvílí usnula, tak zkuste být oba trochu potichu, ano?“

„Chci se na ni podívat.“

Dylan se právě snažil nohou otevřít dveře do koupelny. Zarazil se a pohlédl zpátky na Bena. Chlapec stál uprostřed kuchyně a tvářil se dočista nešťastně, ale v očích měl vzdorovitý výraz. Dylan musel obdivovat jeho odhodlání chránit matku.

„Tak jo, ale nesmíš ji vzbudit.“ Odesl Chrise do koupelny. „A ty se svlékni, tygříku.“

Chris poslušně začal zápolit se svou bundou.

„Naše paní učitelka měla chřipku minulej tejden, tak jsme měli suplování. Ta nová měla vlasy nabarvený úplně na červeno a pořád si nedokázala zapamatovat, jak se kdo jmenuje. Bude máma nemocná zítra?“

„Zítra už jí asi bude trochu líp.“

Dylan našel prací prášek a začal na pračce nastavovat program.

„Já jí třeba půjčím svoje pastelky.“ Chris si sedl na podlahu a začal si stahovat holinky. „A můžeme jí číst pohádky. Ona mi vždycky čte pohádky, když jsem nemocnej.“

„To ji určitě potěší.“

„A pokud je jí vážně hrozně špatně, tak jí dám Mary.“

„Kdo je Mary?“

„Můj pes, ten, co mi ho dala teta Maddy, když jsem byl malej. Já si ho pořád беру do postele, když jdu spát, ale neříkej to Benovi. On by se mi smál.“

Dylan se usmál a nacpal Chrisovu bundu do pračky. Byl to příjemný pocit, slyšet, že mu ten chlapec důvěřuje a dělá si z něj spojení.

„Neboj, nic mu neřeknu.“

„Myslíš, že když bude mámě zítra líp, vezme nás do kina? Slíbila, že tam s námi v sobotu půjde.“

„To nevím.“ Když se Dylan obrátil, viděl, že chlapec ho vzal za slovo. Svlekl si úplně všechno. Po celém tělíčku měl šmouhy od bláta a husí kůže. „Nemusel jsi zacházet takhle daleko.“ Dylan vytáhl

ze skříně složený ručník, sklonil se a chlapce do něj zabalil. „Asi by ses měl vykoupat.“

„Já se hrozně nerad koupu!“ zakňoural Chris.

Zvedl hlavu a vrhl na Dylana prosebný pohled. „Vážně. Úplně to nenávidím!“

„Potíž je v tom, že jsi měl nejspíš pravdu.“ Dylan nacpal zbytek oblečení do pračky a zavřel dvířka. „Do pračky se vážně nevejdeš.“

Chris se rozesmál a natáhl k němu ruce v otevřeném, vřelém gestu, které Dylanovi vyrazilo dech. Neodolal a zvedl ho do náruče. Dobrý bože, říkal si, když ho k sobě tiskl, už třicet let se pokouším udržovat si odstup, a teď mě takhle dostane šestiletý kluk s pusou celou od bláta.

„Tak co bude s tím koupáním?“

„Já to nenávidím!“

„Ale jdi ty! Můžeš si vzít do vany lodičku nebo něco takového.“

Chris se rezignovaně nechal odnést k vaně, protože viděl, že se tomu nevyhne.

„Radši mám nákladáky.“

„No tak si vezmi nákladák.“

„A můžu tři?“

„Pokud se tam potom vejdeš.“ Znovu postavil Chrise na zem u dveří z koupelny a nechal ho, ať si doběhne pro autíčka. „Hlavně buď potichu, jo?“

„Jasně,“ odpověděl Chris šeptem. „A pomůžeš mi umejt si vlasy? Už to skoro umím sám.“

„Ehm...“ Dylan pomyslel na práci, která čekala na jeho psacím stole. „Samozřejmě. Tak začni.“

Hlídání dětí, říkal si Dylan, když váhavě přešlapoval v hale a čekal na Chrise, nebylo součástí dohody. Ale koneckonců dobře věděl, že Abby tahle situace netěší o nic víc než jeho. Vrhla rychlý pohled k Benovu pokoji. Dveře byly zavřené. Jeho první myšlenkou bylo nechat chlapce, ať se vypořádá s tím, co se stalo, jak dovede, a věnovat se mnohem méně komplikovanému úkolu umýt Chrisovi vlasy.

V duchu zaklel, došel ke dveřím a zaklepal. „Klidně pojď dál.“

Dylan otevřel dveře a uviděl chlapce, jak sedí na posteli a před sebou má rozloženou armádu miniaturních vojáků. „Viděl jsi mámu?“

„Jo. Ale nebudil jsem ji.“ Vzal dvě figurky a poslal je do útoku. „Vypadá to, že je pěkně nemocná.“ „Prostě si potřebuje pár dní odpočinout.“ Dylan se posadil na kraj postele a sebral jednoho z vojáků. „Až se trochu vyspí, určitě bude ráda, když za ní přijdeš a budeš si s ní povídat.“

„Jednou, když jsem přišel ze školy, ležela na gauči a říkala, že ji bolí hlava. Ale já stejně poznal, že brečela.“

Dylan postavil vojáčka do řady k těm Benovým. „Mámy si občas potřebují zabrečet. A vlastně to někdy potřebuje každý.“

„Kluci ne.“

„Ale jo. Čas od času.“

Ben přikývl, ale bylo vidět, že tomu stejně nevěří. „Dneska máma zase plakala?“

„Ne. Tentokrát je prostě jenom nemocná. A určitě jí bude líp, když jí nebudeme přidělovat žádné starosti.“

„Nechtěl jsem jí přidělovat starosti.“ Benův hlas byl tichý a nejistý.

„Já vím, že nechtěl.“ Dylan si vzpomněl, jak se on sám snažil zahnat ji do kouta a vyrazit z ní pravdu, a pomyslel si, že o sobě rozhodně nemůže prohlásit totéž. Ztraceně, je to přece jenom jeho práce! Ale to, co cítil, nemělo daleko k pocitu viny.

„Já jsem ve skutečnosti Chrise vůbec nechtěl shodit do bláta,“ zamumlal Ben.

„Jsem si jistý, že nechtěl.“ Zato Dylan rozhodně **chtěl** přitlačit Abby ke zdi.

„Máma by mě za to určitě potrestala/4

„To asi jo.“ Dylan se přistihl, že obdivuje Benův smysl pro spravedlnost. Uvědomil si, že chlapec od něj očekává jakési rozhřešení, a v duchu zaklel. Copak má ponětí, jak zacházet s dětmi? Rukou si projel vlasy a snažil se uvažovat logicky. „Asi bychom měli něco vymyslet. Chceš, abych tě taky shodil do bláta?“

Ben ostražitě vzhlédl. Když se setkal s Dylanovým pohledem, rozesmál se.

„To by z tebe máma šlela!“

„To máš asi pravdu. Tak víš co? Udělej dneska za Chrise jeho povinnosti.“

„Dobře.“ To pro něj nebyl žádný problém. Koně měl rád a stejně k nim chodil, i když nemusel.

Dylana potěšilo a překvapilo zároveň, že dokáže tak snadno číst chlapci myšlenky. „To znamená uklidit nádobí. Dneska je řada na Chrisovi.“

„Ale,“

„Žijeme v drsném světě, chlapče.“

Dylan ho zatahal za ucho a vyrazil za svým druhým svěřencem.

Abby probudil zvuk hádky. Hádku vedená šeptem pořád zůstává hádkou. Otevřela oči a zaostřila na své dva syny, kteří stáli v nohou postele.

„Musíme ji vzbudit hned teď,“ prohlásil Ben.

„Musíme počkat, dokud nepřijde Dylan.“

„Teď.“

„A co když má pořád teplotu?“

„Tak jí ji změříme a uvidíme.“

„Copak ty víš, jak se to dělá?“ namítl Chris, připravený žasnout.

„Dělá se to tady touhle malou trubičkou. Prostě ji dáme mámě do pusy a pak počkáme.“

„I když spí?“

„Ne, ty hloupej. Musíme ji napřed vzbudit.“

„Já jsem vzhůru.“ Když na ni oba chlapci pohlédli napřímila se na polštářích.

„Ahoj.“ Ben si nebyl moc jistý, jak se má zacházet s nemocnou mámou. Celý nesvůj žmoulal roh její peřiny.

„Ahoj.“

„Ještě pořád seš nemocná?“

V hrdle měla tak vyschlo, že se divila, že vůbec dokáže promluvit. Každý sval v jejím těle protestoval, když se v posteli posunula ještě o trochu výš. „Možná trošku.“

„Chceš si půjčit moje pastelky?“ Chris si nebral servítky. Hupsnul k ní do postele, aby se na ni podíval zblízka.

„Možná později,“ řekla mu a rukou mu pročísla vlasy. „Vy jste teď přišli ze školy?“

„Kdepak. Už jsme doma celou věčnost. Že jo, Bene?“

„Už jsme obědvali,“ potvrdil Ben. „A všechnu práci máme hotovou.“

„Obědvali?“ Jak se její mysl omámená spánkem rozjasňovala, všimla si, že za okny už se stmívá. Vrhla rychlý pohled na hodinky a zaúpěla. Ztratila další tři hodiny.

„Co jste měli k jídlu?“

„Tacos. Dylan je umí udělat fakt dobře. Máš teplotu?“ Chris jí se zájmem položil ruku na čelo. „Jsi úplně horká. Musíš si brát ty prášky, jaký jsme jedli my s Benem? Já ti pak přečtu pohádku.“

„Vždyť neumíš číst,“ řekl Ben znechuceně.

„Ale jo! Paní učitelka říkala, že čtu moc dobře.“

„Ale knížky pro mrňata, ne ty máminy.“

„Už se zase hádáte?“ Dylan vstoupil do pokoje s dalším podnosem. „To je ale radost, vidět, že je všechno při starém. Slez, Chrisi. Tvoje máma se musí najíst.“

„Dělali jsme to společně,“ prohlásil Chris, zatímco se odsunoval stranou. „Dylan uvařil vajíčka a Ben ohřál polévku. A já dělал toast.“

„Vypadá to báječně.“ Nejradši by celý podnos vyhodila oknem. Když jí Dylan rovnal za hlavou polštáře, na okamžik vzhledla a spatřila na jeho tváři úsměšek. Zdá se, že spisovatelé dovedou číst myšlenky. Ale pokud skutečně poznal, co si myslí, zároveň také věděl, že nemá jinou možnost než pustit se do jídla.

„Dylan říkal, že musíš jíst, aby se ti vrátila síla,“ ozval se Ben.

„Vážně?“

„A Dylan říkal, že musíme bejt potichu, abys mohla spát. Tak jsme byli vážně děsně potichu.“ Chris dychtivě čekal, až jeho matka ochutná toast, který štědře napatlal tlustou vrstvou másla.

„Byli jste úžasně potichu,“ řekla Abby a spláchla mastné sousto douškem džusu.

„Dylan říkal, že když nebudeme dělat kravál, zahraje si pak s náma nějakou hru.“ Chris na něho vrhl zářivý úsměv. „A nedělali jsme, že ne?“

„Jen úplně maličko.“

Ben, který nechtěl, aby na sebe Chris strhl celou pozornost, postoupil blíž. „Dylan taky říkal, že nejspíš budeš i zejtra tak nemocná, že s náma nebudeš moct jít do kina.“

„Jak to vypadá, Dylan toho napovídal spoustu,“ zamumlala a pak se natáhla, aby mohla pohladit Bena po tváři. „Ještě uvidíme. Jak bylo ve škole?“

„Bylo to docela dobrý. Při matice vlítnul do třídy pták a paní učitelka Lieterová ho honila. Nemohla ho chytit, a tak tam pořád lítal a narážel do oken.“

„To muselo být úžasné.“

„Jo. Jenže pak otevřela okno a vzala na něj koště, a pak už vylít hned.“

„Tricia upadla na hřišti a praštila se do hlavy.“ Chris se natáhl a začal si hrát s tenkým zlatým řetízkem, který jeho matka nosila a který ho od malička fascinoval. „Hrozně dlouho brečela. To já, když jsem upad, jsem nebrečel vůbec! No, nebo jenom trošičku,“ opravil se zahanbeně. „Dylan mě chtěl strčit do pračky.“

Abby ho přestala hladit po vlasech. „Promiň? Asi jsem špatně slyšela.“

„No, byl jsem celej od toho bláta a vůbec a Dylan zasáhl, než Chrisova upovídánost dostane Bena do průšvihu. „Byla to jenom malá nehoda. Venku je ještě pořád pěkně kluzko.“

Abby si všimla, jak Ben sklonil hlavu a vrhl na Dylana rychlý postranní pohled. Byla v něm směs provinilosti a vděčnosti. „Chápu.“ Nebo si to přinejmenším myslela. A byla dost moudrá na to, aby se dál na nic neptala. „Byl to moc dobrý oběd, chlapci, ale víc už toho asi nesním.“

Dylan vzal z podnosu skleničku se zbytkem džusu a postavil ji na noční stolek. „Nechcete vy dva vzít ten podnos a odnést ho dolů? Za minutku přijdu za vámi.“

Sotva odešli, Dylan vyndal teploměr.

„Dylane, opravdu hrozně oceňuju, jak se o mě staráš. Ani nevím, co říct.“

„Dobře.“ Strčil jí teploměr do pusy. „Tak aspoň můžeš být zticha.“

Abby se nechtěla pouštět do další předem prohrané bitvy. Opřela se do polštářů a čekala, dokud si teploměr zase nevzal. „Trochu to kleslo, ne?“

„Stouplo o dvě desetiny,“ opravil ji, trochu příliš bodře na její vkus, a podal jí aspirin.

„Chlapci počítali, že je zítra vezmu do kina.“

„Však oni to přežijou.“ Uložil teploměr a obrátil se k odchodu. Abby ho impulsivně chytila za ruku.

„Dylane, nechci být protivná pacientka, ale nejspíš zešlím, když budu muset ještě třeba jen minutu ležet sama v téhle zatracené posteli.“

Otočil k ní hlavu. „To má být pozvání?“

„Co? Ach, to ne.“ Stáhla ruku, jako by se spálila. „Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem jenom,“

„Já si to dovedu představit.“ Naklonil se k ní, zabalil ji do peřiny a zvedl ji do náruče.

„Co to děláš?“

„Odnáším tě pryč z té tvé zatracené postele. Vezmu tě dolů a posadím tě před televizi. I když mi připadá, že tam stejně za chvíli usneš jako dřevo.“

„Spala jsem celý den.“ Tentokrát si mohla dopřát to potěšení a vychutnat nádherný pocit, který v ní vyvolávalo objetí jeho silných paží. Nesl ji, jako by byla z křehkého porcelánu. Možná že dnes večer – alespoň tento jediný večer – by si mohla namlouvat, že je s ní někdo, kdo jí bude stát po boku a zůstane s ní v dobrém i zlém. Ale to jsou jen pohádky, varovala vzápětí sama sebe a zarazila se dřív, než mu mohla položit hlavu na rameno.

„Jsem ti vděčná, že ses takhle skvěle postaral o děti. Ale přesto.., už tě nechci víc obtěžovat. Zavolám sousedům, aby...“

„Zapomeň na to.“ Řekl to lehce, jako by o nic nešlo, protože nechtěl přiznat, že odpoledne s dětmi se mu moc líbilo. „Já si s nimi poradím. Když jsem studoval, přivydělával jsem si doučováním dětí.“

„Takové zkušenosti se hodí,“ zamumlala. „Dylane, nestalo se Chrisovi nic, když ho Ben shodil?“ „Nechápu, o čem mluvíš.“

„Chápeš to moc dobře,“

„Vypadá Chris, jako by se mu něco stalo?“

„Ne, ale...“

„Tak po mně nechťej, abych žaloval.“

Když ji usazoval na pohovku v obývacím pokoji, pousmála se.

„Chlapi vždycky drží spolu, co?“

Neodpověděl a mlčky zapnul televizi. Potřeboval se co nejdřív dostat z její blízkosti, přerušit kontakt. Když ji držel v náručí, připadala mu tak sladká, tak drobná, tak slabá. Muži se dopouštějí největších životních chyb právě tehdy, když je přemůže něčí křehkost.

„Kdybys něco potřebovala, budeme v kuchyni. Budeme tam řešit ty své chlapské záležitosti, chápeš?“

„Dylane,“

„Podívej, pokud se mi zase chystáš za něco děkovat, asi ti zacpu pusu.“ Sklonil se, vzal její tvář do dlaní a tvrdě ji políbil. „Za nic mi neděkuj a hlavně se přestaň pořád omlouvat.“

„To by mě ani nenapadlo.“ Než o tom vůbec stihla začít přemýšlet, než si to mohla rozmyslet, natáhla se k němu a znovu k sobě přitiskla jeho rty.

Nebylo to sladké. Nebylo to ani žádné kouzlo. Bylo to pevné a silné. Poprvé po mnoha letech zase cítila v ústech chuť muže. Poprvé po mnoha letech se v ní probudila touha. A byl to nádherný pocit, znovu cítit touhu – nepřemýšlet, neuvažovat nad ničím, jen tomu zkrátka nechat volný průběh a chtít.

Ten dotyk, ta chuť v ní ani v nejmenším nevyvolávala vzpomínky na její manželství a na jediného muže, kterého kdy poznala. Tohle bylo svěží a nové, tak jak by začátky měly být.

Její pokožka byla rozpálená. Cítil, jak se chvěje, a věděl, že za to může slabost stejně jako vášeň. Přestože si myslel – nebo si spíš chtěl myslet –, že její ústa jsou pro ta jeho jako stvořená a že je za tím něco víc, něco zvláštního. Náhle toužil dostat víc. Ten polibek uvolnil vášeň, která náhle vytryskla na povrch. Toužil mít všechno – cítit její nahou kůži rozpálenou horečkou a žhnoucí pod tenkou noční košilí, cítit, jak její tělo ta je a poddává se mu.

Její polibek nebyl nijak rafinovaný, nijak zkušeny. Zdál se stejně prostý a přirozený, jako když Chris rozpráhl ruce a chtěl se nechat

obejmout. Dylan se odtáhl, náhle váhavý a víc než jen trochu překvapený. Zjišťoval, že čím déle ji zná, tím méně o ní ví.

Opřela se do polštářů. Oči se jí zavíraly. Věděla, že si ji bedlivě prohlíží, ale byla příliš vyčerpaná, než aby dokázala něco skrývat nebo předstírat. Ted' mohl z její tváře vyčíst všechno, co chtěl. Nemohla vědět, že ho zaslepují jeho vlastní pochybnosti.

„To je další věc, kterou budeme muset vyřešit, až se zase postavíš na nohy, Abby.“

„Ano, já vím.“

„Ted' radši odpočívej.“ Vrazil ruce do kapes, protože jinak by bylo příliš snadné znovu podlehnout pokušení, dotknout se jí a zapomenout na všechno.

„Budu.“ Zavřela oči, protože jinak by bylo příliš snadné znovu podlehnout pokušení, znovu si ho k sobě přitáhnout a zapomenout na všechno. Ve vedlejší místnosti byly děti. Její děti, její zodpovědnost. Její život.

Když oči znovu otevřela, Dylan byl pryč.

ŠESTÁ KAPITOLA

Nevzpomínala si, že by šla zpátky po schodech nahoru, ale ráno se probudila ve své vlastní posteli, A probudila se pozdě. Na tváři ji šimralo něco teplého a huňatého. Chvilkové leknutí se vzápětí změnilo v překvapení a pak v nával citu, když si uvědomila, že je to Chrisův zamilovaný plyšový pes. Musel jí ho přinést, zatímco spala. Když zvedla hlavu, spatřila nad postelí přilepený velký list růžového papíru, na kterém bylo napsáno ***Brzy se uzdrav, mami.***

Poznala Benův kostrbatý, nejistý rukopis, a oči se jí zalily slzami. Ti dva možná byli pěkné příšery, ale byly to její příšery, a když o něco šlo, bylo na ně spolehnutí.

A co ona?

Na ni moc velké spolehnutí nebylo. Bezmyšlenkovitě si přitiskla Mary na tvář. Bylo téměř deset hodin dopoledne, a ona ještě ani neudělala dětem snídani.

Znechucená sama sebou se skulila z postele. Pokusila se namluvit si, že se jí nohy vůbec netřesou, vytáhla ze skříňe župan a zamířila do koupelny dát si sprchu. Měla spoustu práce, a tu rozhodně neudělá z postele.

Když z vany vyndala celý konvoj nákladních aut, vlezla dovnitř a pustila na sebe vodu. Stála tam a sbírala síly, zatímco proud vody bušil do jejího rozbolavělého těla a rozpálené kůže. Rukama se opřela o dlaždičky a nastavila vodě tvář. Postupně zimnice ustávala a Abby zase začala být schopná souvisle uvažovat.

Dylan. Není to náhodou chyba, že když se jí hlava pročistila, on je to první, co jí vytanulo na mysli? Snad to není chyba, usoudila Abby, ale určitě to není bezpečné. Smlouva, kterou podepsala, ji rozhodně k ničemu takovému nezavazovala. Teď, když byla o samotě, si mohla přiznat, že nemá nejmenší ponětí, co si počít. Přitažlivost, kterou cítila, nijak nezapadala do jejích plánů. Nejchytřejší by bylo prostě ji ignorovat. Ale bude toho schopná? A bude k tomu ochoten i on?

Ale i kdyby neměla pochybnosti sama o sobě, byl tu ještě projekt, který jí přivedl Dylana do cesty. Zjišťovala, že je mnohem obtížnější předstírat, lhát a něco skrývat, když k němu cítí něco víc. A proto nesmí cítit nic.

Už jednou pocítila tento druh prudkého vzrušení. A už jednou jednala bez rozmyslu. Takovou chybu nesmí podruhé udělat. Nedokázala přesně říct, jak dlouho jí trvalo, než se vypořádala se zraněním, které jí Chuck způsobil, ale věděla, že podruhé už by takovou bolest nepřežila. Nedokázala si představit, že by se znovu dokázala vzpamatovat a jít dál, a tak bylo rozhodnutí jednoduché. Žádný vztah nestojí za to, aby kvůli němu riskovala, že ztratí všechno. Žádný muž nemá takovou cenu. Nyní má děti, na které se může upínat, dům, který pro ně buduje, a život, který se pro ně snaží zařídit.

Abby unaveně zavřela vodu. Když jde o Dylana, nesmí cítit, nesmí dávat a dokonce nesmí ani brát, protože je to příliš velké riziko. Musí se držet svého plánu, protože je to životně důležité. Dylan je jediný, kdo může napsat životopis otce jejích dětí.

Oblékla se a sešla do haly. Okamžitě poznala, že chlapci už jsou vzhůru. Měla by jít do kuchyně, uvařit kávu, udělat jim snídani a vyhnat je od kreslených seriálů na dost dlouhou dobu, aby alespoň nakrmili koně.

Našla je přesně tam, kde čekala – před televizí, kde hltali další díl dobrodružného seriálu. Na obrazovce se míhaly kreslené postavičky. Co ale nečekala, to byl Dylan, který tam seděl a díval se s nimi.

„Tomu ty říkáš hezkej seriál?“ Chris se vrtěl na gauči vedle Dylana a Ben ležel na břiše na koberci. Všichni tři vypadali dokonale spokojeně, jako by byli odnepaměti zvyklí takhle společně trávit každé sobotní dopoledne.

„Je to úžasný seriál,“ prohlásil Ben. „Asteroidový John honí záporáky, ale nikdy je nedostane všechny. Hlavně doktor Disaster mu vždycky uteče.“

Dylanovi bylo úplně jasné, komu z těch dvou Ben drží palce.

„Já mám radši Křemílka s Vochemůrkou,“ prohlásil Chris a zavrtal se Dylanovi do košile. Dylan ho s úsměvem objal kolem ramen.

„Chris vypadá jako Vochomůrka,“ prohlásil Ben. Ušklíbl se a čekal na odvetu. Ale než mohl Chris slézt z gauče a začít se s ním prát, Dylan ho chytil a přitáhl si ho na klín.

„Kdepak,“ prohlásil poté, co pečlivě prostudoval Chrisův obličej. „Má moc malý nos. Ale Ben...“ Naklonil se dolů a významně se zahleděl na druhého chlapce. „Ben je celý Křemílek.“

Ben se zakuckal smíchy a udělal na ně dlouhý nos. „Jsem doktor Disaster a rozstřílím planetu Kratox na kousičky!“

„Jo?“ Dylan si přitáhl chlapce k sobě a chytil ho za krk v náznaku škrcení. „Vy vesmírní piráti jste všichni stejní.“

„Zlí?“

„Ne, lechtiví.“

Začal ho lechtat a trvalo jen okamžik, než se všichni tři skutáleli na podlahu. Výskali a zmítali se v jediném chumlu. Chris nadšeně vylezl Dylanovi na ramena a chystal se vrhnout do boje. V tu chvíli spatřil ve dveřích svou matku.

„Ahoj, mami.“

„Dobré ráno.“

Dívala se na své syny, celé zrudlé po té pranici, a pak sklouzla pohledem na Dylana. Nebyl oholený a vypadal jako kterýkoliv jiný muž během líného sobotního rána.

„Musíme si dávat pozor, aby se nezničil nábytek,“ pošeptal Ben Dylanovi do ucha.

„Dobře.“ Dylan se vzpamatoval. Přejel Abby dlouhým hodnotícím pohledem. „Měla bys být v posteli.“

„Jsem v pořádku, díky.“ Proč jí proboha připadá tím víc vzrušující, čím méně je uhlazený? Copak ji vždycky budou přitahovat jen takoví muži, kteří v sobě nemají špetku něhy? „Právě jsem chtěla dát vařit kávu.“

„Je na sporáku,“

„Ach.“ Zaváhala. Nechtělo se jí od něj děti odhánět, ale nedalo se nic dělat. „Bene, Chrisi, hned jak ten seriál skončí, budeme snídat a pak mi pomůžete nakrmit slepice a koně.“

„Už jsme všechno udělali,“ prohlásil Ben s úlevou. Vypadalo to, že dnes se vyhnou přednášce o tom, jak se s dostatečnou úctou chovat ke starožitnému nábytku.

„Vy už jste dneska ráno nakrmili zvířata?“

„A taky jsme měli snídani. Palačinky,“ ozval se Chris. „Dylan je dělá vážně úžasně.“

„Ach.“ Vrazila si ruce do kapes. Připadala si hloupě, a co víc, zbytečná. „Tak si tedy dám kávu.“

„Pak mi povíš, jak to s tou planetou dopadlo,“ řekl Dylan. Vstal a šel za Abby do kuchyně. „Máš nějaký problém?“ zeptal se.

„Ne.“

Jen asi tak deset, pomyslela si, když si nalévala kávu. Jak může dodržet sliby, které si dala, po tom, co ho viděla, jak si hraje s jejími dětmi? Jak se měla něčím zaměstnat, když je všechna práce hotová dávno předtím, než se do ní vůbec pustila? Není ani trochu něžný, ani trochu laskavý – to si musela pořád opakovat a nějak se donutit tomu věřit, pokud si měla udržet odstup.

Ztuhla, když ji vzal za ramena, ale ignoroval to a obrátil ji obličejem k sobě. Pohlédl jí do očí a položil jí ruku na čelo.

„Pořád máš ještě horečku.“

„Cítím se mnohem líp.“

„Cítíš se pěkně mizerně,“ prohlásil. Vzal ji za ruku a odtáhl ji ke kuchyňské židli. „Sedni si.“

„Dylane, jsem zvyklá starat se o sebe sama.“

„Bezva. Hned v pondělí se do toho zase budeš moct pustit na vlastní pěst.“

„A co chceš, abych dělala do té doby?“ vyrazila ze sebe. Slabost ji znovu přemohla a Abby ztěžka dopadla na židli. „Unavuje mě, jak pořád ležím v posteli a jím polévku. Unavuje mě mít věčně v puse ten hloupý teploměr a pořád dokola polykat aspiriny!“

„Jeden z prvních příznaků vracejícího se zdraví je nedůtklivost,“ ušklíbl se a postavil před ni sklenici džusu. „Vypij to.“

„Dávání rozkazů ti jde fakt dobře.“

„Ale ty je moc dobře neplníš.“

Zamračila se na něj, pak vzala sklenici a vypila džus až do dna.

„A je to. Spokojený?“

Dylan si nebyl jistý, jestli má být spíš pobavený nebo znechucený. Obešel kuchyňský pult.

„Tak co tě žere?“

„Už jsem ti to říkala. Já...“ Hlas se jí vytratil, když vzal Dylan její obličej do dlaní.

„Neřeklas mi toho zrovna moc. Ale uděláš to.“ Nedokázal odolat a přešel palcem po její lícní kosti.

„Nech mě.“ Zvedla ruku a chytila ho za zápěstí, ale nedokázala se odhodlat odstrčit ho od sebe.

„Jsem odborník na lidi,“ zamumlal. „S tebou je těžká práce, ale já to dokážu. Nakonec přijdu na to, co přede mnou skrýváš. Máš ráda výzvy, Abby?“

„Ne.“ Řekla to téměř zoufale. „To tedy nemám.“

„Ale já ano.“ Druhou ruku zabořil do jejích vlasů, které byly ještě vlhké ze sprchy. „Výzvy mě provokují, a v jistém smyslu jsou nesmírně vzrušující.“ Přemýšlel o ní celou noc. O ní a o tom, co od ní vlastně chce. A čím déle o tom přemýšlel, tím víc byl ochoten věřit, že ty dvě věci jsou vlastně totéž. Svými rty přešel po jejích – lehce, ale dostatečně na to, aby probudil všechny její smysly. „Vzrušuješ mě, Abby. Co si s tím k čertu počneme?“

„Přestaň.“ Snažila se udržet své city na uzdě, ale viděla, že to nedokáže. „Jsou tu děti.“

„Pokud nikdy předtím neviděly svou matku, jak líbá nějakého muže, tak to uvidí teď.“ Rukou zabořenou v jejích vlasech ji k sobě přitáhl pevněji. Tentokrát se jí jeho rty nedotkly jen lehce, nýbrž ji pohltily.

Jeho rty byly jemnější, než by měly být, vřelejší, mnohem... trpělivější. Nic podobného nečekala. Tak takhle to chutná, když muž líbá ženu, po které touží, ženu, o kterou se zajímá? Copak právě tohle ve svém životě postrádala? Nerozuměla tomu, ale bylo to úžasné. Zřetelně si uvědomovala, že něčemu podobnému nebude schopná dlouho odolávat. Jemnost bořila její zábrany mnohem účinněji, než by to dokázaly příkazy nebo hrubá síla. Pomalu, váhavě se mu otvírala. Za to, že se jí točí hlava závratí, určitě může horečka. To ji přece omlouvá. Nedokázal vysvětlit, jak je možné, že na něj Ab– by působí dojmem takové nevinnosti, ale vzrušovalo ho to. A nedokázal si vysvětlit ani svou vlastní náhlou potřebu, ale naplňovala ho až po okraj. Chtěl ji. Chtěl vidět ten výraz paniky a vzrušení v jejích očích, když se jí dotýká. Chtěl cítit, jak se její tělo pomalu, postupně

poddává tomu jeho – napůl váhavě, napůl nedočkavě. Chtěl slyšet její zrychlený dech, který jasně svědčil o tom, že zapomněla na celý svět a nevnímá nic kromě něho. Ať už hrála jakoukoliv hru, ať už se mu snažila nalhat cokoliv, na ničem z toho nezáleželo, když se jejich rty setkaly.

Dostane odpovědi, které chce. Dostane je od ní – a dostane i ji. V tomto okamžiku mu bylo lhostejné, co z toho se mu podaří dřív.

„Chci tě mít v posteli,“ zamumlal s ústy na jejích rtech a pak na její kůži, když poséval polibky její tvář. „Brzy, Abby. Hodně brzy.“

„Dylane, já,“

„Měříš mámě teplotu?“

Abby se prudce odtáhla a zírala na Chrise, neschopná vypravit ze sebe jediné slovo. Díval se na ni a na Dylana se svou obvyklou otevřenou, přátelskou zvědavostí.

„Máma mi taky dává občas pusy na čelo, když mám horečku. Můžu dostat něco k pití?“

„Ano.“ Abby se snažila nalézt vhodná slova, zatímco si Chris bral skleničku. „Dylan se jenom –“

„Pokoušel jsem se přesvědčit tvou matku, že by měla jít zpátky do postele,“ dopověděl Dylan místo ní. „A ty a Ben si oblečte bundy. Pojedeme do města.“

„Do města?“ Když se na něho podívala, viděla jen nevzrušený, trochu pobavený výraz. Pomyslela si, že právě to koneckonců mohla očekávat.

„Máme tam spoustu zařizování,“ řekl lehkým tónem. Především se však potřeboval dostat pryč, co nejdál od ní, dokud se trochu nevzpamatuje.

„A dostanu taky žvejkačku? Bez cukru,“ dodal Chris rychle, když si vzpomněl na matku.

„Asi jo.“

Chris postavil nedopitý džus na pult a rozběhl se pro svého bratra.

„Nemusíš tam s nimi jezdit,“ začala Abby.

„Mám rád společnost,“ zasmál se.

Jeho úsměv pomáhal zmírnit napětí.

„Jen počkej, užiješ si společnosti, až ti z toho půjde hlava kolem. Už jsi byl někdy v životě v obchodě se dvěma kluky?“

„Vždyť jsem ti to přece říkal.“ Ted’ už se neusmíval. „Mám rád výzvy.“

„Hm, to tedy ano.“ Abby vstala. Ze všech sil se snažila zůstat klidná. „Vymluvili by z jalové krávy tele. Donutí tě nakoupit dvakrát tolik věcí, než vůbec potřebuješ.“

„Jsem neoblomný jako kámen.“

„Pak neříkej, že jsem tě nevarovala.“

Do kuchyně se vrátili Ben a Chris, celí nedočkaví vrhnout se do nového dobrodružství.

Abby udělala sama se sebou kompromis. Potřebovala pracovat, ale neměla dost sil, aby se udržela na nohou. Aby dostála alespoň některým svým povinnostem, rozhodla se, že vyřídí různé papírování, které už dlouho odkládala. Vzala si účetnictví do postele. Přinejmenším by měla zaplatit faktury, zanést je do knihy a spočítat, jak na tom vlastně je.

Protože dům byl až nepřírozeně tichý, zapnula si rádio. Dávno si zvykla na pomýšlení, že je to nikdy nekončící koloběh, ale placení účtů a sledování, jak se zmenšují její dluhy, jí přesto poskytovalo jistý pocit zadostiučinění.

Tak jako pokaždé, i ted’ přišel jako první na řadu dům. Představoval bezpečí pro její rodinu a koneckonců i pro ni. Ještě čtrnáct let a dva měsíce budu splácet hypotéku, pomyslela si, když podepsala příkaz k úhradě a zalepila ho do obálky.

Čtrnáct let, opakovala si. Z jejích chlapců budou dospělí muži. Chtěla, aby jim záleželo na domě, kde vyrůstali – aby si na něj uchovali dobré vzpomínky jako na místo plné lásky, smíchu a rozumné dávky povinností a zodpovědnosti. Něco takového nevznikne samo sebou. Domov nikdo nevytvoří jen tím, že podepíše šek. Chtěla jim vštípit něco navíc: vědomí, že nezáleží ani tolik na tom, co mají, jako na tom, kým jsou. Dobře věděla, že na světě je spousta lidí, kteří tohle nikdy nepochopí.

Když vyřídila dům, vypsala měsíční šek pro Grovera Stanholze. Dělal to se směsí vděčnosti a trpkosti – vděčnosti za to, že jí poskytl půjčku, trpkosti proto, že si vůbec musela půjčku brát. Ale když se budu litovat, nijak mi to nepomůže, připomněla si. Závazky se musí plnit. Jak to vypadalo, peníze za hříbata jí to umožní. Když za ně

dostane dobrou cenu, udělá další krok na dlouhé cestě k tomu, aby se osvobodila alespoň od jednoho ze svých závazků. Abby se v posteli usadila pohodlněji a napsala krátký dopis. K šeku pokaždé připojila pár řádek.

Milý Grovere,

doufám, že jsi v pořádku a spokojený a daří se ti dobře. Děti jsou úžasné a stejně jako já se nemohou dočkat, až skončí zima. Konečně začíná být trochu lepší počasí. Přišla obleva, přestože na polích je pořád ještě tu a tam sníh a led. Ještě jednou děkuji za pozvání na Floridu. Chlapcům by se určitě líbilo, kdyby mohli být pár dní u moře, ale prostě není možné odjet z ranče a navíc je nechci uvolňovat ze školy.

Dvě z našich klisen budou mít co nevidět hříbě. Zdá se, že tohle jaro se vydaří. Kdyby ses chystal na sever, určitě mi dej vědět a zastav se! Moc ráda bych ti ukázala, co jsi mi pomohl vybudovat.

Ještě jednou díky,

Abby

Nikdy mu nebude moct dostatečně poděkovat. Abby složila dopis a povzdechla si. Slovy se toho dá vyjádřit tak málo! Možná se měla zmínit o Dylanovi. Už když se domlouvali na spolupráci na knize, řekl jí, že dělal s Groverem rozhovor. Ale nechtělo se jí o Dylanovi mluvit, dokud to všechno nebude mít za sebou. Stanholz měl Chucka rád jako otec a jako otec také truchlil. Jak se však zdálo, nemohla pro něj udělat víc, než že mu několikrát do roka poslala fotky dětí a ke každému šeku s měsíční splátkou připojila krátkou zprávu.

Setřásla ze sebe zasmušilost a pustila se do třídění hromádky dalších účtů. Některé mohla zaplatit hned, o jiných věděla, že je musí ještě chvíli nechat ležet. Když skončila, na kontě jí zbývalo všehovšudy dvacet sedm dolarů a čtyřicet centů.

nejhorším budu muset sáhnout do svých rezerv, které mám pro případ nějaké pohromy, usoudila. Koneckonců právě na to rizikové fondy jsou. Do měsíce budou chlapci potřebovat nové boty, a na to sedmadvacet dolarů nestačí. Byl to jen další důkaz, že udělala dobře, když souhlasila s knihou. Díky penězům, které za ni dostane, se jí podaří ještě chvíli přežít. Až se narodí hříbata...

Dost, okřikla se. Musela přestat takhle uvažovat. Rázně zavřela účetní knihu a smetla papíry do desek. Nehodlala dopustit, aby ji pohltily úvahy o penězích a otrávily jí každou volnou chvíli. Peněz bude nakonec dost. Někde je zkrátka sežene. To bylo všechno, co potřebovala vědět.

Lehla si a zamračila se na strop. Ať se jí to líbilo nebo ne, cítila, že nemá dost síly pustit se do vytírání podlahy v kuchyni nebo do ostatních těžkých domácích prací, které měla na dnešek na seznamu. Ale taky nehodlala jen tak trpně přežívat a užírat se. Kdy měla naposled v sobotu volno? Když o tom přemýšlela, málem se rozesmála. Kolikrát si toužebně přála, aby mohla pro jednou nechat všechno plavat a nic nedělat! Ted' se jí přání splnilo, a byla z toho nešťastná.

Otočila hlavu a spatřila teploměr. Nechtělo se jí vůbec se ho dotknout, ale hned vedle byl telefon. Abby zaváhala, ale pak se pro něj natáhla. Právě zaplatila většinu účtů, ne? Kdy jindy si měla dopřát trochu luxusu?

Abby navolila číslo a pak netrpělivě čekala. Trvalo to jen tři zazvonění.

„Haló?“

Byly to pouhé dvě slabiky, a přesto se musela usmát. „Ahoj, Maddy!“

„Abby!“ Následoval rychlý vodopád slov, které se Maddy snažila vychrlit co nejrychleji, aby mohla místo nich říct něco dalšího. „To je šílený! Právě jsem na tebe myslela! To musí být zase ta naše sourozenecká telepatie. Jak se máš? Co se děje?“

„Mám chřipku a lituju se.“

„Tak ted' už nemusíš. Budu tě litovat já. Ležíš v posteli? Odpočíváš dost? A piješ dost tekutin? Vsadím se, že sis v životě nevzala ty multivitamíny, které jsem ti poslala!“

„Ale ano, vzala.“ Vzala si jich přesně pět, než sklenička beznadějně skončila ve spodním šuplíku. „Tak jako tak, dneska už je mi trochu líp.“

Maddy setřásla z nohou střevíce a usadila se na stoh časopisů.

„Jak se daří přišerám?“

„Skvěle. Nenávidí školu, často taky jeden druhého, nikdy neseberou věci, které jim odpadnou od ruky, a dostávám z nich záchvat smíchu nejméně šestkrát za den.“

„Máš hrozné štěstí.“

„To já vím. Pověz mi něco o New Yorku, Maddy. Chci chvíli přestat myslet na to, co je tady.“

„Minulý týden tu napadlo trochu sněhu. Byla to nádhera.“ Maddy si zřídkakdy všimla, jak rychle se sníh ve městě změnil v šedé bahno. „Když jsem měla den volno, šla jsem se projít do Central Parku. Bylo to tam jako v pohádce. Okouzilo to dokonce místní zločince.“

Nemělo smysl říkat Maddy, že možná není nejmoudřejší, aby se v pohádkové zemi procházela sama. „A co hra? Pořád má úspěch?“

„Vypadá to, že ji budeme hrát snad navěky. Vědělas, že tudy máma s tátou před měsícem projížděli? Měli pár vystoupení v Catskills a já je přemluvila, ať se jdou podívat na Manhattan. Táta se příšerně pohádal s choreografem.“

„To se vsadím. Jak se jim daří?“

„Zatímco my stárneme, oni mládnou. Nechápu, jak je to možné.“ Maddy nepatrně zaváhala. Ta odmlka byla tak krátká, že nikdo jiný než její sestra by ji nepostřehl. „Abby, pokročila jsi nějak s tou knihou?“

„Ano.“ Soustředila se na to, aby její hlas zněl lehce. „Ten spisovatel už je tady.“

„A všechno je v pořádku?“

„Všechno je skvělé.“

„Mělas radši počkat, až tam některá z nás bude s tebou. Bylo by to lepší.“

„To je hloupost. Ale stýská se mi po tobě – po tobě a po Chantel a po mámě s tátou. A po Traceovi.“

„Tuhle mi zavolal.“

„Trace? Kde je?“

„V Maroku. Chtěl mi dát vědět, že ukázal moji fotku nějakému šejkovi a ten mu za mě nabídl dvanáct velbloudů. Děsně vzrušující.“

„A plácli si?“

„Ani by mě to nepřekvapilo. Abby, uvažuju, že to tu zabalím a odejdu z divadla.“

„Odejdeš?! Ale vždyť jsi říkala, že ta hra je tak úspěšná, že ji budou dávat snad pořád!“

„No právě. V tom je ta potíž. Začíná to být příliš jednoduché. Vždyť už to dělám rok.“ Bezděčně se probírala věcmi na stolku vedle sebe a náhle našla náušnici, o které si myslela, že ji dávno ztratila. Bezmyšlenkovitě si ji připnula. „Říkám si, že je načase přeseďlat na něco jiného. Pokud se k tomu odhodlám, nevadilo by ti, kdybych na pár dní přijela?“

„Ach, Maddy, to bych byla moc ráda.“

„Dobře, tak zatop pod kotlem, holka, a já se přirátím. Uděláme si mejdan. Pozdravuj ode mě kluky.“

„Budu. Ahoj.“

Abby se opřela a představila si svou sestru, jak hází věci do kufru, pak poletuje po bytě a hledá klíče a nakonec se řítí ven nenamalovaná, protože má stejně deset minut zpoždění. To byl přesně Maddyin styl. Byla hvězdou Broadwaye a měla hlavní roli v muzikálu, který kritici vynášeli do nebe, a přesto uvažovala, že všechno hodí za hlavu, protože ji mnohem víc zajímá, co se skrývá za dalším rohem. To byl také Maddyin styl.

A její styl je sbírat prádlo. Abby s povzdechem vylezla z postele.

O hodinu později měla dobrý pocit, že má zase určitou část svého života pod kontrolou. Oblečená ve svém oblíbeném vytahaném svetru právě nesla první várku čistého a vzorně poskládaného prádla ke schodišti. Vtom se hlavní dveře rozletěly a dovnitř vpadli dva chlapci a pes.

„Sigmunde!“ Zmohla se jen na rychlý úhybný manévr, než ji pes stihl porazit a roztahat čerstvě vyžehlené povlečení po podlaze.

„Mami! Mami! Mám novej nákladák!“ pokřikoval Chris s pusou plnou žvýkačky a na vrcholu vzrušení mával nablýskaným novým pick-upem.

„Hm, ten je vážně úžasný.“ Postavila koš s prádlem na zem, vzala si autíčko a prohlédla si ho od kabiny až po kola, protože věděla, že přesně to se od ní očekává.

„A já dostal letadlo.“ Ben poskakoval kolem ní a snažil se upoutat její pozornost. „Tryskáč.“

„Ukaž, já se podívám.“ Abby si vzala další hračku a podrobila ji stejně důkladné prohlídce jako autíčko. „Vypadá, že je d’ábelsky rychlé. Kde je,“

Dylan vešel do dveří s rukama plnýma balíčků. „V autě toho ještě spousta zůstalo, kluci.“

„Jdem pro to!“

Zase se vyřítili ven se psem v patách.

„Takže neoblomný, jo?“ zasmála se Abby.

Dylan vykročil k ní.

„Nemáš být náhodou v posteli?“

„Byla jsem. Ale už nejsem.“ Následovala ho do kuchyně.

„Dylane, je od tebe hezké, že kupuješ chlapcům hračky, ale neměl ses od nich nechat přemluvit.“

„To se ti snadno řekne,“ zamumlal. Nechtělo se mu přiznat, jaké to pro něho bylo potěšení, koupit jim těch pár plastických hloupostí. „A navíc mám pocit, že jsem to ještě zvládl docela dobře. Spoustu jsem toho nekoupil. Myslím, že Ben chtěl atomovou bombu.“

„Já vím. Měl ji na seznamu dárků, které si přál k Vánocům.“ Nahlédla do první tašky a vytáhla krabici vanilkových koláčků s krémovou náplní. „Sušenky?“

„Mám rád sušenky.“

„Hmm. A čokoládová zmrzlina.“

„Čokoládovou zmrzlinu taky,“ prohlásil a vzal jí balíčky z rukou.

„Máš vůbec v puse nějaký nezkažený zub?“

„Jestli chceš, ukážu ti to.“

„A hádej, co máme ještě!“ Chris vlekl do kuchyně další tašku, která doslova přetékala věcmi. Abby ji zachránila v poslední chvíli, než ji stihl vysypat, a postavila ji na pult. Pak ho vzala do náruče. „Tak povídej – co máte?“

„Překvapení.“

Se smíchem jí omotal nohy kolem pasu.

„Nesmíš to prozradit!“ okřikl ho Ben, který vešel dovnitř s poslední taškou. Snažil se nedat najevo, že je pro něj příliš těžká.

„Chápu,“ řekla Abby. „Tak mi připadá, že když jste měli tolik práce s nakupováním, zasloužíte si pořádnou večeři.“

„Už jsme jedli.“

Ben postavil tašku a oči mu zalétly ke krabici sušenek. „Měli jsme hamburger.“

„A hranolky,“ dodal Chris.

„To jste si tedy užívali.“

„Bylo to bezva. Musím si jít na to letadlo nalepit samolepky. Pojd', Chrisi.“

Chris poslechl rozkaz, vysmekl se Abby a vyřítil se ven za svým bratrem.

„Dovedou vůbec chodit pomalu?“ poznamenal Dylan, zatímco vyndával cukrovinky z tašek.

„To jsi sám zjistil v obchodech, ne?“ Začala také vybalovat věci, ale mnohem víc ji zajímal Dylan. „Jsem trochu překvapená,“ prohlásila. „Ani nevypadáš, že po tom zážitku nutně potřebuješ spolykat lahvičku aspirinů a jít si zdřímnout.“

„Měl bych?“

„Nevím. Upřímně řečeno, vlastně vypadáš docela spokojeně.“

„Taky jsem.“ Zavřel kuchyňskou skříňku a otočil se k Abby. „Divíš se tomu?“

„Ano.“ Chucka nikdy netěšilo, když musel být s rodinou. Frustrovalo ho to, unavovalo a otravovalo. Jen nerad takhle ztrácel čas. „Mnoho mužů – a zvláště svobodných – by asi nepovažovalo odpoledne strávené nakupováním s dětmi za kdovíjaké štěstí.“

„Přeháníš.“

Napřímila ramena v obranném gestu. „Vlastně jsem se tě nikdy nezeptala, jestli máš děti.“

„Nemám. Moje bývalá manželka byla modelka. Nebyla ochotná ztrácet čas dětmi.“

„Omlouvám se.“

Obrátil se k ní a vrhl na ni mírný, napůl pobavený pohled.

„Za co?“

Ta otázka ji zaskočila. „Rozvod... to je obvykle nepříjemná zkušenost.“

„V tomhle případě byla nepříjemná zkušenost především to manželství. Vydrželo jen půldruhého roku.“

Opravdu krátká doba, pomyslela si. Přestože rozhodně vypadal jako člověk, který rychle pozná, že udělal chybu, a napraví ji. „Ale i tak, rozvod nikdy není příjemný.“

„A manželství jen zřídka.“

UŽ otvírala ústa, aby se s ním začala přít, ale vzápětí si uvědomila, že stěží může najít důkaz, kterým by ho přesvědčila. „Ale rozvést se – to je jako přiznat, že člověk pro toho druhého představuje životní chybu, ne?“

Nemluvila o něm. Vzal krabici mléka a uložil ji do lednice. Jestlipak si Abby vůbec uvědomuje, jak je průhledná?

„To manželství byla chyba. Ne já.“

Pokrčila rameny. Pečlivě skládala prázdné igelitové tašky přesně takovým způsobem, jak to kdysi vídal dělat svou matku. „Předpokládám, že je to snazší, když ve hře nejsou děti.“

„O tom nic nevím. Můžu jen říct, že když je manželství špatné, je zkrátka špatné. A nikomu nepřinese nic dobrého předstírat, že je to jinak.“

Vzhlédla a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Příliš blízko k jádru věci, pomyslela si Abby. Snažila se něčím si zaměstnat ruce a převést řeč na nepořádek v kuchyni. „Tak, zdá se, že jsme to tu zvládli.“

„Ještě ne. Ale téměř.“ Přešel k ní a položil jí ruku na čelo. „Už nemáš horečku.“

„Říkala jsem ti přece, že je mi líp.“

„Dobře. Protože chci, aby se ti vrátily všechny síly, než zase začneme. Chci se zachovat čestně, dokud to půjde.“

„A když to nepůjde?“

„Když to nepůjde, tak to nepůjde. Věříš na pravidla, Abby?“

„Samozřejmě.“

„To není tak samozřejmé. Lidé si stanovují pravidla a pak se jich buď drží, nebo je ignorují. Chytří lidé se nenechají omezovat. Ještě musím zajít pro něco do auta.“

Abby, nespokojená s ním i s celou svou situací, se vrátila do haly a zvedla koš s prádlem. Slyšela chlapce, jak si hrají v Benově pokoji. Ti od ní nic nepotřebovali, takže vešla k sobě.

Má Dylan podezření, že v jejím manželství nebylo všechno v pořádku? Nesnažila se mu přece tvrdit, že to byl vztah jako z

pohádky. Chtěla v něm pouze vyvolat dojem, že to bylo obyčejné, normální soužití. Slíbila to sama sobě. Nehodlala se zmiňovat o slzách a porušených slibech, o lžích a zklamáních. Samozřejmě věděla, že nedokáže dokonale zamaskovat Chuckovy nevěry, protože svého času jich byly plné bulvární plátky a společenské rubriky, ale doufala, že se jí alespoň podaří taktně je přejít. A nikdy, nikdy jí ani na mysl nepřišlo, že by Dylan mohl odhalit skutečnost, že žádost o rozvod podepsali dávno před Chuckovým posledním závodem.

Pravděpodobně o tom neví, ujišťovala sama sebe. Přešla k oknu a rozhlédla se po krajině, která jí patřila. Neměl přece žádný důvod vyptávat se jejího právníka. A i kdyby to udělal, copak taková informace není tajná? Před čtyřmi lety se trápila úvahami o tom, jak šetrně sdělit dětem, že se rozvádí s jejich otcem. Místo toho jim musela říct, že jejich otec je mrtev.

Chris to tehdy vůbec nebyl schopen pochopit. Stěží věděl, kdo je jeho otec, a jeho smrt ho nijak nezasáhla. Ale Ben to chápal dobře. Společně plakali a truchlili a v noci ho pak nechala spát u sebe v posteli – v posteli, kde předtím tolik nocí strávila sama.

Nyní se snažila dát jim to, co cítila jako svůj dluh. Měli by vědět, kdo byl jejich otec, kým byl a jaký byl. Měli by mu porozumět, aby jednou rozuměli

sami sobě. Ta kniha pro ně jednou bude nesmírně důležitá. Zároveň však věděla, že je musí chránit. A problém byl v tom, že si zvolna začínala uvědomovat, že nedokáže udělat obojí.

„Mami!“ Ben bez klepání otevřel dveře do jejího pokoje. „Pojď se podívat dolů. Překvapení už je připravené.“

Otočila se a viděla, jak stojí ve dveřích, nedočkavý, celý zrudlý vzrušením a zoufale neupravený. „Bene.“ Došla k němu a prudce ho objala. „Mám tě ráda.“

Trochu se zasmál, napůl potěšeně a napůl překvapeně. A protože tam nebyl nikdo, kdo by ho mohl vidět, objal i on ji tak pevně, jak jen dokázal. „Já tě mám taky rád, mami.“

Pak, protože ho dobře znala, ho chytila pod krkem, až vyjekl.

„Tak co je to za překvapení?“ vyzvíдалa.

„Nepovím!“

„Jen počkej, já to z tebe dostanu! Ještě budeš prosit, abys mi to směl říct!“

„Mami!“ křičel Chris netrpělivě dole pod schody. „Pojď už dolů! Dylan říká, že nezačneme, dokud nepřijdeš.“

Dylan říkal, Dylan říkal, opakovala si v duchu s povzdechem. Na okamžik povolila sevření. Ben toho okamžitě využil, vysmekl se jí a odhopkal na schody. „Pospěš si!“ poručil a vrhl se dolů.

Abby pobaveně vyrazila za ním. „Tak dobře, kde jste všichni?“ Našla je v obývacím pokoji, jak se pokoušejí uvést do provozu velkoplošné video. „Co to má být?“

„Dylan si to vypůjčil.“ Chris byl doslova bez sebe blahem. Vylezl na gauč a nadskakoval nedočkavostí. „Dáš tam kazetu a pak si pouštíš filmy.“

„Já vím.“ Vrhla postranní pohled na Dylana, který zručně zapojoval kabel.

„Říkal, že když nemůžu jít do kina, uděláme si ho doma. Půjčili jsme si **Vesmírný vojáky**.“

Chytila Chrise, který se právě chystal poskakovat po gauči jako na trampolíně.

„**Vesmírné vojáky**?!“

„Přehlasovali mě,“ ozval se Dylan. „Vzadu v oddělení pro dospělé byly mnohem zajímavější věci.“

„To se vsadím.“

„Taky jsem vzal tohle.“ Podal jí další kazetu.

„**Lawless**,“ zamumlala. „Chantelin obrovský úspěch. V tomhle filmu je vážně skvělá.“

„Mně se to taky vždycky líbilo.“

„Ještě si přesně vzpomínám, jaké to bylo, sedět v kině a dívat se, jak se objevuje na plátně. Byl to neuvěřitelný pocit.“ Stačilo, aby držela tu kazetu v ruce, a už cítila, že je sestra s ní. Připomnělo jí to, že nikdy nebude doopravdy osamělá. „Je to legrační. Před několika hodinami jsem mluvila s Maddy, a teď,“

„Můžeme se taky podívat na Chantel?“ Ben byl téměř bez sebe při pomýšlení na takovou výstřednost. „Strašně se mi líbí, jak tam zastřelí toho chlapa v klobouku.“

Zaváhala.

Bojovala s pocitem povinnosti a nevěděla, co si počít. Oba chlapci na ni hleděli toužebně a s netrpělivostí. Dylan prostě jen nadzdvihl obočí a čekal. Vzдалa se – jak si uvědomovala – nejen kvůli nim, ale i kvůli sobě.

„Tak se mi zdá, že budeme potřebovat praženou kukuřici.“

Ušklíbl se. Moc dobře věděl, co se jí honilo v hlavě. „Chceš pomoci?“

„Díky, zvládnou to sama.“

O dvacet minut později už seděli na pohovce a dívali se na první z mnoha vesmírných bitev. Ben jako vždy otevřeně fandil záporákům. Chris zatínal své drobné prstíky do Abbyiny paže. Abby se k němu sklonila a pošeptala mu něco, nad čím vyprskl smíchy.

Bylo to tak přirozené. To jí běželo hlavou, zatímco před jejíma očima se hlučně odvíjel film. Dívat se na video a jíst doma upraženou kukuřici, když je sobota odpoledne a venku mrzne – to se zdálo tak obyčejné, téměř nesmyslně obyčejné, ale ona ve skutečnosti nikdy nechtěla nic víc. Stačilo jí právě tohle. Ale bez ohledu na to, jak moc po tom toužila – a jak moc se o to snažila – to nikdy nedostala. Až teď.

Abby se uvolnila a položila si paži na opěradlo pohovky. Její ruka se nečekaně setkala s Dylanovou. Chtěla ji stáhnout. Vrhla na něj rychlý pohled.

Hleděl na ni přes hlavy jejích synů. Otázky, které, jak se zdálo, neustále číhaly v jeho očích, tam byly stále, ale na to už si začínala zvykat. A na něho. Tohle všechno dělá pro ni, pro její děti. Možná, ale jenom možná, to dělá i pro sebe. A možná to je to jediné, na čem ve skutečnosti záleží. S úsměvem si s ním propletla prsty.

U žen nebyl zvyklý na tak prostá gesta. Abby se jenom usmívala a vzala ho za ruku, nic víc. Nebylo v tom žádné svádění, žádné nezřetelné sliby. Kdyby to chtěl brát tak, jak to vypadalo, řekl by si, že je to prostě **děkuji**.

Pomyslel si, že takhle to asi vypadá, když má člověk rodinu. Ne právě nejtišší víkendy, rozzářené obličejy, běžné domácí povinnosti a obývací pokoj plný rozházených hraček. Vřelé úsměvy od ženy, která je ráda, že je její muž doma. Vodopády otázek, které se líhnou

v dětských hlavičkách. A spokojenost – ten druh spokojenosti, ke kterému nejsou potřeba ostrá světla a rychlá hudba.

Vždycky toužil mít rodinu. Kdysi si řekl, že víc touží mít Shannon – Shannon se štíhlým, nádherným tělem a temným, žhavým pohledem. Probouzela v něm emoce, které nikdy předtím nepocítil. Bylo to jako divoký výbuch. Jak si musel přiznat, vlastně mu připadalo snazší na to teď zpětně vzpomínat než to tehdy prožívat. Potkali se, milovali se a vzali se, to všechno ve vířící mlze sexuálního opojení. Tehdy se to zdálo jako dobrý nápad. Oba dva žili na plný plyn a líbilo se jim to. A přesto jejich manželství vzápětí začalo být neuvěřitelně špatné.

Chtěla víc – víc peněz, víc vzrušení, víc slávy a lesku. On chtěl... Zatraceně, kdyby tak věděl, co vlastně chtěl!

Ale pokud by mohl věřit, že žena, která tu s ním sedí o dvě děti dál, je skutečná, mohla by to být

SEDMÁ KAPITOLA

Nahromaděná práce umožnila Abby vyhýbat se Dylanovi celé dopoledne. Když ráno budila chlapce do školy, slyšela klapot jeho psacího stroje. Očekávala, že bude psát v divokém chvatu náhlé inspirace, střídaném pauzami na přemýšlení a hledání vhodných slov, ale místo toho to byl pravidelný, monotónní zvuk rutinní práce. Možná to pro něho opravdu je rutina – prohrabovat se životy jiných lidí a zaznamenávat je, říkala si.

Ten zvuk jí ostře připomněl, že víkend je pryč a chvíle odpočinku skončily. Je pondělí, uvědomila si, a to znamená, že se na mě co nevidět snese další příval otázek. Přála si, aby v sobě dokázala vykresat alespoň tolik sebedůvěry, kolik měla před týdnem, a uvěřit, že bude moci odpovídat jen na ty otázky, na které bude chtít, a že to bude moci udělat po svém.

přes všechny obavy ji zakrátko pohltit kolotoč domácích prací – příprava snídaně, vůně kávy, typický ranní shon a zoufalé hledání ztracené rukavice, než se jí povedlo vystrčit syny ze dveří. Stejně museli běžet, aby vůbec stihli autobus. Dívala se za nimi, jako to dělala každé ráno. A jak se jí to čas od času stávalo, i teď ji náhle nečekaně a ostře zasáhlo vědomí, že jsou její. **Její.** Ti dva budoucí muži ve vlněných čepicích, kteří se řítí vstříc novému dni, se zrodili v jejím lůně. Bylo to fascinující, nádherné a zároveň i trochu děsivé pomyslení.

Když jí zmizeli z očí, ještě tam chvíli stála a dívala se na prázdnou cestu. Ať už se stane cokoli, jakýkoliv nečekaný obrat, který jí převrátí život vzhůru nohama, nikdo a nic ji nemůže připravit o zázrak, kterým je každá chvíle strávená s jejími dětmi. Den, který ležel před ní, už nevypadal tak hrozivě.

Když o pár minut později vykročila ke stáji, uslyšela přijíždět auto. Změnila směr, zamířila za roh a uviděla pana Petrieho, jak seskakuje z kabiny svého nákladáku. Měla chuť z radosti jeho vrásčitou tvář políbit.

„Madam.“ Usmál se na ni a pak vyplivl pořádný kus žvýkacího tabáku.

„Pane Petrie, jsem tak ráda, že vás zase vidím.“ Přehodila si vědro s vejci do druhé ruky a pořádně si ho prohlédla. „Určitě už jste dost zdravý na to, abyste pracoval?“

„Jako řípa.“

Vypadal dobře. Byl malý a podsaditý a působil dojmem, že ho žena dobře živí. Na jeho bradě bylo vidět, že se už několik dní neholil, ale do tváří se mu vrátila barva a zdál se stejně ošlehaný větrem a spolehlivý jako jindy. Nebyl o moc vyšší než ona a stavbou těla trochu připomínal palec – sporý, ale překvapivě mrštný. Na nohou měl obnošené černé boty zavázané nad kotníky.

„Když vás nechala žena vyjít z domu, tak počítám, že můžete přehazovat seno.“

„Ta stará čarodějnice,“ řekl dojatě. „Celej tejden mi dávala hořčičný zábaly.“ Podíval se na ni malýma, trochu krátkozrakýma očima. „Vypadáte, že vám není dvakrát dobře.“

„Ne, já jsem v pořádku. Zrovna jsem šla do stájí.“

„Jak se daří slečnám?“

„Výborně.“ Společně se vydali na cestu po pomalu vysychající zemi. „V pátek tu byl veterinář a obě je prohlédl. Vypadá to, že Eva i Gladys budou mít do týdne hříbata.“

Vcházeli do stájí a Petrie si znovu odplivl žvýkací tabák. „Byl tady Jorgensen?“

„Ano. Hodně ho to zajímá.“

„Nenechte se od toho starýho zloděje koní oškubat. Ať pěkně zacvaká.“ Petrie rozrazil dveře rukou, na které chyběl první článek prsteníčku.

„Nikdo mě neoškube,“ ujistila ho.

Znal ji už pět let a pracoval pro ni skoro dva, a věděl, že je to pravda. Vypadala jako někdo z těch časopisů, které četla jeho žena, ale byla tvrdá. Osamělá žena se dvěma syny musí být tvrdá. „Já vám něco povím. Vezměte koně ven a vyhřebelcuje je. Já vyčistím stáje.“

„Ale –“

„Jen nic neříkejte. Celej minulej tejden jste se tu musela ohánět vidlema sama. Vypadáte, že potřebujete trochu sluníčka. Kromě toho

musím shodit trochu toho jídla, který do mě nacpala má žena, když jsem neměl dost síly, abych jí v tom zabránil. Táák, už jsme tady, zlatíčko.“ Pohládl Evu po hlavě a naklonil se do jejího stání. Jeho ošklivé, zjizvené ruce byly něžné jako ruce loutnisty. „Starej Petrie se vrátil.“ Vytáhl z kapsy mrkvičku a podal ji klisně.

Abby oceňovala, jak to s koňmi umí, stejně jako vždy spoléhala na jeho úsudek.

„Stýskalo se jí po vás.“

„To máte pravdu.“ Přešel k dalšímu stání a věnoval se druhé klisně se stejnou péčí. „Něco vám povím, paní Rockwellová. Kdybych měl dost prostředků, tak bych si taky pořídil takovouhle klisnu.“

Věděla, v jak složité je situaci – věděla, že žije jen z podpory v nezaměstnanosti a drobných vedlejších příjmů. Jako vždycky okamžitě zalitovala, že mu nemůže zaplatit víc. „Neměla bych ani jednu, kdybyste mi nepomohl.“

„Ale kdepak. Vy byste si přece poradila docela dobře – ale možná byste za ně zaplatila trochu moc.“ Uchichtl se a přešel k dalšímu koni. „Tehdy jste byla úplnej zelenáč, ale teď už jste docela dobrá.“

Od něho to byl neuvěřitelný kompliment. S radostí, kterou nebyla schopna vykřesat za několik posledních dnů, Abby vyvedla koně do padoku. Tam je ve slunečním světle vyhřebelcovala.

Dylan ji pozoroval ze svého okna. Zpívala si. Neslyšel ji, ale poznal to podle toho, jak se pohybovala. Díval se na ni, jak pečlivě čistí kopyta koní, vyčesává jim hřívy a hřebelcuje srst. Dělal to s lehkostí, kterou u ní předtím neviděl. Ale na druhou stranu si teď myslí, že ji nikdo nesleduje. Rukavice nechala na zábradlí a holýma rukama přejela po boku jednoho koně. Ruce zvyklé držet šálek čaje, pomyslel si – ale přesto tak nějak vypadaly na svém místě, když hladily drsnou koňskou srst. Jak by asi vypadaly, kdyby hladily jeho? Jaké by to bylo, kdyby tyto ruce přejížděly po jeho těle, hledaly, vzrušovaly a nacházely...? Měla by v očích stejný zasněný výraz? Zdálo se mu, že se dívá zasněně, ale byla příliš daleko na to, aby si tím byl jistý.

A jestli má jen trochu rozumu, tak při tom i zůstane.

Teď určitě nebude v obličeji bledá. Chladný vzduch časného jitra jí jistě vehnal krev do tváří a sluneční světlo a fyzická práce jí zahřály svaly. Nebude bledá, až se s ním bude milovat. Vzrušení jí rozpálí líce. Vášen jí rozproudí krev. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby se jejich nahá těla dotýkala. Takřka cítil na jazyku chuť těch tajných míst, skrytých pod tlustými vrstvami zimního oblečení. Chtěl ji svléknout, sloupnout z ní šaty, až se na něho bude dívat, bude ho chtít, bude na něho čekat. Jenom to pomýšlení mu zrychlovalo puls.

Už chtěl i jiné ženy. Občas se jeho touha naplnila a občas také ne. Vášen přicházela a vášen odcházela. Vybuchla a zmizela. Tomu dobře rozuměl. Jen to, že se v něm touha probudila právě teď, jen to, že se na ni teď dívá z okna a představuje si ji bez šatů, neznamená, že ji bude chtít i zítra. Nemůžete dovolit touhám, aby ovládly váš život – ani touze po penězích, ani touze po moci, a už vůbec ne touze po ženě.

Ale nepřestával ji sledovat, i když jeho elektrický psací stroj netrpělivě hučel na stole.

Díval se na ni, jak odvádí koně, vždy dva nebo tři najednou, zpátky do stáje. A pak náhle – a zjevně z okamžitého popudu – se vyhoupla na velkého hřebce, kterému říkala Judd. S ohlávku a ničím jiným tryskem vyrazila z padoku po neupravené polní cestě vedoucí do hor.

Chtěl rozrazit okno a křiknout na ni, aby se nechovala jako šílenec. Chtěl ji pozorovat při jízdě. Viděl, jak pevně stiskla koně mezi koleny, a viděl, jak mu přitáhla ohlávku. Ale kromě toho zahlédl v její tváři ozářené ranním sluncem výraz naprostého štěstí.

Jezdila po polní cestě sem a tam dobrých patnáct minut. Dylan ji pozoroval jako zhypnotizovaný a byl tím tak uchvácen, že si ani nevšiml, jak čas utíká. Vlasy jí vlály ve větru, ale nikdy jí nestály za to, aby si je odhrnula z obličeje. Když konečně seskočila na zem, věděl, že se směje. Pohládila koně po nozdrách a přitiskla se k němu. Znovu ho hladila, uklidňovala ho, šeptala mu něco. Dylan by rád věděl, jaká něžná a tichá slůvka to jsou.

Když muž žárlí dokonce i na koně, rozhodně to svědčí o tom, že se mu věci začínají vymykat z rukou. Věděl to, ale přesto zůstal stát u okna. Pokoušel se získat zpátky ztracenou rovnováhu, anebo

možná čekal na nevyhnutelné. Zmizela ve stáji a Dylan si řekl, že by se měl dát znovu do práce, ale čekal dál.

Vrátila se s hřebcem. Držela mu ohlávku těsně pod bradou. Kůň se netrpělivě a popuzeně vzpínal. Abby ho pečlivě přivázala k plotu a začala ho ošetřovat.

Bylo to krásné zvíře. Hřebec vysoko pohodil hlavou a arogantní výraz v jeho očích zahlédl i Dylan svého okna. A kůň byl také popudlivý. Když, ho Abby vzala za zadní nohu, aby mu vyčistila kopyto, dva krát sebou škubl a málem se jí vytrhl, než se uklidnil a nechal ji, aby se věnovala své práci. Když ho zase pustila, Dylan zatajil dech, protože se ji kůň pokusil vši silou kopnout. Abby uhnula a nevzrušeně začala čistit druhé kopyto. Málem ji slyšel, jak koně jemně napomíná jako jednoho ze svých chlapců.

Zatraceně, tak kdo jsi? Přitiskl ruku na sklo, jako kdyby chtěl, aby se na něho podívala, uslyšela ho a odpověděla mu. Kdo k čertu jsi? Pokud jsi taková, jak vypadáš, proč všechny ty lži?

Pokud má Abby takové zásady, vyznává takové hodnoty, jak se tváří, jak mu může lhát?

Ale lže, připomenul si Dylan. A bude lhát, dokud ji nepřitlačí ke zdi. Dneska, slíbil si a díval se, jak hřebelcuje hladkou tmavou srst hřebce. Dneska, Abby.

Otočil se, přešel zpátky ke svému psacímu stolu a řekl si, že na ni musí zapomenout.

Už bylo jedenáct pryč, když ji slyšel, jak se vrací dovnitř do domu. Už měl alespoň zhruba napsané Rockwellovo mládí a dětství, něco o jeho rodině. Popsal jeho setkání s Abby z jejího hlediska a použil přitom citáty z jejího vyprávění a současně napsal i něco o její rodině. Lidé se budou zajímat o sestru vycházející hollywoodské hvězdy a sestru úspěšné herečky na Broadwayi. Nepřehlédl tento potrojný aspekt rodinné historie. Tři sestry, tři herečky. A teď se chystal přepsat Abbyinu roli.

Slyšela ho, jak schází dolů, ale pokračovala v mytí vajec. „Dobré ráno.“ Neohlédla se na něj a pokračovala v práci. „Káva je na plotně.“

„Díky.“

Když přešel ke sporáku, ohlédla se na něj. Neoholil se. Jako pokaždé se jí stáhnul žaludek – možná to bylo pomyšlení na to, jak by ji poškrábala ta drsná a necivilizovaná tvář.

„Pan Petrie se vrátil. Myslím, že by mu prospělo, kdyby zůstal ještě pár dní v posteli, ale už se mu stýskalo po koních.“

„Už jsi tady skončila?“

„Zatím. Čas od času budu muset jít zkontrolovat klisny.“

„Dobře.“ Vzal si hrnek s kávou k pultu, zapálil si cigaretu a pak zapnul magnetofon. „Kdy jste se s Rockwellem rozhodli, že se rozvedete?“

Vajíčko se rozpláclo na podlaze. Abby se na něho podívala s tupým překvapením. Beze slova vzala hadr a začala vejce uklízet.

„Mám opakovat otázku?“

„Ne.“ Mluvila přiškrceným hlasem, ale postupně nabýval na síle.

„Ne, ale zajímalo by mě, kdo tě přivedl na takovou myšlenku.“

„Lori Brewerová.“

„Aha.“ Abby odstranila poslední zbytky rozbitého vajíčka a přešla k dřezu, aby si umyla ruce.

„Spala s tvým manželem.“

„Vím o tom.“ Abby si pečlivě utřela ruce do ručníku. Netřásl se jí. Toho se musí držet.

„Nebyla první.“

„O tom taky vím.“ Přešla ke sporáku a nalila si do hrnku kávu.

„Máš snad místo krve led, dámo?“ Podívala se na něho chladně, a to ho ještě víc popudilo. „Tvůj muž spal s každou ženskou, která mu vlezla do postele. Podvádět tě pro něj bylo něco jako další sportovní disciplína. Lori Brewerová byla poslední ve velmi dlouhé řadě.“

Myslí si, že mi tím ublíží? pomyslela si. Myslí si, že ucítím bodnutí výčitky nebo mě zalije vlna lítosti z toho, jak mě manžel zradil? To všechno kdysi prožívala, ale už je to dávno pryč. Necítila nic – jenom odtazitou zvědavost a touhu zjistit, co se skrývá za hněvem v Dylanových očích.

„Pokud o tom oba víme, tak proč o tom mluvit?“

„Chtěl tě kvůli ní opustit?“

Lokla si kávy. Uklidnilo ji to. Bude mu říkat pravdu, dokud bude možné říkat pravdu. „Chuck mě nikdy nepožádal o rozvod.“ Znovu

se napila a horká kapalina se jí rozlila přímo do žil. „I když je velmi dobře možné, že Lori Brewerové říkal, že to udělal.“

To byla pravda. Instinkt mu říkal, že teď mluví čistou pravdu. Tím bylo všechno ještě složitější. „Není to žádná naivka. A přesto byla pevně přesvědčená, že do roka budou ona a Rockwell manželé.“

„Zjevně se nemůžu vyjadřovat o tom, co si myslela.“

„A o čem se teda můžeš vyjadřovat?“ Vzkypěl v něm hněv, a protože mu důvěřoval, poddal se mu. Možná se mu hněvem konečně podaří prorazit její štít. „Řekni mi – jaké to bylo, vědět, že je ti tvůj manžel nevěrný?“

Věděla, že se jí na to zeptá. Připravila se na to. Ale stejně se jí na to teď neodpovídalo lehce.

„Chuck a já... rozuměli jsme jeden druhému.“ Jak bezobsažně to znělo, jak hloupě a namyšleně. „Já... jsem dobře věděla, v jakém se nachází stresu, a tím, jak měsíc za měsícem jezdí po závodech...“

„...byla to záminka k tomu, aby sis i ty mohla dělat, co budeš chtít?“

Nebyla tak klidná, jak by chtěla být, ale stále se ovládala. „Nemluvím o zámince nebo dokonce o omluvě, Dylane. Ale je to důvod.“

„Považuješ vaše odloučení, to, že byl stále na cestě a pod tlakem nutnosti vítězit, za dostatečný důvod, aby si bez omezení užíval žen, chlastu a drog?“

„Drog?“ Zbledla jako smrt. Pokud to zděšení, které jí vidím v očích, jenom předstírá, směle by mohla konkurovat své sestře v Hollywoodu, rozhodl se Dylan.

„Nevím, o čem to proboha mluvíš.“

„Mluvím o kokainu. Koksu.“ Mluvil úsečně a tvrdě, jako novinář. Doufal, že se kvůli tomu nebude muset jednou nenávidět.

„Ne.“ V jejím hlase se objevil náznak zoufalství, který předtím neslyšel. Sevřela desku stolu, až jí zbělely klouby na ruku. „Ne, tomu nevěřím. „ „Abby, mám to potvrzeno ze čtyř nezávislých zdrojů.“ Jeho hlas změknul. Bolelo ji to. Možná mu předtím lhala, ale její bolest byla opravdová. „Ty jsi o tom nevěděla.“

„To nemůžeš napsat. To nemůžeš. Děti.“ Přejela si rukou přes oči. „Ach, můj bože. Co jsem to udělala?“ Vzal ji za ruku. Neslyšela

ho vstávat. „Sedni si.“ Když se pokusila zavrtět hlavou, přitáhl ji k lavici. „Sedni si, Abby.“

„To nemůžeš napsat,“ opakovala a hlas se ji lámal. „Nemůžeš to vědět jistě. Pokud se to pokusíš dát do té knihy, tak... ji nebudu autorizovat. Budu je žalovat.“

„Radši by ses měla uklidnit.“

„Uklidnit?“ Stiskla ruce, až ji zabořily prsty. Jen zoufalství jí dodávalo sílu zůstat na místě a zoufalství jí zalilo oči slzami. „Právě jsi mi řekl, že Chuck byl,“ S obtížemi polkla a trochu se vzpamatovala. „Vypni to,“ řekla tiše a čekala, dokud se magnetofon nezastavil. „To, co ti teď řeknu, je mimo záznam, rozumíš?“

Už měla zase suché oči a mluvila pevným hlasem. Najednou mu hlavou probleskla vzpomínka na to, jak vynáší jeho kufr do schodů. Je silnější, než vypadá. „Tak dobře, Abby. Mimo záznam.“

„Jestli Chuck... jestli Chuck bral drogy, tak já jsem o tom nevěděla.“

„Myslíš si, že bys o tom věděla?“

Zavřela oči. Zaplavil ji pocit naprostého selhání. Hrdlo se jí sevřelo.

„Ne.“

„Promiň.“ Dotkl se její ruky a zlobil se sám na sebe, když se odtáhla. „Je mi to líto. Jeho matka to věděla. Podle toho, co vím, se ho pokoušela dostat do léčebny.“

Najednou jí hlavou projela hysterická myšlenka. „Ten poslední závod... ta nehoda...“

„Byl v pořádku.“ I když nevydala ani hlásku, měl pocit, že slyší, jak jí spadl kámen ze srdce. „Prostě jel v zatáčce příliš rychle.“

Přikývla a narovнала se. Jestli se za posledních osm let něco naučila, tak to bylo to, že se vším musí vyrovnávat po částech. Napřed udělat jeden krok, a pak teprve další.

„Dylane. Nechci po tobě žádné laskavosti, ale byla bych ráda, kdyby sis uvědomil, že jsou do toho zapletení dva nevinní lidé. Děti si zaslouží, aby se na ně bral ohled. Pokud se o tom pokusíš něco otisknout, tak najdu způsob, jak tě zastavit... i kdybych se měla vydat přímo za Janice.“

„Kolik toho hodláš skrývat, Abby?“

Odhodlaně se mu podívala přímo do očí. „Měl by ses mě radši zeptat, co hodlám udělat, abych chránila své děti.“

Cítil, jak se v něm pohnulo svědomí, ale bojoval sám se sebou, aby to bodnutí potlačil. „Když se věci dají do pohybu, tak už se nedají zastavit. Měla jsi sepsání té knihy zabránit na začátku. Teď už je příliš pozdě.“

„Copak ti nestačí historky o jeho sexuálním životě?“ zaútočila na něho a zoufale se pokoušela najít pevnou půdu pod nohama. Jak může vůbec učinit první krok, když je po kolena v bahně pokaždé, když se o to pokusí? „Musíš tam psát i tyhle ohavnosti? Nemůžeš chlapcům něco nechat?“

„Chceš, abych napsal pohádku?“ Než se jí podařilo vstát, chytil ji za zápěstí. Měl by jí mít za zlé, že se na něj pokouší svalit vinu, ale nedokázal se k tomu přinutit. Vypadala ztracená a bezmocná. „Abby, teď je už pozdě na to, abys tu knihu zastavila. Nakladatelé by žalovali tebe, ne obráceně. Mluv se mnou. Důvěřuj mi a řekni mi pravdu.“

„Důvěřovat ti?“ Zírala na něj a přála si, aby mohla vidět až na dno jeho duše a najít tam nějaké slabé místo, nějaké odpuštění. „Důvěřovala jsem sama sobě, a podívej se, jak jsem dopadla!“ Uvědomila si bezvýchodnost své situace a přestala se bránit jeho sevření. „Stejně nemám žádnou jinou možnost, že?“

„Ne.“

Chvíli počkala, dokud si nebyla jistá, že je dost silná. „Tak znovu zapni ten svůj magnetofon.“ Odtáhla se od něho ne o pár palců, ale o několik mil. Jakmile se přístroj znovu rozběhl, začala znovu mluvit – ale ani jednou se při tom na něho nepodívala.

„Chuck nikdy nebral drogy v mé přítomnosti. Byli jsme svoji čtyři roky a nikdy jsem ho neviděla užívat jakékoliv drogy. Pokud se mě týká, nikdy je nepoužil. Chuck byl atlet a velmi dbal na svoje tělo.“

„Kromě krátkých období jste většinu svého manželství žili odděleně.“

„To je pravda. Oba jsme měli určité povinnosti. To uspořádání bylo nutné, pokud jsme je měli plnit.“

„Já bych řekl, že jste měli také určité povinnosti, kvůli kterým byste měli zůstat spolu.“

Bude to ignorovat. Už nikdy se nebude trýznit pocitem viny nebo sebelítosti. Pokud přišel čas se kompromitovat, tak se nedá nic dělat. Zvolí menší zlo. „Abych se vrátila k tvé předchozí otázce, Chuck byl často osamělý. Byl přitažlivý a ženy jsou zkrátka součástí závodů Formule 1.“

„S tím ses smířila?“

„Smířila jsem se s tím, že Chuck není schopen věrnosti. Uvědomila jsem si, že manželství je založeno na zodpovědnosti a povinnostech dvou lidí.“

V určitých oblastech jsem mu nebyla schopná dát, co potřeboval.“

„O čem to mluvíš?“

Hrdost odložila stranou. Abby už dávno přišla na to, že hrdost jen zřídka kdy k něčemu je. „Když jsem se vdávala, bylo mi teprve osmnáct. Navzdory tomu, že jsme byli potulní komedianti a neustále jsme cestovali, vyrůstala jsem ve velmi chráněném prostředí. Když jsem se provdala za Chucka, byla jsem ještě panna, a Chuck mi často říkal, že jsem pannou zůstala. Zklamala jsem ho v posteli, a tak se díval jinam. Možná to bylo špatné, ale bylo to taky přirozené.“

„Přestaň se takhle ponižovat.“

Slyšela v jeho hlase stěží potlačovanou zlobu. Podívala se na něj. „Chtěl jsi odpovědi, tak tady je máš. Chuck spal s jinými ženami, protože ho jeho žena nedokázala uspokojit.“

„K čertu s tím.“ Otočil ji čelem k sobě. „Jestli tomu věříš, tak jsi blázen.“

„Dylane? Já přece vím, co se dělo v mé vlastní ložnici! Ty ne.“

„Vím, co se děje v tobě.“

„Ptal ses mě, jestli mám místo krve led. Tady máš odpověď.“

„Ne, nemám.“ Zdvihl ji z lavice a postavil se před ni. „Ale teď ji budu mít.“

Přitáhl si ji k sobě. Jeho ústa se přitiskla na její, horká a rozrušená, ještě předtím, než vůbec pomyslela na odpor. Probudilo se v ní vzrušení a bojovalo s jejím silným smyslem pro přežití. Pokoušela se odolat. Na tom, jak ji dokázal přemoci, jak v ní dokázal

vzbudit bolestnou touhu, bylo něco divokého a děsivého. Ruce v jejích vlasech nebyly něžné, ah naopak ji rozzlobeně svíraly. Pomalu a s pocitem nevyhnutelnosti se mu poddala.

Toužil po ní celou noc, celé dopoledne, ale nečekal, že to dopadne takhle. Oslepovaly ho vlny ohně a kouře. Její tělo, které tiskl k sobě, bylo napjaté jako tětíva luku. Snažila se ovládnout vášeň, která se v ní sbírala. Její prsty ho neodstrkávaly, ale zarývaly se mu do ramen. Takřka slyšel, jak jí srdce buší v hrdle – strach, vzrušení, touha. Nezajímalo ho, co přesně to je. Hlavně když je to kvůli němu.

Pak se s neuvěřitelnou snadností uvolnila. Její rty změkly, její tělo se poddalo a byla jeho.

Tep jejího srdce se nezpomalil. Nějakým způsobem se ještě zrychlil. Lehce mu přejížděla rukama po zádech a objímala ho. Vzdychna. Cítil, jak se mu o tvář otřel závan jejího dechu. Jemnými, uklidňujícími pohyby jí přejížděl po vlasech, protože se mu zdálo, že to potřebuje. Plameny zmizely, ale zůstal v něm žár, žhavý a pronikavý. Měl pocit, že shoří zaživa něžností.

„Pojď nahoru, Abby.“ Zašeptal jí to do ucha, pak se jí dotkl rty. „Pojď se mnou nahoru.“

Chtěla. Uvědomila si, že to chce, a to jí otrásl. Už se smířila s tím, že ji Dylan přitahuje, ale jít s nějakým mužem jen tak do postele je něco úplně jiného. „Dylane, já...“

„Chci tě.“ Ústy jí přejížděl po bradě a něžně ji kousnul. „Víš to.“

„Myslím, že ano. Prosím...“ Třásl se jí hlas. Svaly jí vypovídaly poslušnost. Nemohla si dovolit, aby se do toho podruhé vrhla po hlavě a neměla při tom oči otevřené. „Prosím tě, Dylane... já prostě nemůžu ještě nejsem připravená.“

„Chceš mě.“ Přejel jí rukama po zádech zdola nahoru – uchopil ji za zadeček, sklouzl jí po žebrech, dráždil ji na nadrech. „Cítím to pokaždé, když se nadechneš.“

„Ano.“ Zapírání už měla za sebou. „Ale potřebuju víc než jenom tohle.“ Vzala ho za ruku a přitiskla si ji na tvář. „Potřebuju trochu času.“

Dylan ji uchopil rukou pod bradou a přidržel ji. Tváře měla zarudlé – přesně tak, jak si kdysi představoval, že budou, až k

tomuhle dojde. Její oči potemněly a byly plné nejistoty. Nebýt jich, jejich upřeného pohledu a důvěry rodičů se někde na jejich dně, ignoroval by její protesty a jednoduše by si ji vzal.

„Žasnu, jaké nesmysly ti nasadil do hlavy.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Nemá to nic společného s tím, co se stalo mezi Chuckem a mnou.“

„Tomu sama nevěříš, a já taky ne. Stal se pro tebe měřítkem. Ale dřív nebo později přijdeš na to, že mě s ním srovnávat nemůžeš.“

„Když jsi mě líbal, nemyslela jsem na Chucka. Nemyslela jsem vůbec.“

Jeho prsty se zaryly do její kůže. „Abby, pokud chceš čas, měla by sis radši dávat pozor.“

Cítila, jak ji energie, která se v ní tak rychle nasbírala, znovu opouští. „Nevím, jak hrát podobné hry, Dylan. To je důvod, proč se mi už jednou všechno tak hrozně vymklo z rukou.“

„Hry mě nezajímají. A taky nehodlám poslouchat, jak se na sebe snažíš vzít všechnu vinu. Podívej, co kdybychom spolu uzavřeli dohodu?“

Olízla si rty a přála si, aby se jí zase vrátila ztracená sebedůvěra. „Jakého druhu?“

„Řekneš mi pravdu. Pravdu,“ opakoval a položil jí ruce na ramena. „A já ji naprosto objektivně napíšu. Ať všechna obvinění padnou na hlavu toho, kdo si je zaslouží.“

Když to říkal, znělo to tak jednoduše. Jenže on neměl co ztratit. „Nejsem si jistá, že na to můžu přistoupit, Dylan. Mám děti, na které musím myslet. Pravda někdy může ublížit.“

„A někdy zase vyčistí vzduch,“ namítl. „Abby, všechno, co potřebuju vědět, se dovím tak jako tak.“ To byla výhrůžka. Moc dobře to věděl, a ze záblesku, který se na okamžik objevil v jejích očích, pochopil, že to velice dobře ví i ona. „Měla by sis to rozmyslet. Nepřipadá ti, že bude lepší, když se pravdu dozvím od tebe? Nejsem tady přece proto, abych ubližoval tvým dětem.“

Byla v pasti. Pečlivě, kriticky si ho prohlížela. „Ne, to si nemyslím, ale ty a já se možná neshodneme na tom, co je pro ně nejlepší.“

Přešel si rukou přes obličej. Začal přecházet po kuchyni. Dělat kompromisy vůbec nebyl jeho styl. Nikdy se o ně nesnažil. Ale teď se zdálo, že nějaký musí nalézt stůj co stůj.

Kvůli své knize? Jenže kupodivu si začínal myslet, že na ní zas tak nezáleží. Chtěl od Abby pravdu. Pravdu o ní. Chtěl ji znát sám pro sebe. A pomyslel si, že ji možná chce i pro ni.

„Dobrá. Řekni mi, jak to bylo doopravdy. Pravdivě a bez všech vytáček a úhybných manévřů. Sepíšu to a předtím, než to komukoliv jinému ukážu a než to pošlu nakladateli, ti to dám celé přečíst. Pokud se vyskytnou nějaké problémy, něco s nimi uděláme. Než dáme rukopis z ruky, oba dva s ním musíme být spokojeni.“

Zaváhala. „To myslíš vážně?“

Odvrátil se. Ještě nebyla připravená mu důvěřovat. Téhle ženě předtím lhali, pomyslel si, a lhali jí v obrovské míře. „Máš to nahrané na kazetě.“ Ukázal na magnetofon, který byl stále ještě zapnutý.

Udělala krok němu, přestože její nohy byly ještě trochu roztrásené.

„Dobře.“

Když vykročil k ní a nabídl jí ruku, Abby zadržela dech a potřásla jí. Další dohoda, pomyslela si a jen doufala, že ji dokáže splnit lépe než tu, kterou uzavřela sama se sebou.

„Ublížil ti.“

Dylan to řekl tiše, tak tiše, že odpověděla bez zaváhání. „Ano.“

Rozzlobilo ho to. Ne, přímo ho to rozzuřilo k nepřičetnosti. Nedokázal přesně vysvětlit, proč vlastně. Dobře však věděl, že pokud se chce dobrat pravdy, zuřivost mu v tom nepomůže. A dobrat se pravdy, to byla po dlouhá léta – možná až po příliš mnoho let – jeho hlavní touha.

„Proč se zase neposadíš?“

Přikývla. Usedla s rukama úpravně složenýma na klíně a s nehybnou tváří.

„Abby, ty a Rockwell jste měli vážné manželské problémy.“

„To je pravda.“ Teď se jí náhle zdálo tak snadné to říct. Přesně jak tvrdil – očistné.

„Šlo o ostatní ženy?“

„To byla jen část celé záležitosti. Chuck potřeboval víc, než jsem mu dokázala poskytnout, i v mnoha dalších oblastech. A dá se říct, že i já potřebovala víc, než mi mohl poskytnout on. Nebyl to špatný člověk.“ Její slova přicházela rychle a byla upřímná. „Chci, abys to pochopil. Možná nebyl dobrý manžel, ale nebyl to špatný člověk.“

To hodlal Dylan posoudit sám. „Proč jsi s ním přestala jezdit na závody?“

„Čekala jsem Bena.“ Trochu si povzdechla. „Nemůžu čestně prohlásit, že to byla dostatečná omluva a legitimní důvod, ale cestování mě zmáhalo. Bydleli jsme u jeho matky v Chicagu. Zpočátku... zpočátku se opravdu snažil vracet se ke mně co nejčastěji. Myslím, že byl šťastný, přestože možná cítil jisté obavy při pomýšlení, že bude otcem. V každém případě se choval velice pozorně, když byl doma, a povzbuzoval mě, ať klidně zůstanu v Chicagu a pečuju o sebe. Snažil se, opravdu se snažil uvolnit trochu napjaté vztahy mezi mnou a svou matkou. Ale býval pryč dlouho.“

Ponořila se do vzpomínek na týdny a měsíce v luxusním domě v Chicagu, na dlouhá nudná rána a tichá odpoledne. Na první pohled nádherný sen, život jako v bavlne – ale v bavlnce s nečekaně ostrými hranami.

„Byla jsem plná sebedůvěry a spokojená sama se sebou. Zařizovala jsem dětský pokoj a pokoušela se plést svetrček na miminko... ale šlo mi to dost špatně.“ Zasmála se, když si vzpomněla na své nevydařené pokusy. „Připadalo mi, že mám všechno pod kontrolou a všechno je dokonalé. A pak jsem jednoho dne našla na posteli jeden z těch bulvárních plátků. Vždycky jsem si pak říkala, jestli to byla Janice, kdo ho tam nechal.“ Abby potřásla hlavou. Na tom už pramálo záleželo. „Byla tam fotka Chucka a jedné opravdu pěkné ženské, a u ní krátký a odporný článek.“

Zahleděla se ven z okna na stromy ohýbající se v lehkém větru. „Seděla jsem tam, tlustá, šeredná, s obrovským břichem – byla jsem už v osmém měsíci. Připadala jsem si zrazená a zdálo se mi, že nastal konec světa. Koncem týdne přijel Chuck domů. Ukázala jsem mu ten článek a chtěla jsem vysvětlení.“

„A on ti ho dal.“

„Vztekal se, že věřím takovým bulvárním plátkům. Prohlásil, že jsou to nesmysly a slátaniny a hodil noviny do krbu. Protože se nijak neobhajoval, náhle jsem se ocitla v pozici, kdy jsem se já musela omlouvat. Rozumíš, jak to myslím?“

Měl ten obrázek živě před očima a přesně si ji dovedl představit, křehkou a opuštěnou. Jen to znásobilo jeho vztek. „Jo, rozumím.“

„Zbýval mi měsíc do porodu a byla jsem úplně na dně. Chtěla jsem mu věřit, ale samozřejmě jsem věděla – protože jsem mu to viděla na očích –, že mi lže. Smířila jsem se s tou lží. Rozumíš?“ Proč se ho na to neustále ptá? Proč je to pro ni tak důležité? Na okamžik si přitiskla dlaně na oči a přísahala si, že znovu už se nezeptá. „Myslím, že tou svou smířlivostí jsem jenom přilila olej do ohně.“

„Věříš, že kdybys tehdy udělala scénu, přestal by s tím?“

V očích měla vážný výraz. „Tím si nikdy nebudu moct být jistá.“

„A následovaly další ženy.“

„Následovaly další. Nezapomínej, že já a Chuck jsme spolu nežili za normálních okolností a náš fyzický vztah vyhasl. Byl to muž, který potřeboval vítězství, ale sotva nějakého dosáhl, okamžitě chtěl další. Jestli můžeš, snaž se pochopit, že už jako dítě byl pod obrovským tlakem, který ho nutil uspět, být nejlepší – zkrátka jednička.“

Tiše si povzddechla, unavená tím vším. „To byl důvod, proč neustále potřeboval, aby ho někdo ujišťoval, že je nejlepší. Mám pocit, že velice brzy jsem přestala být schopná mu to ujištění poskytovat.“

V každém případě jsem si myslela – doufala –, že až se Ben narodí, usadíme se. Ale už když jsem si Chucka brala, měla jsem vědět, že k ničemu nemá dál. Nebyl připravený vést spořádaný život. Následoval ošklivý skandál s jednou z fanynek. Psala mi dopisy, vyhrožovala, že spáchá sebevraždu, pokud se s ní Chuck neožení. Proto jsme koupili tenhle dům. Chuck byl nešťastný, protože se mu věci vymkly z rukou. Byl to jeho pokus dát to do pořádku se mnou, s Benem, a možná i s jeho vlastním životem. Jenže pak přišel další závod.“

„Nejela jsi s ním.“

„Ne. V té době jsem se soustředila na to, abych vybudovala domov. Měla jsem pocit, že Chuck nějaký potřebuje. Ale pravda byla, že jsem ho potřebovala já.“ Dívala se, jak kouř z Dylanovy cigarety pomalu stoupá ke stropu. „V té době – po Benově narození a předtím, než jsem čekala Chrise – jsem si začala uvědomovat, že naše manželství nikdy nefungovalo. Já a Chuck jsme pouze předstírali, že vůbec někdy fungovalo. Vrátil se domů. Zvítězil v Itálii. Chtěl prodat ranč. Strašlivě jsme se pohádali. Zatímco jsme na sebe křičeli, Ben se přibatočil a rozplakal se. Chucka to rozzuřilo k nepříčetnosti a začal na něj řvát.“

Rukou si pročísla vlasy. Ve vzpomínkách znovu prožívala tu hrůzu. „Benovi byl sotva rok. Ztratila jsem nervy a řekla jsem Chuckovi, ať jde pryč. Sedl do auta a vyřítel se odsud. Utišila jsem Bena a konečně jsem ho uspala.“

Bylo pozdě, tak jsem si šla lehnout. Nečekala jsem, že by se Chuck vrátil, a tak jsem se nijak nestarala o své bezpečí. Ale vrátil se.“ Její hlas se ztišil tak, že zněl téměř jako šepot. A jak ji Dylan pozoroval, náhle si uvědomil, že už dávno nemluví k němu. Bojovala se svými vlastními přízraky. „Byl opilý. Nikdy moc nepil, protože věděl, že to nedokáže zvládnout, ale tentokrát byl úplně namol. Vyšel nahoru a znovu jsme se začali hádat. Snažila jsem se ho donutit, aby šel do jednoho z hostinských pokojů a tam se vyspal, protože jsem se bála, že jinak probudí Bena. Ale byl příliš rozrušený a příliš opilý, než aby s ním byla rozumná řeč. Prohlásil, že jsem nikdy za nic nestála jako manželka, a tím méně jako milenka. Řekl, že se starám jenom o Bena a o ranč. Bože, byla to pravda. Kdysi to možná bývalo jinak, ale dávno už to neplatilo. Měl pravdu a já to nemohla popřít. Prohlásil, že je načas, abych se naučila, co chce muž od své ženy. Co muž očekává a na co má právo. Hodil mě zpátky na postel...“

a znásilnil mě,“ dokončila plochým hlasem. Dylan na ni zíral. „Potom plakal jako dítě. Odjel ještě před rozedněním. O několik týdnů později jsem zjistila, že jsem těhotná.“

Když si znovu zabořila ruku do vlasů, prsty se jí trásly. „Tohle je upřímné, Dylane. Taková je pravda.“ Konečně ho zase začala vnímat. „Mám snad Chrisovi říct, že se narodil jako důsledek znásilnění? Je tohle ta pravda, kterou dlužím svému synovi?“

Nečekala na odpověď. Pomalu vstala a vyšla z místnosti.

OSMÁ KAPITOLA

Nemohl pracovat. Dylan se díval na svůj psací stroj téměř vyčítavě, ale nemohl se donutit, aby slova přenesl na papír. Viděl je před očima, jedno vedle druhého. Byl v nich cit i vášně, tak jako v něm. Přesně si pamatoval, bod po bodu, co se seběhlo dnes odpoledne a večer.

Když Abby odešla z kuchyně, zůstal sedět a bezmyšlenkovitě zíral na pásek, který se stále otáčel. Šokovalo ho to? Jak by mohl říct, že ho to šokovalo? Růžové brýle si sundal už před dlouhou dobou. Věděl, jak ošklivé věci se občas přihodí, jak násilnické a malicherné jsou události v lidském životě. Už mnohokrát se vlámal do osudů jiných lidí a našel tam jejich bolavá místa, jizvy a tajemství. Nešokovaly ho a už před dlouhou dobou na něho přestaly působit.

Ale zůstal sedět dlouhou dobu v kuchyni, kde se ještě stále vznášela vůně kávy. A bolelo ho to. Bolela ho vzpomínka na to, jak bleďá byla její tvář, jak chladný byl její hlas, když mu to vyprávěla. Pak ji nechal samotnou, protože věděl, že potřebuje soukromí.

Odjel do města. Vzdálenost, říkal si, je přesně to, co potřebuje. Novinář potřebuje odstup, stejně jako důvěrnost. Právě spojení těchto dvou protichůdných tendencí dodává příběhu sílu a přesvědčivost. A není snad příběh vždycky na prvním místě?

Oteplilo se, i když vítr zesílil, aby přivítal příchod března. Sníh už byl jenom vzpomínka promáčené země. Jaro už bylo na postupu a nic ho nemohlo zastavit. A až se jaro změní v léto, jeho kniha bude hotová. Až na to, že vůbec nevěděl, jak ji napsat.

Když se vrátil, chlapci už byli zpátky ze školy. Hráli si na dvoře, závodili se psem a mezi sebou. Dylan chvíli zůstal sedět v autě a díval se na ně, dokud k němu Chris nepřiběhl a nepozval ho, aby si s nimi zahrál na honěnou.

Dokonce i teď, o několik hodin později, si Dylan pamatoval, jak rozzářeně se Chris tvářil, jaký měl otevřený a nevinný výraz v očích. Jeho malá ručka se chopila Dylano.vy s absolutní důvěrou. Vzápětí začal vyprávět o svých dobrodružstvích ve škole. Někdo jménem

Sean Parker zvracel do příkopu. Velká událost. Ben řekl o problému Seana Parkera něco dětsky obscénního a Chris se začal chichotat, až nakonec vyprskl smíchy.

Dali si závod kolem domu a vrazili do kuchyně. Dylan doběhl jako poslední a přes hlavy chlapců uviděl stát Abby u sporáku. Když se ohlédla, jejich pohledy se na jeden dlouhý okamžik setkaly. Pak se s obvyklou elegancí dala do přípravy večeře.

Čekal, že mezi nimi zavládne nějaké napětí, ale nic takového se nestalo ani při večeři, ani po ní, když Abby začala hrát s dětmi deskovou hru.

Chlapci Dylana zlákali, aby se k nim přidal. Všechno bylo normální, a pokud na tom bylo něco nuceného, tak to ani on nepostřehl. Abby uložila děti do postele a pak se uchýlila do svého pokoje, kde zůstala až do této chvíle.

On ve svém vlastním pokoji přecházel sem a tam a stále se nedokázal přinutit zasednout k psacímu stroji. Co má dělat? Má na talíři skvělou zápletku. Láska, romantika, zrada, sex, násilí. A navíc to není vymyšlené, je to skutečná událost. Jeho práce je pečlivě, poctivě a bez vytáček to všechno sepsat.

Vzpomněl si, jak důvěřivě vklouzla Chrisova malá ruka do jeho dlaně.

Dylan zaklel a vstal od stolu. Nemohl to udělat. Nebylo možné napsat černé na bílém to, co mu Abby dnes před polednem vyprávěla. Ať už to napíše jakkoliv, ať už bude sebevíce opatrný, ať už si bude dávat sebevětší pozor na svoje formulace, pokaždé to bude kruté, ohavné a neodpuštělné. A to dítě bylo tak krásně otevřené a nezkažené.

Nemělo by mu na tom záležet. Všechny instinkty, které ho poháněly během jeho novinářské kariéry, všechna spisovatelská zručnost, která mu pomáhala psát tvrdé a pravdivé životopisy, ho nutily, aby napsal pravdu. Ale také si vzpomínal na to, jak se na něho jeden kluk usmíval a vztáhl k němu ruce, aby ho mohl obejmout. Vzpomínal si na Bena, jak sedí sám trucovitě na posteli, obklopen armádou cínových vojáčků. A vzpomínal také na to, jak se s Abby vzali za ruce a jak si připadal úplný a celý.

Dostali ho. Dylan si prohrábl vlasy rukou. Nemá cenu si namlouvat něco jiného. V jeho nitru se přetahovaly dvě bojující strany – na jedné byli oni tři, na druhé on sám. Zapomněl na základní pravidlo, které se naučil už jako začínající novinář: nezapleť se do toho. Ale teď byl zapletený až po krk a neměl ponětí, jak z toho ven.

K čertu s tím. Nechtěl přemýšlet, jak se dostat ven.

Rychle vyšel ze svého pokoje, aby neměl příležitost si to ještě jednou promyslet a rozmyslet, přešel chodbu a zaklepal na Abbyiny dveře.

„Pojď dál.“

Seděla u malého pracovního stolu a dokončovala dopis. Vzhledla k němu a pak odložila papír, jako by ho právě očekávala.

„Musíme si promluvit.“

„Dobře. Zavři dveře.“

Zavřel je, ale nepromluvil hned. Nestála mezi nimi žádná překážka, žádný magnetofon, který by je nutil vyjadřovat se s ohledem na možné budoucí posluchače či čtenáře. To, co teď řeknou, zůstane jen mezi nimi dvěma. Nebo, přesněji, uvědomil si, zůstane to **pro** ně dva. Nebyl si jist, jak k tomu vlastně došlo, ale bylo to tak. Jako člověk, který se musí vydat sám špatně osvětlenou ulicí, přešel pokoj a sedl si na postel.

Pokoj byl tichý, měkký a ženský – tak jako ona. Jestli tu kdy došlo k nějakému násilí, bylo už dávno vymýceno. Odstranila stopy zla a zavřela za ním na závoru, uvědomil si, proto, aby nezničilo její život nebo životy jejích dětí. Tím, že vložila své tajemství do jeho rukou, na něho naložila i zodpovědnost. Něco v ní nahlédlo do jeho nitra a objevilo tam soucit, který mu pomohl to přijmout.

„Abby, chci ti říct, že nemůžu psát o tom, co jsi mi dnes řekla.“

Zalila ji vlna úlevy. Doufala, chtěla důvěřovat, ale nebyla si jista. „Děkuji ti.“

„Neděkuj.“ Cítil, že svým způsobem by bylo jednodušší, kdyby se musel vyrovnávat s výčitkami. „Ještě napíšu spoustu věcí, které se ti nebudou líbit.“

„Začínám si myslet, že na tom nezáleží tolik, jak jsem se kdysi domnívala.“ Abby se podívala za něj na stěnu pokrytou tapetou s jemným květinovým vzorem, který se opakoval pořád dokola. Život

je něco podobného, pomyslela si, vzor, který se opakuje znovu a znovu. Kdyby se jí podařilo změnit ten vzor, změnil by se i celkový obraz, i kdyby ho nikdy najednou celý neviděla. Zhluboka se nadechla. „Víš, myslela jsem si, že děti potřebují nějaký ideál, nějaký obraz, ke kterému by mohly vzhlížet a o kterém by mohly jednou říct – ‚tak tohle byl můj otec‘. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi zdá, že je mnohem důležitější, aby byly hrdé samy na sebe.“

„Proč jsi mi to řekla?“

Podívala se na něho – na muže, který ji donutil vybočit z vyjetých kolejí a změnil vzor jejího života. Jak by mu to mohla vysvětlit? Našla v něm laskavost na místech, kde by ji nikdy nečekala. Pracoval s ní, i když nemusel. Byl vřelý a štědrý k jejím dětem. Staral se o ni laskavě, když byla nemocná. Pod jeho tvrdým zevnějškem našla něhu a zamilovala se do ní. Abby vzdychla, zdvihla svoje pero a bezmyšlenkovitě si s ním pohrávala.

„Nemůžu ti vypočítat všechny důvody. Jak jsem

o tom jednou začala mluvit, prostě to ze mě všechno vypadlo, jedno po druhém. Možná jsem to potřebovala říct nahlas. Všechny ty roky jsem na to čekala. Nikdy předtím jsem k tomu nesebrala dost odvahy.“

V ruce držela těžítka, světle růžovou květinu zalitou do skla. Na pohled křehké, ale v podstatě nerozbitné. „Neřekla jsi to ani své rodině?“ zeptal se Dylan.

„Ne. Možná jsem měla. Postupně procházíš všemi těmi stadii – hanbou, výčitkami, zuřivostí. Potřebovala jsem to všechno zažít.“

„Proč jsi s ním proboha zůstávala?“ Znovu si vzpomněl na peníze, na ženu v norkovém kožichu a na diamanty. Už se mu nechtělo věřit, že právě to by mohl být ten důvod, na který se ptá.

Podívala se na svoje ruce složené v klíně. Snubní prsten zmizel už před dlouhou dobou a hořkost odešla ještě dříve. „Potom – po tom, co se to stalo – byl Chuck zničený člověk. Bylo mu to strašně líto. Myslela jsem si, že bychom něco z té strašné noci mohli zachránit. Na chvíli to vypadalo, že se to málem podaří. Pak se narodil Chris. Chuck se na něj nemohl ani podívat, protože si pokaždé vzpomněl, co stálo za jeho zrozením. Díval se na dítě v

kolébce a nenáviděl je kvůli tomu, jak přišlo na svět. Chris mu připomínal jeho vlastní slabost... a možná jeho vlastní smrtelnost.“

„A ty? Co jsi cítila ty, když ses podívala na malého Chrise?“

Ústa se jí pomalu roztáhla do úsměvu. „Bylo to tak krásné miminko! Pořád je krásný.“

„Jsi pozoruhodná žena, Abby.“

Překvapeně vzhledla. „Ne. To si nemyslím. Jsem jenom dobrá matka, ale na tom přece není nic pozoruhodného. Nebyla jsem dobrá manželka. Chuck potřeboval někoho, kdo by byl schopen se sebrat a bez rozmýšlení s ním jít třeba až na kraj světa. Potřeboval někoho, kdo by s ním dokázal závodit. Byla jsem moc pomalá.“

„A co jsi potřebovala ty?“

Teď se na něho podívala úplně bez výrazu. Nikdo se jí nikdy na nic takového neptal, nikdo kromě její rodiny. A v tuhle chvíli si nemohla vzpomenout na obvyklé uklidňující odpovědi. „Vlastně... nevím, co jsem potřebovala. Ale teď jsem šťastná s tím, co mám.“

„To ti stačí? Tvoje děti? Tenhle dům?“ Vstal a přešel k ní.

„Myslel jsem si, že mi chceš říct pravdu.“

„Dylane.“ Neměl by stát tak blízko k ní. Nedokázala se soustředit, když stál tak blízko. „Nevím, co chceš, abych ti řekla.“

„Nevíš?“ Vzal ji za ruku a pak ji zdvihl, dokud nestála vedle něj. Cítil, jak se jí chvějí prsty, a stiskl je pevněji. „Chci, aby ses mě přestala bát.“

„Já se tě nebojím.“

„Nechci, aby ses bála toho, co je mezi námi.“

„Já si nemůžu pomoci. Dylane, nedělej to.“ Položila volnou ruku na jeho předloktí. „Nesnesla bych, kdyby se to mezi námi nějak zkazilo. Myslím – doufám, že jsme tak daleko, že jsme přáteli.“

„Jsme mnohem dál.“ Zdvihl její ruku ke rtům a sledoval překvapený výraz v jejích očích. „Miloval se s tebou někdy někdo?“

Po zádech jí přeběhl mráz.

„Já... Jistě že ano! Vždyť přece mám dvě děti.“

„To není odpověď.“ Zvědavě obrátil její ruku hřbetem dolů a přitiskl rty na její dlaň. Její prsty se sevřely a ztuhly. „Byl tu ještě někdo jiný kromě Chucka?“

„Ne, já

Podíval se na ni ostrým a pronikavým pohledem. Sevřel její dlaně pevněji.

„Nikdo?“

Zaplavila ji vlna hanby, nevyhnutelný pocit selhání. „Ne. Vím, že je to trapné, ale... ale nejsem moc tělesně založený člověk.“

Kolika způsoby ji asi Rockwell dokázal ponížit? tázal se Dylan sám sebe. Vztek přišel vzápětí a on se rozhodl, že už ho nebude potlačovat. Nezaplétat se? Na to už je přece dávno pozdě. Už to udělal. Chtěl jí dokázat, že to může být jiné. Možná – poprvé v životě – tomu chtěl věřit i on sám.

„Že nejsi? Proč mě nenecháš, abych si to vyzkoušel na vlastní kůži?“

„Dylane –“ Slova se jí zadrhla v hrdle, protože jí přešel rty po spánku.

„Copak mě nechceš, Abby?“ Svádění. Ještě nikdy předtím vědomě nesváděl ženu. Stýkal se se světaznalými, zkušenými ženami, které věděly, co mohou čekat. Žádná z nich se nikdy netrásla zároveň touhou i rozpaky. Na chvíli ho také zachvátila panika. Má v sobě dost opatrnosti, dost něhy, dost důkladnosti?

„Ano.“ Zaklonila hlavu, aby mu viděla do obličeje. „Ale nevím, co ti můžu dát.“

„To je moje starost.“ S větší sebedůvěrou, než ve skutečnosti cítil, vzal její tvář do dlaní. „Teď si jenom ber.“

Políbil ji pomalu, snivě. Uchopila ho za zápěstí a držela. Právě ten pohyb, plný váhavosti a zranitelnosti, ho zasáhl víc, než si myslel, že by ho něco mohlo zasáhnout. Zaklonil jí hlavu a lehce se dotýkal jejích rtů. Světlo lampy jí zalévalo tvář. Cítla, jak se mu v zápěstí zrychluje tep, a stiskla ho pevněji. Chtěl ji, skutečně ji chtěl. Přitáhl ji blíž. Okamžitě ztuhla.

„Uvolni se,“ zašeptal a nacházel v sobě trpělivost, o které vůbec nevěděl, že ji má. „Uvolni se, Abby.“ Hladil ji něžně, dokud necítil, jak se její napjaté svaly uvolňují. Váhavě a opatrně ho objala kolem pasu. Cítil, jak mu po zádech přešla vlna uspokojení nad tím sladkým gestem. Nikdy předtím netoužil po sladkosti a ani ji neočekával. Teď, když ji našel, ji nechtěl ztratit.

Pomalů, klidně, opatrně se s ní miloval jenom prostřednictvím jejich rtů. Ochutnával ji, sváděl a zase se odtahoval a postupně, kousek po kousku, ji přitahoval k sobě. Když cítil, jak její ústa ožívají a měknou, odvážil se dále. Cítil, jak se otrásla vzdechem, cítil tiché a klidné užaslé zasténání. Poprvé po mnoha letech cítil úžas i on sám.

Vklouzl jí rukama pod svetr. Škubla sebou, ale on ji nepřestával hladit a šeptal jí do ucha sliby, o kterých doufal, že je bude schopen splnit. Její kůže byla hladká, její záda dlouhá a štíhlá. Touha se v něm bolestně hlásila o slovo. Snažil se ji potlačit.

Pomalů, pomaličku vyhrnoval svetr vzhůru, až jí ho mohl přetáhnout přes hlavu. Spadl jim k nohám.

Znovu ji zachvátila panika. Byla teď tak zranitelná. Dýchala rychle a přerývaně a z nějakého důvodu kvůli tomu nebyla schopna přemýšlet. Copak si to může v tuto chvíli dovolit? Jak se může chránit, jak mu může dát to, co od ní očekává, když nebude schopna přemýšlet? Ale jeho ruce, které jí přejížděly po kůži, byly tak příjemné. Silné, trpělivé, a dotýkaly se jí tam, kde tak zoufale potřebovala, aby se jí někdo dotýkal. Možná ztuhne hrůzou, až ji začnou dobývat, ale teď jenom cítila, jak v ní roste žár.

Pak ji odvedl k posteli. Strach se okamžitě vrátil. „Dylane

„Lehni si vedle mě, Abby. Jenom si lehni.“

Držela se ho, když ji pokládal na postel. Viděla všechno naprosto zřetelně, růžičkový vzor, který se opakoval pořád dokola na zdech, tmavou spirálu na noze postele, bílý čtverec stropu. A jeho tvář. Nervy se jí zkroutily a propletly, až se začala bát, že se nebude schopna ani pohnout. Bojovala s nimi, snažila se přesvědčit sama sebe, že už není mladá nezkušená dívka, ale dospělá žena.

„Je tu světlo.“

„Chci tě vidět.“ Znovu ji políbil, oči měl otevřené a díval se na ni. „Chci, abys viděla ty mě. Budeme se spolu milovat, Abby. To není nic, co se musí dělat potmě.“

„Radši – radši od toho moc nečekej.“

Uchopil ji oběma rukama za zátylek a zdvihl její tvář ke své. „Radši od toho nečekej moc málo.“ A pak ji umlčel.

Po jeho polibku se jí podlomila kolena. Byl tvrdý a plný příslibů. Její tělo, rozechvělé vzrušením a strachem, se rozžhavilo vášní. Projel jí vzdech. Cítila, jak se o sebe třou jejich tváře, přesně jak si to kdysi představovala. Její srdce se rozbušilo v divokém rytmu, který jí duněl v hlavě.

Doháněla ho k šílenství. Copak to necítí? To, jak se její tělo napíná a otřásá a uvolňuje, to, jak se jí dotýká a váhá a laská ji. Nikdy nevěděl, jak moc ji chce. Jak strašně moc. A teď, když tu byla s ním, horká a skutečná na posteli vedle něj, věděl, že na ni musí myslet především a na svoje touhy až potom.

A tak jí to ukázal. Nepřetržitě, nemilosrdně ji hladil po celém těle, cítil, jak se vzpíná do oblouku, slyšel její přerývaný dech. Vdechoval vášň vzlínající z její kůže, tu těžkou, pižmovou, ženskou vůni, ve které se muž může utopit. V šikmo dopadajícím světle viděl, jak se v jejím obličejí mísí a prolíná překvapení, radost a touha. Netrpělivě ze sebe stáhl košili, aby se jejich těla mohla dotknout holou kůží.

Byl tak hebký. Jeho tělo bylo tvrdé jako železo, ale jeho kůže byla tak měkká. Mohla po ní přejíždět prsty a cítit, jak mu tuhnou svaly. Silný. Vždycky potřebovala sílu, ale nacházela ji jen sama u sebe. Trpělivost. Kdysi málem plakala pro trochu trpělivosti, ale pak ji přestala hledat. A teď ji našla. Vášně. Chtěla ji, toužila po ní, a pak usoudila, že je to něco, bez čeho se bude muset obejít. A teď tu byla všude kolem ní. Zasténal její jméno a z toho zvuku se jí zatočila hlava.

Jeho rty ji laskaly na nadrech. Když obkroužil ústy samý vrcholek, sevřel se jí žaludek. Nevědomky ho rukou objala kolem krku a vzepjala se pod ním. Zuby a jazykem a rty jí připravoval nevýslovná muka slasti. Bez rozmyšlení se mu poddala.

Rozepnul jí zip džín, ale ona si toho ani nevšimla. Cítila pomalý pohyb jeho rukou, tiché škrábání bavlněného plátna na nohou. Chtěla ho zavolat, ale jeho jméno se vypařilo ve vzdechu poté, co jí přejel jazykem po stehně.

Byla krásná. Byla štíhlá a přitom atletická, měla dlouhé nohy a úzký zadeček. Když se na ni díval, musel žasnout nad tím, že měla

dvě děti. Z nějakého důvodu mu připadala nedotčená. Pak se rozhodl zjistit, jak vysoko spolu mohou doletět. A jak rychle.

První vyvrcholení jí otřásl neovladatelnou rychlostí. Bezmocná, omráčená Abby se zmožila jen na zdušený výkřik. Zdálo se jí, že se její tělo naplnilo, shořelo a pak zase vyprázdnilo. Pokusila se narovnat, natáhla se k němu, ale vzápětí ji vymrštil ještě mnohem výš.

Lapala po dechu, zmítala se v pocitech, které ještě nikdy předtím nezakusila. Mají nějaká jména? ptala se sama sebe rychle. Našel někdo už ta pravá slova pro popsání těchto pocitů? Její kůže byla tak citlivá, že ji i dotyk špičkou prstu uvrhl do propasti slasti. Chtěl ji vidět v tomto stavu, topící se ve své vlastní rozkoši. Když do ní vklouzl, oči se jí rozšířily. Viděl v nich úžas a slast a pak si ho přitáhla blíž.

Její rty se pohybovaly jako blesk, ničily sebeovládání, které tak pracně zbudoval. Zaryla mu prsty do zad, nehty mu poškrábala kůži. Nevěděla o tom. A on za chvíli také ne.

Nikdy předtím to takové nebylo. Ještě s nikým se necítila tak úplná, tak důležitá, tak naživu. Otevřely se dveře, okna byla dokořán a vzduch, který proudil dovnitř, byl čerstvý a nádherný.

Chtěla mu to říct, ale bála se, že to bude znít hloupě. Místo toho se spokojila s tím, že mu položila ruku na srdce. Bilo stejnoměrněji než její, ale bilo velmi rychle.

Nikdy předtím to takové nebylo. Ještě s nikým se necítil tak skutečný, tak otevřený, tak silný. Rozsvítla mu v hlavě světlo, které zářilo jasně a zřetelně. Chtěl jí to říct, ale bál se, že si bude myslet, že to říká jen tak. Místo toho se spokojil s tím, že ji přitáhl k sobě.

„Ne moc tělesně založená, co?“

„Co že?“

„Říkala jsi mi, že nejsi moc tělesně založená. Počítám, že ses nechtěla vytahovat.“

Otočila hlavu k jeho rameni. To je moje vůně, uvědomila si. Bylo to zvláštní a nádherné, cítit svoji vůni, která ulpěla na jeho pokožce. „Já jsem nikdy nebyla moc dobrá v těch... technických záležitostech.“

„Technických záležitostech?“ Nevěděl, jestli se má smát nebo na ni křičet. „O čem to mluvíš?“

„No, chci říct, že...“ V rozpacích zmlkla a nedokončila větu. „Mluvím o sexu,“ řekla nakonec pevně a připomněla si, že je dospělá žena.

„Nevěnovali jsme se sexu,“ řekl prostě a překulil se na ni. „Milovali jsme se.“

„To je jenom sémantická záležitost.“

„To teda k čertu je. Ne, nezavírej přede mnou oči.“ Pevně ji chytil za ramena, aby nemohla otočit hlavou. „Nejsem Chuck. Podívej se na mě, pořádně se podívej.“

Uklidnila se a poslechla ho. „Nejsem v tom dobrá. Já to vím.“

„Co chceš, Abby, známku?“

„Ne.“ Krev se jí vrazila do tváří beztak zružovělých vášní. „Samozřejmě že ne. Prostě jenom „Chceš vědět, jaké to bylo pro mě. Jestli jsi dělala ty správné věci ve správnou chvíli.“ Posadil se, přitáhl si ji k sobě a ani na okamžik nepouštěl její ramena, dokonce ani když hledala příkrývku. „Napadlo tě někdy, že Chuck Rockwell nebyl ten dokonalý supervýkonný milenec, jak se o něm psalo v bulvárních plátcích? Napadlo tě někdy, že to, co se stalo nebo nestalo mezi vámi dvěma v téhle posteli, byla jeho vina?“

Nenapadlo. Samozřejmě že ji to nenapadlo. „Ale všechny ty ženy...“ začala a pak se odmlčela.

„Jen poslouvej, něco ti povím. Není nic jednoduššího než pomuchlovat se v posteli každou noc s jinou ženskou.“ Při těch slovech ho trochu hryzlo svědomí, když si vzpomněl, kolikrát to udělal i on sám. „Nemusíš při tom přemýšlet, nemusíš nic cítit. Nemusíš se starat o to, aby se ta, se kterou zrovna jseš, vznesla až ke hvězdám. Úplně stačí dosáhnout vlastního uspokojení. Je to obrovský rozdíl, když máš opravdového partnera – někoho, komu jsi cosi slíbil, někoho, na jehož štěstí by ti mělo záležet. Vyžaduje to spoustu péče a zabere to plno času, než je to doopravdy dobré.“

Zírala na něj. Rty měla pootevřené a oči rozšířené. S povzdechem zvedl ruku a pohladil ji po vlasech.

„Podívej, právě teď se mi moc nechce mluvit o Chucku Rockwellovi. A taky nechci, abys přemýšlela o něm nebo o komkoliv jiném. Soustřed se jenom na mě.“

„To dělám.“ Trochu nejistě se dotkla jeho tváře. „Ty jsi to nejlepší, co mě v poslední době potkalo.“ Viděla, jak se jeho výraz mění, cítila, jak jeho ruka v jejích vlasech ztuhla, a rychle pokračovala. „Donutil jsi mě, abych se postavila čelem spoustě věcí, o kterých jsem si myslela, že je můžu navěky držet pod zámkem. Jsem ti vděčná.“

„Už mě unavuje neustále ti opakovat, abys mi neděkovala.“

Ale jeho ruka ji znovu něžně pohladila a sklouzla dolů po křivce jejího ramene.

„Tohle je vážně úplně naposled.“ Zvedla paže, objala ho a pevně sevřela. Teď si připadala v bezpečí – stejně jako tehdy ráno, když se objímali v paprscích vycházejícího slunce. „Nesměj se!“

Jeho rty putovaly po její šíji ke klíční kosti. „Není mi zrovna do smíchu.“

„Mám pocit, jako bych právě získala velice komplexní a důležitou dovednost.“

Rozesmál se a stáhl ji zpátky na postel. „Jako když ses naučila plavat?“

„Řekla jsem ti, ať se mi nesměješ!“

„Promiň.“ Překulil se i s ní, takže ležela pod ním. „Nic se pořádně nenaučíš, když to nebudeš trénovat. A pořádně.“

„Řekla bych, že máš asi pravdu.“ Tahle hravost a pošťuchování, to bylo něco, co nikdy předtím nezažila. A líbilo se jí to. Našla rty jeho ústa, už horká, otevřená a zvoucí. „Dylane...?“

„Hmmrn...?“

„Vyletěla jsem až ke hvězdám.“

Usmál se. Cítila to. Když se odtáhl, aby se na ni mohl podívat, tak to i viděla.

„Já taky.“

Znovu sklonil hlavu a chtěl ji začít líbat, ale vtom zaslechl zavzlykání. „Co to,“

„Chris.“ Abby ve vteřině vyskočila z postele. Vytáhla ze skříně župan, hodila ho na sebe a byla pryč dřív, než Dylan vůbec sebral svoje džíny.

„Ach, moje děťátko.“ Abby spěchala do Chrisova pokoje. Chris byl zavrtaný pod peřinou a srdceryvně plakal. „Co se ti stalo?“

„Byli zelení a oškliví.“ Vrhla se do bezpečí na matčiných prsou a vdechoval její známou vůni. „Vypadali jako hadi a šíleně syčeli a byli všude kolem mě. Spadl jsem do díry.“

„To byl ale ošklivý sen.“ Držela ho, houpala a uklidňovala. „Ale neboj se, už je to pryč. Jsem u tebe.“

Popotáhl, ale trochu se uklidnil. „Chtěli mě rozkousat na kousíčky.“

„Noční můra?“ Dylan ve dveřích zaváhal. Nebyl si jistý, jestli má jít dál.

„Oškliví zelení hadi,“ řekla Abby, zatímco houpala Chrise na klíně.

„No ne! Pěkně děsivé, co, tygříku?“

Chris znovu popotáhl, přikývl a otřel si oči. Ať už je to dobře nebo ne, Dylan nedokázal odolat. Vstoupil do pokoje a přidřepł si k chlapci. „Počkej, až se ti příště bude zdát o hadech, tak si představuj, že jsi mungo. Proti mungovi nemají hadi žádnou šanci.“

„Mungo?“ Chris převracel na jazyku nové slovo a snažil se ho vyslovit. Rozesmálo ho to. „Nevymyslel sis to?“

„Kdepak. Zítra najdeme nějakého na obrázku. Mungové žijí v Indii.“

„Trace jel taky do Indie,“ vzpomněl si Chris. „Dostali jsme od něj pohled.“ Potom zívł a opřel se o Abby. „Ještě nechod', mami!“

„Neboj, nepůjdu pryč. Počkám tady, dokud zase neusneš.“

„A ty taky, Dylane?“

Dylan ho cvrnkl do nosu. „No jasně.“

Seděli tam, Abby chlapce kolébala a zpívala něco, co Dylanovi znělo jako irská ukolébavka. Dylan cítil překvapivé uspokojení – ne takové, jaké zažil s Abby na její staré posteli, ale stejně silné. Byl to zřetelný pocit, že sem patří, jako by konečně dospěl na místo, ke kterému směřoval celý svůj život. Bylo to bláznivé a říkal si, že to co nevidět přejde. Ale zůstávalo to. Do pokoje pronikalo světlo z haly a

dopadalo na hromádku autíček, které se vršily vedle starého, napůl vyfouklého míče.

Abby opatrně položila chlapce na postel a do peřiny vedle něj zachumlala i Mary. Políbila ho na tvář a tiše zamířila ke dveřím. Dylan tam ještě chvilku postál a z náhlého bláznivého popudu ho pohladil po kudrnách, které mu padaly do čela.

„Pěkně neodolatelný, co?“ zamumlala Abby. „Jo.“ Odtáhl ruku a strčil ji do kapsy. „Až na to přijde, tak s ním nebude k vydržení.“

„Hodně se podobá Traceovi. Ten byl taky okouzlující. Podle táty se toho naučil využívat, ještě když ani neuměl chodit.“ Naprosto přirozeným gestem vzala Dylana za ruku a odtáhla ho ven z pokoje. „Ještě se mrknu na Bena.“

Otevřela dveře a očima přelétla spoušť v pokoji svého staršího syna.

Oblečení, knihy, hračky – to všechno se vršilo v obrovské haldě, která se táhla od zdi ke zdi. Abby si povzdychla a slíbila si, že ho o víkendu donutí, aby s tím něco udělal. V této chvíli byl její prvorozený zavrtaný v posteli, napůl pod peřinou a napůl odkopaný.

Vstoupila dovnitř, obrátila ho, vytáhla zpod polštáře tenisku, odstrčila stranou armádu vojáků a přikryla Bena peřinou.

„Spí jako dřevo,“ poznamenala.

„To vidím.“

Naposled se rozhlédla po pokoji. „A taky je poněkud nepořádný.“

„Jo, to tedy rozhodně.“

Tiše se zasmála, naklonila se a políbila svého syna. „Mám tě ráda, ty malé zlobidlo.“ Zkušeně prokličkovala mezi hromadami až do míst, kam dopadalo světlo z haly. Když vyšla ze dveří, Dylan ji pohladil po paži.

„Mám rád tvoje děti, Abby.“

Dojalo ji to. Usmála se a pak ho políbila na tvář. „Jsi milý, Dylane.“

„Nenašlo by se moc lidí, kteří by s tebou souhlasili.“

Rozuměla tomu.

„Možná se na tebe nedívali stejným způsobem jako já.“

To byla pravda, ale nedokázal by říct, proč to tak je. Sám to nevěděl.

„Pojďme zpátky do postele.“
Přikývla a objala ho kolem pasu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Co všechno se může stát za dvacet čtyři hodin! Abby ráno vykročila vstříc novému dni omráčená a s úžasem. Objevila, co je to vášeň. Nalezla vzrušení. A možná, pouze možná, udělala první krok na cestě k tomu, aby se konečně zbavila svazků s minulostí a osvobodila se od ní. Měla by za to Dylanovi poděkovat, ale bála se, že kdyby to od ní slyšel ještě jednou, asi by to už nepřežil. Nemohla mu vyjádřit svou vděčnost, protože by ho tím znechutila. A nemohla mu říct, že ho miluje, protože by tím riskovala, že zničí všechno, co mezi nimi právě začalo. A tak mohla jenom mlčet a tiše doufat, že postačí, když prostě jen bude s ním.

Vypravila chlapce do školy, udělala všechny obvyklé ranní práce, nechala v kuchyni na pultě Dylanovi vzkaz a skočila do auta. Energie měla za deset lidí.

Měla v plánu strávit dnešní ráno tím, že bude vytírat, luxovat, voskovat parkety a leštit nábytek v domě paní Cuttermanové – a vydělat tím velkou část peněz na běžné výdaje. Byla ráda, že se tak rychle zbavila chřipky a může se vrátit do zaměstnání na částečný úvazek, které jí pomáhalo udržet rodinný rozpočet nad vodou do doby, než se jí podaří prodat hříbata. Zítra byl navíc den, kdy měla jít uklízet ke Smithům; tam chodila dvakrát do měsíce.

V duchu procházela svůj rozvrh a zvažovala, jestli bude mít dost času všechno stihnout a ještě jít někdy ke konci týdne koupit chlapcům nové boty.

Říkala si, že se musí soustředit raději na tyhle běžné věci a pokud možno příliš nepřemýšlet nad tím, co se stalo předchozí noci. Co to znamená pro Dylana a co to znamená pro ni, to byly dvě naprosto odlišné věci. Byla dost moudrá, aby to chápala. Ale nemohla popřít, že jí dal něco, co od muže nikdy předtím nedostala: úctu, zájem, vášeň. To v každém případě oceňovala. Zapnula rádio a vyjela na dálnici.

Když Dylan sešel dolů, nejdřív ze všeho zamířil ke sporáku pro kávu. Obvykle se neprobouzel unavený a vyčerpaný, dokonce ani po noci, kdy toho moc nenaspal – ale pracovat celou noc je něco úplně jiného než převalovat se na posteli a nedokázat zamhouřit oka. Nedokázal si vzpomenout, kdy byl naposled tak neklidný. Zíral do stropu, zatímco Abby spala vedle něj stejně klidně a spokojeně jako její děti ve svých pokojích.

Jeho tělo bylo uvolněné a uspokojené. Jenže jak věděl, byla to jen fyzická úleva. Jeho mysl byla napjatá a překypovala aktivitou. To, co se stalo mezi nimi dvěma, vůbec nebylo obyčejné. Jedna jeho část si přála, aby bylo, zatímco ta druhá – část, která v něm neprocitla už léta – se radovala, že došlo k něčemu tak neuvěřitelnému.

Neměl rád, když se v něm střetávaly dvě protichůdné síly. Iím spíš, že za oním konfliktem stála žena **h** na poklidně spící po jeho boku – a její tajemství.

Snažil se vybavit si názory a představy, které o ní měl, než se setkali, a srovnat je s pocity, které v něm vyvolávala nyní. Nic nesesedělo. Co měla společného ta žena v norkovém kožichu, stojící na tribuně a usmívající se při zvuku kvílejících pneumatik, s tou druhou, která se chvěla v jeho náručí? Byly obě dvě skutečné – nebo jenom dobře zahrané?

Stále ještě se v něm vařila krev, když si vzpomněl na to, co mu vyprávěla. Poprvé v jeho životě byla potřeba někoho chránit silnější než všechny ostatní motivy. Věděl, že by neměl dovolit svým pocitům, aby zkreslovaly fakta, a snažil se být objektivní. Pokud ji fyzicky a emocionálně zneužíval, proč s tím člověkem zůstávala? Chuck Rockwell si zcela veřejně dělal z manželských závazků dobrý den, takže rozvod by musel být jednoduchý a bez problémů. Jenže ona s ním zůstávala. Tento rozpor nebyl schopen vyřešit o nic lépe, než dokázal pochopit protichůdné pocity, které se svářely v jeho nitru.

Chtěl ji, chtěl ji stejně jako předtím a s nezmenšenou silou – ne, dokonce víc. Ve způsobu, jakým se s ním milovala, byla sladká něha, kterou nikdy předtím neokusil, a toužil ji zažít znovu. Ale bylo v tom i víc. Mohl zavřít oči a zřetelně slyšel zvuk jejího smíchu, když si dělala legraci sama ze sebe, lehce a bez trpkosti. Mohl v duchu

přesně vidět, jak pracuje – usilovně, vytrvale a bez trpkosti. Stejným způsobem zacházela i se svými dětmi, pevně a přesto s bezmeznou láskou.

Výjimečná žena. Ale věděl přece dobře, že jen blázen by mohl věřit, že na světě existuje něco tak nereálného jako výjimečné ženy. Možná se z něj zkrátka stal blázen.

Vrhl rychlý pohled z okna a říkal si, jestli je zrovna ve stájích a dává koním píci. Mohl počkat, až zase přijde dovnitř, připravit si magnetofon a říct jí, že se zase pustí do práce. Představoval si ji, jak vleče pytel se zrním nebo další náruč slámy. Potřásl hlavou, obrátil se a vyrazil pro svůj kabát. Potom uviděl vzkaz.

Dylane,

celé dopoledne budu u paní Cuttermanové. Kdybys něco potřeboval, číslo je v bloku u telefonu. Než pojedu domů, musím se zastavit ve městě a obstarat pár věcí. Vráťím se kolem jedné.

Abby

Cítil se nesmyslně zklamáný. Nebyla tady, a ani nebude po celé hodiny. Chtěl ji vidět, podívat se, jak po ránu vypadá, jaká je její tvář po společně strávené noci. Chtěl s ní mluvit, tiše, logicky, dokud se mu nepodaří nějakým způsobem spojit to, co o ní ví, s tím, co cítí. Chtěl se s ní milovat za denního světla v tomhle velkém, úplně prázdném domě.

Chtěl být s ní.

Dylan potlačil ten pocit, nalil si druhý šálek kávy a vzal si ho nahoru. Měl práci, kterou musí udělat.

Když Abby zastavila před domem, obloha znovu potemněla. Zatímco vynášela z auta chléb a mléko, tiše spílala počasí. Zase bude pršet, říkala si znechuceně. Předpověď v rádiu slibovala slunečno a nebe bez mráčku. Ani jeden z chlapců s sebou neměl holiny. Dobrá, stejně potřebují nové boty, připomněla si, když otvírala dveře. Cestou do kuchyně sebrala dva nákladáky, dva vojáčky a ponožku.

Když si svlékla kabát, zapnula přenosné rádio a začala se věnovat kusu hovozího, které ráno před odchodem vyndala z mrazáku.

„Ahoj.“

Trochu nadskočila a pánev jí málem vypadla z ruky. Dylan stál sotva metr od ní. „Panebože, ty se plížíš jako zloděj. Vůbec jsem tě neslyšela.“

„Vždycky si pouštíš rádio moc nahlas.“

„Ach.“ Automaticky stáhla hlasitost. Cítila se nejistě, ale to koneckonců očekávala.

„Musela jsem se zastavit pro mléko. Chlapci ho do sebe lijí takovým tempem, že jsem v pokušení koupit krávu.“ Zamířila ke sporáku, začala se věnovat vaření a trochu se při tom uvolnila. „Pracoval jsi?“

„Jo.“ Cítil se nejistě a nečekal to. Vlasy měla stažené dozadu a svázané do uzlu. Zatoužil je uvolnit, cítit, jak mu proklouzávají mezi prsty, tak jako dnes v noci. „Užila sis to hezky?“

„Co že?“

„Jestli sis to užila.“ Maso na pánvi začalo syčet. „Dopoledne se svou kamarádkou.“

„Se svou – Ach, s paní Cuttermanovou. Je moc milá.“ Abby krátce pomyslela na nekonečné lány nábytku, který vyleštila. Potlačila tu vzpomínku a začala připravovat suroviny na rajskou omáčku. „Bude pršet,“ řekla. „Chlapci to určitě nestihnou domů, než ten slejvák začne.“

„Měla jsi telefon.“

„Opravdu?“

„Betty něco z firmy PTA.“

„Pekařství. „ Abby s povzdechem otevřela plechovku rajského protlaku. Zvuk elektrického otevírače konzerv zněl jako zemětřesení. Jak dlouho, říkala si v duchu, se ještě budu moct schovávat za rutinní domácí práce? „Chce koláče?“

„Tři tucty. Říkala, že ví, že s tebou může počítat.“

„Stará dobrá Abby, na tuje vždycky spolehnutí.“ Říkala to bez sarkasmu, ale posmívala se sama sobě. „Kdy je potřebuje?“

„Příští středu.“

„Dobře.“ Rozhostilo se ticho. Abby mlčky vyklopila protlak na pánev a přidala koření. Špagety jsou Benovo oblíbené jídlo, říkala si. Dokáže jich spořádat celý kotel. Jí jako dřevorubec. V tu chvíli

nevěděla, jestli ona sama bude ještě někdy schopna pozřít jediné sousto. „Asi mi zase budeš chtít dávat otázky, že?“

„Pár se jich najde.“

„Budu tady hotová za minutku. Pokud se do toho můžeme dát, zatímco budu dělat prádlo, tak...“ Hlas se jí vytratil, když se Dylan dotkl jejího ramene. Pomalu se obrátila. Už vůbec nevěděla, co očekávat. Znovu se na ni díval, upřeně, pozorně, pátravě. Přála si, aby měla ponětí, co se snaží v její tváři nalézt.

Potom ji políbil, jemně, něžně, a její srdce změklo jako máslo.

„Ach, Dylane.“ Ani si neuvědomovala, že vydechla jeho jméno. Objala ho. „Bála jsem se, že toho budeš litovat.“

„Litovat čeho?“ Bože, bylo to tak příjemné, držel ji v náručí! Říkal si, že na tom nezáleží, ale záleželo. Na ničem nezáleželo víc.

„Minulé noci.“

„Ne, té nelituju.“ Voněla mýdlem – právě tak svěže. „Jsem okouzlený.“

„Vážně?“ Odtáhla se. Nebyla si jistá, jestli mu to může věřit.

„Jo, vážně.“ Usmál se. Zaplavila ho neuvěřitelná úleva. Znovu ji políbil. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Ach, to je milé.“ Pohládila ho po zádech a přitáhla ho k sobě těsněji. „To je hrozně milé.“

„Nechceš se na chvíli ulejšvat?“

Zasmála se a pohodila hlavou. „Ulejšvat se?“

„Správně. Vypadáš jako člověk, který se nikdy v životě pořádně neulejšval.“

„Nikdy jsem nechodila dost dlouho do školy, abych se to naučila. Kromě toho venku bude pršet. Copak to má smysl, ulejšvat se, když prší?“

„Pojď nahoru a já ti to ukážu.“

Znovu se zasmála, ale oči se jí rozšířily, když viděla, že to myslí vážně. „Dylane, děti se za několik hodin vrátí domů.“

„Do několika hodin se může vejít celý den.“ Poslechl náhlého popudu a vzal ji do náruče. Je to příjemný pocit, uvědomil si, slyšet ten rychlý, bezdechý smích, vidět ty rozšířené, ušaslé oči.

Srdce jí divoce bušilo, když ji nesl ven z místnosti. Bylo to vzrušující a trochu děsivé. Připadala si, jako by páchali nějaký

zločin. Abby přitiskla obličej k jeho hrdlu a zamumlala: „Nikdo tu nebude mít jediné čisté ponožky.“

„A jenom ty a já budeme vědět proč.“

Milovali se rychle, v zoufalém spěchu – s divokou naléhavostí, kterou nikdy předtím nepoznala. Jejich svršky byly bez ladu a skladu poházené po celé místnosti. Záclony zůstaly roztažené, takže do pokoje pronikalo měkké, mlhavé světlo. Vzal ji na místa, která nikdy předtím nenavštívila – na místa, o kterých věděla, že by se k nim s nikým jiným neodvážila ani přiblížit. Jako dítě, vzrušené a vyděšené svou první jízdou po horské dráze, chvílemi úžasem zadržovala dech a vzápětí žadonila, aby ještě pokračoval.

Cítil se volný, tak neuvěřitelně volný, když se spolu vznášeli na vlnách rozkoše v té její starobylé posteli. Její tělo žhnulo jako výheň, otevíralo se mu a vítalo ho, otevřené všemu, co ji mohl naučit. Byla tak hebká a zároveň tak silná. A byla jeho. Vzrušeně se mu prohnula v náručí, ztracená ve víru vášně, která ji málem připravila o rozum. Už nedokázal odolávat. Stoupal k vrcholu společně s ní. Jak klečeli na poste

jejich těla se k sobě přitiskla, trup na trup, stehna na stehna. Napřed napjatá jako tětíva luku, potom uvolněná. A pak se společně zřítili do polštářů.

Začalo přšet a kapky deště tiše a monotónně bušily na okno.

Jejich milování se zklidnilo a zpomalilo, jak se vášně změnila v něhu. Tiché vzdechy a jemné pohyby vystřídal horečnatý spěch. Teď už nebylo potřeba spěchat. Postel byla široká a měkká, dešť tichý a konejšivý. Dávali jeden druhému všechny ty sladké, něžné pozornosti, které sdílejí milenci a které nepřísluší nikomu jinému.

Ochutnával její kůži rozehřátou rozkoší a vzrušením. Nikdy neokusil nic omamnějšího. Její prsty putovaly po jeho zádech a nacházely svaly, které se napínaly a zase uvolňovaly. Nikdy netušila, že síla sama o sobě může být tak vzrušující.

Ponořili se hluboko jeden do druhého a přestali vnímat déšť. Našla všechno, co potřebovala najít – něhu, porozumění.

Bylo v ní tolik vrstev, které mohl odkrývat postupně – klid, moudrost, vášně. Říkal si, jestli je vůbec někdy odhalí všechny. Mohl se na ni dívat jako na nezodpovědnou ženu, která zahodila všechnu

opatrnost a riskuje rodinu a důvěrně známé věci kvůli něčemu tak pomíjivému a neuchopitelnému, jako je láska. A mohl se na ni dívat z jiného úhlu a obdivovat její odvahu a sebeovládání. Cítil, že ji stále ještě nezná a nechápe. Jednotlivé dílky skládačky do sebe ne a ne zapadnout. Byl doslova posedlý Abby a jejím tajemstvím. Ale když byli spolu tak jako teď, na vrcholu vášně a v bouři smyslů, záleželo jen na tom, že je tu s ním.

Její ruce, dříve tak váhavé, putovaly po jeho těle, jako by ho znaly odnepaměti. Její rty, kdysi nejisté, se opájely těmi jeho, jako kdyby už nikdy netoužily okusit žádnou jinou chuť. Její dlouhé, štíhlé tělo se mu otevíralo bez zábran. Její paže a nohy ho ovíjely jako horké hedvábí. Znovu vytryskla vášně, vířila kolem nich a ovládla je, takže nezůstalo nic kromě ní.

Abby scházela po schodech plná radosti, spokojená sama se sebou, když vtom se vstupní dveře rozletěly. „Otřete si boty,“ řekla automaticky. Pak se rozesmála a seběhla dolů, aby objala své dvě dokonale promočené děti.

„Prší,“ oznámil jí Chris.

„Vážně?“

„Zmokly mi všechny sešity.“ Ben si sundal čepici, která byla promočená skrz naskrz, a hodil ji na podlahu.“

„Nezmokly by ti, kdybys nosil tašku.“

„Tašky jsou akorát tak pro holky.“ Zachytil matčin přísný pohled a rychle sebral čepici ze země. Pak jí podal rozmočený a napůl rozmazaný papír.

„Jednička s hvězdičkou!“ Abby si přitiskla ruku na srdce, jako kdyby se o ni pokoušel infarkt. „Prosím tě, Benjamine, proč se sem někdo podepsal tvým jménem?“

Zakuckal se. Byl trochu zaskočený. „Ne... to se nikdo nepodepsal! Je to moje.“

„Tenhle diktát naprosto bez chyby, bez jediné maličké chybičky, patří Benjaminu Francisi Rockwellovi? *Mému* Benjaminu Francisi Rockwellovi?!“

Nakrčil nos, jako to dělal pokaždé, když mu někdo připomněl jeho prostřední jméno. „Jo.“

Položila mu ruku na rameno. „Víš, co to znamená?“ zeptala se s kamennou tváří.

„Co?“

„Spoustu horké čokolády.“

Tvář se mu rozzářila úsměvem. „A dostanu taky bonbón?“

„To se ví.“

„Horká čokoláda?“ zeptal se Dylan, který se objevil na schodišti a scházel dolů k nim.

Abby objala Bena kolem ramen..

„Stoprocentní úspěch, jedničku s hvězdičkou, diktát z pravopisu. Dvacet správně napsaných záludných vyjmenovaných slov.“

Zvedla papír, na kterém se v rohu třpytila samolepka malé zlaté hvězdičky.

„To je slušný.“ Dylan rukou pročísl Chrisovi vlasy a pak ji podal Benovi. „Gratuluju.“

„O nic nejde,“ zamumlal, ale bylo vidět, že v hloubi duše ho to nesmírně potěšilo. „Můžu dostat tři bonbóny?“

„Ten kluk ví moc dobře, jak využít každé situace,“ konstatovala Abby. „Pojďme. Pověste si bundy,“ řekla automaticky, když vykročili do kuchyně.

Během následujících dvaceti minut si vyslechli vyprávění o dobrodružstvích dvou malých chlapců, čelících nástrahám dalšího školního dne. Potom si Ben a Chris, od hlavy až k patám upatlaní čokoládou a ulepení od sušenek, natáhli holiny a vyrazili krmit zvířata.

„Horkou čokoládu jsem nepil dobrých dvacet let,“ poznamenal Dylan zamyšleně nad prázdným šálkem.

„Vyvolává to v tobě vzpomínky?“

„Moje matka ji dělávala.“ Když se Abby opřela o pult naproti němu a usmála se, náhle zjistil, že vypráví dál. „Byla úžasná kuchařka. Ještě pořád si myslím, že dělá ty nejlepší palačinky v New Jersey.“

„Vídáš se s nimi často? Myslím s rodiči?“

„Párkrát do roka.“ Pokrčil rameny. Zaplavila ho známá směs viny a rezignace. „Nikdy na to není dost času.“

„To znám.“ Abby vrhla rychlý pohled přes rameno k oknu. Přijde čas, kdy i její chlapci budou chtít vyletět z hnízda, a ona je bude muset nechat jít. To je cena za to, že má člověk děti. „Já ty svoje taky moc často nevidám. Nikdy nejsou dost dlouho na jednom místě.“

„Pořád ještě vystupují v klubech?“

„Vždycky budou vystupovat.“ Její hlas se zachvěl hlubokým, přirozeným citem. „Stačí, aby se v hledišti objevil jediný člověk, a už jsou ochotni začít ho bavit. Pokud věříš teorii mého otce, mají to zkrátka v krvi. Je šíleně pyšný na Chantel a Maddy, že pokračují v tradici, a dokonce ve velkém stylu. Stejně jako Traceovi pořád ještě neodpustil, že zběhl od divadla.“

„Co tvůj bratr vlastně dělá?“

„Cestuje.“ Pokrčila rameny. „Nikdo z nás ve skutečnosti nemá ani ponětí, čím se Trace živí.“ Vzala si z talíře sušenku a další nabídla Dylanovi. „Táta tvrdí, že Trace to sám taky neví.“

„A co ty? Máš nějaké problémy, protože si nevyděláváš na večeri zpěvem?“

„Ach, ne.“ Usmála se. „Dala jsem jim Bena a Chrise, a to je lepší než nějaké představení. Tví rodiče na tebe musí být pyšní.“

„Můj otec by byl radši, kdybych zůstal na ranči a dožil krávy.“ Vytáhl cigaretu. „Ale matka mi řekla, že přečetl každé slovo, které jsem kdy napsal.“

„Není legrační, jak,“

„Mami!“

Chris s pláčem vtrhl do dveří. Crčela z něj voda a bahno odstříkovalo na všechny strany. Abby ho chytila na půli cesty do kuchyně a rychle ho začala prohlížet. „Co se děje? Proč pláčeš?“

„To Eva. Je nemocná. Leží na zemi a je zpocená.“

Abby už mezitím strhla z věšáku kabát. Nezdržovala se přezouváním do holínek. Vyrasila ze dveří v trepkách. Když doběhla do stájí, Ben seděl vedle klisny, hladil ji po hlavě a ze všech sil se snažil neplakat.

„Myslíš, že umře?“

Abby se protáhla kolem něho a položila ruku na Evino vystouplé břicho. „Ne, ne, samozřejmě, že ne.“ Objala Bena kolem ramen a pevně ho stiskla. „Prostě bude mít miminko. Vzpomínáš si, jak jsme

o tom mluvili?“

„Vypadá hrozně nemocně.“

„Když děťátko přichází na svět, trochu to bolí. Ale bude v pořádku, uvidíš.“ Abby cítila srdce až v krku a úpěnlivě si přála, aby slib, který mu právě dala, dokázala dodržet. „Vidíš, má kontrakce,“ zamumlala a pohládila klisnu. „Její tělo hříbátku pomáhá, aby se dostalo ven.“

To jediné, co Ben dokázal vnímat, byly Eviny nervózní pohyby. Řinul se z ní pot, vsakoval se Abby do kabátu a jeho intenzivní pach přehlušil i vůni čerstvého sena.

„Proč ji to musí bolet?“

„Protože život je prostě takový, Bene. Ale stojí za to.“ Eva zafrkala a jedna z koček, které žily ve stáji, na ni vrhla soucitný pohled. „Bene, teď běž prosím tě domů a zavolej veterináři. Napřed se představ, rozumíš?“

Popotáhl. „Jasně.“

„Potom mu řekni, že Eva už slehla.“

„Slehla?“

„Tím se myslí, že rodí hříbátko,“ vysvětlila mu a políbila ho na tvář. „Tak utíkej. A potom se vrať. Je to něco, co si určitě nebudeš chtít nechat ujít.“

Vyběhl ven. Už se vzpamatoval natolik, že začal být hrdý na své důležité poslání a utíkal ho splnit. Mezitím přišla další kontrakce. Abby si položila Evinu hlavu na klín.

„Dá se něco dělat?“

Vzhlédla a spatřila Dylana, jak stojí ve dveřích do stáje. Chris se ho důvěřivě držel za ruku a doširoka rozevřenýma očima fascinovaně pozoroval klisnu. Abby se usmála.

„Už jsem párkrát pomáhal veterináři při porodu a přišel jsem na to, že se stejně nedá dělat o moc víc než ji prostě povzbuzovat,“ konstatoval. „Eva tu má hlavní roli.“

Přišla další kontrakce. Klisna funěla a Abby se k ní sklonila. „No tak, malá, já vím, že to bolí.“ Koňský pot jí stékal po kůži. Abby si přála, aby stejně snadno mohla na sebe vzít i část její bolesti.

Chris ztěžka polknul. V životě nic podobného neviděl. Vzpomínal si, že jedna z koček měla před časem koťata, ale to bylo

úplně jiné. Když přišel do maštalé, prostě už tam ležela – maličká, holá, čistě olízaná stvoření pod ochranou své matky. „Než ,jsem se narodil, taky to bolelo?“

„Ty ses hrozně loudal.“ Klisna měla přivřené oči a ztěžka oddychovala. Rukou, kterou Abby tiskla na její břicho, mohla cítit sílu kontrakce. „Na chvíli jsem si myslela, že ses rozhodl pro jistotu se nenarodit vůbec. Doktor si pouštěl kazetu s Beatles. Když jsi přišel na svět, zrovna hráli **Let it be.**“

„Myslíš, že by Eva taky chtěla pustit nějakou hudbu?“

„Vsadím se, že ano.“

Chris se rozběhl pro rádio, celý šťastný, že může nějak pomoci. Vzduch naplnily tóny známé balady.

„Veterinář říkal, že přijde, jak nejdřív bude moct, ale ať se nebojíme, protože Eva je vážně silná.“ Ben se přiřítíl zpátky a zůstal stát vedle svého bratra. „To rozhodně je.“

Ale jak minuty utíkaly a kontrakce byly čím dál častější, Abby se začala bát. Věděla, jak zvládnout normální porod hříběte, ať už s veterinářem nebo bez něj. Když žena žije sama a sama vychovává děti, nemá jinou možnost než důvěřovat si. Ale pokud nastanou nějaké komplikace... Potřásla hlavou a rázně ty myšlenky potlačila. Ať už se bude dít cokoliv, postará se o Evu, jak nejlépe dovede. Klisna pro ni samozřejmě byla prostředkem, jak si vydělat na živobytí, ale znamenala pro ni mnohem, mnohem víc než jen to. Byla to bytost z masa a kostí, někdo, o koho se už víc než rok starala den co den. Když se chvěla bolestí, Abby to prožívala s ní.

Pak se k ní sklonil Dylan. „Vede si dobře,“ ujistil ji. „Podívej, nikdy jsem sice nepomáhal u porodu koně, ale s kravami jsem si toho užil víc než dost.“ Na okamžik si opřela hlavu o jeho rameno v gestu, které upoutalo Benovu pozornost. „Díky.“

Ale když to začalo doopravdy, byla to Abby, kdo jako první spěchal pomoci hříběti na svět. Její vlastní pot se mísil s potem klisny, její hlas klisnu povzbuzoval a utěšoval. Krev, která doprovázela nový život, jí potřísnila ruce. A naděje, která ten nový život doprovázela také, jí rozzářila oči. Když na ni Dylan hleděl, pomyslel si, že vypadá velkolepě. Vrhla rychlý pohled na oba chlapce a viděl, jak zírají na rodící se hříbě s pokleslou čelistí.

„Neuvěřitelné, co?“

Ben se na něj podíval a udělal obličej. „Je pěkně velkej.“ Prohlížel si tenké nohy hříbete, malou hlavu a pevné tělo. „Je to vážně kůň. Opravdovej kůň!“

Chris postoupili o krok, aby se podívali zblízka.

„Teda, ten je velikej!“ Chris si se zájmem měřil hříbě. „Jak se tam vůbec moh vejít?“

„Ona,“ opravila ho Abby. Z očí jí tekly slzy, ale nijak se za ně nestyděla. „Není nádherná?“

„Je děsně špinavá,“ prohlásil Ben. Eva, jako by mu rozuměla, se okamžitě zhostila svého úkolu a začala své děťátko čistit jazykem.

„Dobrá práce.“ Dylan pohlídl Abby po hlavě a pak ji políbil. „Vážně dobrá práce.“

Chris zvědavě natáhl ruku. Chtěl se hříběte dotknout. „Můžeme si s ní hrát?“

„Ještě ne... ale sáhnout si na ni můžeš. Není krásně měkkoučká?“

Chris vzápětí ucuknul, protože hříbě se otřepalo a poprvé se roztřeseně pokusilo postavit na nohy. „Vstává!“ Užasle se obrátil ke své matce. „Podívej, ona si klidně stoupla! Malá sestřička Cathy Jacksonový nedokázala vstát celý měsíce.“ Viditelně ho nesmírně těšilo, že jeho kůň je lepší. „Jaký jí dáme jméno?“

„My ji nemůžeme pojmenovat, zlatíčko. Pokud si ji pan Jorgensen koupí, bude jí chtít vybrat jméno sám.“

„A nemůžeme si ji nechat?“

„Chrisi.“ Podívala se na něj i na Bena. „Vždyť přece víte, že nemůžeme. Už jsme o tom mluvili.“

„Bena a mě jsi taky neprodala.“

„Koně vyrostou rychleji,“ vložil se do toho Dylan. „Vy dva jednoho dne taky budete mít svůj vlastní dům. Hříbě bude dost staré na to, aby mělo nový domov, už za několik měsíců.“

„Třeba za ní budeme moct jít na návštěvu,“ prohlásil Ben. Rozhlédl se a čekal, až to tvrzení někdo vyvrátí.

„Určitě budeme,“ řekla Abby a usmála se na něj. Její dítě už bylo tak dospělé! „Pan Jorgensen je velice milý.“

„Budem se moct dívat, až bude mít mimino i Gladys?“ zeptal se Ben. Natáhl se a poprvé se dotkl uší hříbete.

„Pokud zrovna nebudete ve škole.“ Zaslechla zvuk motoru a pohlédla na své ruce. Teprve teď si uvědomila, že je má celé od krve. „To je určitě veterinář. Radši se půjdu umýt.“

Vzrušení stále ještě nevyprchalo, přestože dávno minula hodina, kdy chlapci obvykle chodívali spát. Abby pro ně měla pochopení, a i když už dávno měli být v posteli, nechala je ještě, aby šli do stájí dát hříbátku dobrou noc. Když pak konečně usnuli, sedla si ke krbu v obývacím pokoji. Byla k smrti unavená, ale šťastná.

„To byl ale den,“ zamumlal Dylan, když si sedal vedle ní.

„Stálo to za to. Jsem moc ráda, že byli chlapci u toho. Je to něco, na co nikdy nezapomenou. Já na taky nikdy nezapomenu.“ Cítila rozechvění, jaké nezažila už velice, velice dlouho. Věděla, jaké to bylo, když v ní klíčil a rostl nový život – a také jaké to bylo, přivést novou bytost do tohoto ne až tak skvělého světa. Bude ještě někdy čekat dítě? Povzdechla si a připomněla, že už přece má dva krásné syny.

„Jsi unavená?“

„Trochu.“

„Nějak ses zamyslela.“

Stočila nohy pod sebe a dívala se na plameny tančící v krbu.

„Připadá mi, že mě máš celou přetčenou.“

„To je legrační. Já bych zase řekl, že o tobě nevím skoro nic.“

Potlačila všechna svá přání a touhy a postavila se realitě tváří v tvář. „Zítřka se mě zase budeš vyptávat na spoustu věcí a samozřejmě budeš očekávat, že ti odpovím.“

„Proto jsem tady, Abby.“ Ale tentokrát si nebyl jistý, že je to úplná pravda.

„Já vím.“ Přijala to jako pravdu. Musela. „Dala jsem sama sobě pár slibů, Dylane. A budu se je snažit dodržet.“

Dotkl se jejích vlasů a přál si, aby to, co od ní potřebuje, mohl získat nějakým jiným způsobem. „V tuto chvíli se nehodlám na nic ptát.“

Na okamžik zavřela oči. Možná by se přece jen

našel prostor pro trochu touhy. „Dnes v noci, jenom dnes v noci, bych chtěla předstírat, že žádná kniha neexistuje a že mi nebudeš klást žádné pracovní otázky.“

Věděl, že v tuto chvíli by na ni měl přitlačit. Bylo mu jasné, že právě teď je natolik otevřená – a ochotná se otevřít –, že mu při troše naléhání řekne všechno. Kdyby stiskl ty správné knoflíky, odpovědi by z ní doslova vytryskly. Bylo jeho povinností to udělat. Položil paži kolem jejích ramen a spolu s ní se zahleděl do plamenů.

„Doma jsme měli velký kamenný krb. Moje máma říkávala, že by se v něm dal opéct najednou celý vůl.“

Uvolněně se o něj opřela, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Byl jsi tam šťastný?“

„Jo. Nikdy mě dvakrát netěšilo, že musím vstávat před rozedněním a jít dojit krávy, ale šťastný jsem byl. Nedaleko domu tekla potok a rostl tam obrovský dub. Pod ním jsem sedával, poslouchal šumění vody a četl. Hltal jsem spoustu knih. Mohl jsem se v duchu toulat, kde se mi zachtělo.“

Usmála se, když si ho představila jako malého chlapce.

„A rozhodl ses, že se sám staneš spisovatelem.“

„Spíš jsem se rozhodl, že budu zkrátka šířit pravdu. A když jsem hledal, v jakém oboru by se to dalo nejlépe provést, novinařina bylo to první, co mě napadlo. Pustil jsem se do toho a v hlavě mi zněl první dodatek Ústavy, o svobodě slova.“ Smál se sám sobě – což byla věc, kterou se naučil od ní, přestože zatím si to ještě neuvědomoval. „Zjistil jsem, že šíření pravdy obnáší především to, že se člověk neustále prohrabuje hromadami neuvěřitelné špíny.“

„Pravda.“ Zavřela oči a přála si, aby se v tom slově pro ni neskrývala taková hrozba. „Musí pro tebe být hodně důležitá.“

„Všechno kromě ní jsou jenom žvásty a výmluvy.“ Těch jsem mu poskytla dost a dost, pomyslela si Abby.

„A proč právě životopisy?“

„Protože je to fascinující, snažit se prozkoumat něčí život – jen jednoho člověka naráz – a zjišťovat, kolik životů dalších lidí ovlivnil, jaké stopy zanechal, jaké udělal chyby.“

„Někdy jsou chyby soukromá záležitost.“

„Z toho důvodu jsem nikdy nenapsal životopis, který by nebyl autorizován/1

„A co když jednoho dne někdo napíše životopis tvůj?64

Zdálo se, že ho to pobavilo. Slyšela, jak se tiše směje, zatímco se jeho tvář otírala o její vlasy. Nemohl vědět, že to myslela smrtelně vážně. „Možná to pro jistotu včas udělám já sám.“

„Udělal jsi někdy něco, za co se doopravdy stydíš?“ Nemusel pátrat v paměti moc dlouho, aby na něco takového přišel. Člověk nemůže být na světě přes třicet let, aniž by se dopustil jediné špatnosti. „I já mám svůj díl špatných rozhodnutí.“

„A ty o nich všech napíšeš, přiznáš se k nim bez ohledu na to, co si kdo o tobě pomyslí?“

„S pravdou se nedá smlouvat, Abby.“ Vzpomněl si, co mu vyprávěla o Chrisově početí, a dodal: „Někdy, když je to dostatečně důležité, můžeš předstírat, že ji neslyšíš.“

Hleděla do ohně a přemýšlela o tom. Přemýšlela o tom dlouho.

Protože chtěl začít co nejdříve, Dylan vstal časně a sešel dolů, ještě než chlapci skončili snídani. Jak se dalo čekat, hovor se točil hlavně kolem hříbete. Chlapci se přeli, přestože ne moc ohnivě, jestli bude Gladys taková zrádkyně a přivede hříbě na svět zrovna v době, kdy budou ve škole. Teď, když byli tak zběhlí v záležitostech kolem porodu, se nemohli dočkat, až budou vyprávět kamarádům, jak dělali porodní báby. Aby svým slovům dodali váhy, oba brali do školy polaroidové fotky nového přírůstku.

„Dneska budou ve škole k obědu hamburgery,“ připomněl Ben a s očekáváním se zahleděl na svou matku.

Abby postavila kelímek s arašídovým máslem zpátky na poličku. „Podej mi moji kabelku.“

„Moh bych dostat taky?“ zeptal se Chris a olízl si pusku upatlanou od mléka.

„Dobře.“ Když jí Ben donesl tašku, otevřela ji a začala se probírat jejím obsahem. Společně s peněženkou vytáhla i pár gumových rukavic v igelitovém pytlíku a odhodila je na pult. „Tady máte peníze. Neztraťte to.“

„Neboj, neztratíme.“ Chris nacpal bankovku do kapsy džínů a natáhl se pro bundu. „Mami, teď už vím, odkud se berou miminka.“

„Ehmm...“ Něco zamumlala a nalila si druhý šálek kávy.

„Ale jak se tam dovnitř dostanou?“

„Ach.“ Z jejího hrnku vyšpláchlo trochu kávy na pult. Když se otáčela k Chrisovi, zachytila Dylanův úšklebek.

Kulatý obličejček jejího syna byl plný zvědavosti. Ale je mu teprve šest, připomněla si. Přemítala, co by mu proboha měla říct. Co od ní očekává? Klekla si k němu a ptala se sama sebe, jak jen vysvětlit šestiletému klukovi, jak se dělají miminka, v těch dvou minutách, které mu zbývají, pokud chce chytit školní autobus.

„Dostanou se tam z lásky,“ řekla konečně a dala mu pusu na obě tváře. „Je to velice zvláštní druh lásky.“

„Aha.“ Odpověď ho zjevně uspokojila. Jak měl ve zvyku, rychle a prudce ji objal, a pak vyrazil ke dveřím. „Pojď, Bene!“ Když viděl, že jeho bratr si teprve obléká bundu, zasmál se. „Vsad’ se, že tam budu první!“ Po té výzvě vyrazil ven. Ben rychle dotáhl zip bundy a řítil se mu v patách.

„Ahoj, Bene,“ zamumlala Abby zbytečně. Potom potřásla hlavou a natáhla se ke dřezu pro hadr, aby utřela rozlitou kávu.

Dylan seděl na pultu a pozoroval ji, jak se otáčí v kuchyni a sama pro sebe se pobaveně usmívá. „Líbí se mi tvůj styl, milá dámo.“

„Ehm?“ Se smíchem se podívala na opraný svetr, který měla na sobě. „Je to vážně avantgardní módní výstřelek, co?“

„Mám na mysli tvou odpověď na velmi důležitou a velmi choulostivou otázku od jistého šestiletého chlapce. Někdo by mu na tvém místě udělal přednášku z biologie, někdo by ho zase zkrátka nějak odbyl. Tys mu dala přesně tu odpověď, jakou potřeboval. A přesto...“ Pohrával si se svým hrnkem, v kterém byl ještě zbytek kávy. „Když mu z pusy vypadla ta otázka, toužebně jsem si přál, abych měl po ruce ten polaroid. Tvůj obličej, to byl pohled pro bohy.“

„O tom tedy rozhodně nepochybuju.“ Vyrazila přes kuchyň pro své holiny a začala se obouvat.

„Líbí se mi, jak dnes ráno vypadáš.“

Zarazila se, skloněná a s botou v ruce, a podívala se na něj. „Vyvedená z míry?“

„Svěží.“ Úsměv na její tváři pohasl. „Měkká.“ Jeho hlas se ztišil. „Přál bych si probudit se ráno v posteli vedle tebe, dívat se, jak

procítáš a znovu usínáš, a vědět, že až se znovu vzbudíš, budu se s tebou milovat.“

Zrychlil se jí tep a zdál se jí tak hlasitý, že se až divila, že ho Dylan neslyší. „Já bych byla taky ráda. Ale děti...“

„Já vím. Neřekl jsem, že nechápu, proč to nešlo. Ale ta představa mě trochu vzrušuje.“

A mě vzrušuje mnohem víc než jen trochu, pomyslela si, když se jí konečně podařilo about si boty. „Pravdou zůstává, že tady není moc času na to, aby se člověk ráno povaloval v posteli. Vždycky jsem si představovala, že až děti jednou dospějí, poznám to podle toho, že bez odmlouvání vstanou před sedmou.“ Neklidně přešla sem a tam a bezmyšlenkovitě začala sklízet ze stolu.

Dylan ji chytil za ruku.

„Já to udělám.“

„To je v pořádku.“

„Abby...“ Prstem ji pohladil po zápěstí. „Už jsi někdy slyšela o ženské rovnoprávnosti?“

Nadzdvihla obočí. „Jistě. To je důvod, proč se chlapci střídají s nádobím, uklízejí si své oblečení – tedy, když mám zrovna šťastný den – a vědí, jak se používá vysavač. Jejich budoucí manželky mi jednou poděkují. A mezitím... někdo zkrátka musí sedět u vesla.“

„Vesla obvykle bývají dvě.“

Zarazila se. Pak se rozesmála a nakonec přikývla. „Bezva. Tak ty uklidíš kuchyň a já zatím nakrmím zvířata. Ušetří to trochu času.“

„Dobře. Až se vrátíš, tak se dáme do práce na knize.“

„To nejde.“ Začala se probírat věcmi, které vyházela z kabelky na pult, a některé vracet zpátky. „Dneska musím zajít ke Smithům. Budu zpátky kolem poledne.“

Chtěl ji začít přesvědčovat, ale pak se zarazil. Abby má svůj vlastní život, a do něj samozřejmě patří i návštěvy u přátel. Díval se, jak dává věci do kabelky.

„To pokaždé nosíš gumové rukavice?“

„Co? Ach.“ Se smíchem je hodila do kabelky. „Jenom když jdu ke Smithům. Paní Smithová je posedlá dezinfekcí.“

„Cože? Tomu nerozumím.“

„Dezinfekcí.“ Abby zapnula kabelku a podívala se, jestli v lednici zbylo od včerejška dost špaget na oběd. „Je to žíravina, ale ta žena si prostě myslí, že když nebudu na podlahu používat dezinfekci, zůstanou tam bacily.“

Svraštil obočí, jak se snažil pochopit, o čem to mluví. „Ty myješ podlahu?“

„Uklízím tam dvakrát do měsíce.“ Abby myslela současně na tucet dalších věcí, které ještě musí zařídit. Vyzrazila pro svůj kabát.

„Co to má být, nějaká dobročinná brigáda?“

Krátce, vděčně se zasmála a otočila se. „Pro tebe možná. Vydělám si šest dolarů za hodinu. Podívej, radši nezapínej myčku. Myslím, že,“

„Ty pracuješ jako posluhovačka?“

„Jako hospodyně.“ Ušklíbala se, vyndala jednu z balíčku gumiček a začala si sčesávat vlasy dozadu. „Uznávám, že to zní trochu moc honosně, ale posluhovačky jsem si vždycky představovala v černé minisukni a...“ Když vstal a vykročil k ní, slova jí odumřela na rtech. V jeho očích bylo něco, z čeho se jí stáhlo hrdlo. Nikdy nevěděla, jak se vypořádat s něčí zuřivostí.

„Zatraceně, proč někde lezeš po kolenou a drhneš něčí mizernou podlahu?“

Vysunula bradu. „Je to počestná práce jako každá jiná.“

„Proč to děláš?“

„Protože jediná další věc, kterou dobře umím, je zpívání trojhlasně. Po tom není moc velká poptávka a platí se za to dost mizerně.“

Ignoroval její vytáčky a mířil přímo k jádru věci. „Proč sakra musí vdova po Chucku Rockwellovi mýt podlahy za šest dolarů za hodinu?“

Zbledla. To, co ji nejvíc zasáhlo, byl tón jeho hlasu – pochybovačný, plný nedůvěry a výsměchu. „Nemám čas ani chuť probírat s tebou své finanční záležitosti, Dylane. Otevřela dveře, ale on je vzápětí zase zabouchl.“

„Na něco jsem se tě ptal.“

„A já ti dala jedinou odpověď, kterou ti hodlám dát.“ V jejích očích vzplanul oheň, krátce, ale o to silněji. „Tohle si od tebe ani od

nikoho jiného nenechám líbit, Dylane. Nemám zapotřebí, aby ses na mě díval jako na někoho podřadného, protože lidem za peníze vytírám podlahy a leštím nábytek. Kdybych to dělala jako dobročinnost, byla bych hrdinka, ale já to dělám pro peníze.“

„Já ale chci vědět, **proč** to vůbec děláš!“

„Dělám přesně to, co musím.“

Znovu rázně otevřela dveře a vyšla ven. Mohl jít za ní, a také to málem udělal. Potom stejně odhodlaně jako ona dveře zase zavřel. Je načase zase se pustit do práce, řekl si. A konečně odhalit pravdu.

DESÁTÁ KAPITOLA

Poháněný slepou, vražednou zuřivostí, Dylan vychrtil dvacet stránek rukopisu. Chuck Rockwell už pro něho byl víc než pouhým jménem, ale méně než obrazem. Jak čas utíkal, Dylan ho poznával čím dál lépe – jako člověka, který udělal plno velkých chyb, nejistého, zahleděného do sebe, nepřízpůsobivého. Musel mu přiznat značnou dávku talentu a schopností a také čehosi, co by se dalo nazvat hrdinstvím. Narodil se do bohatství a přepychu a mohl si s ním dělat, co chtěl. Všechno tu bylo jen pro něho. Klidně mohl celý život sedět se založenýma rukama a užívat si majetku, ale neudělal to. Dokonce odmítl i vysoký post v rodinném podniku, který by mu automaticky připadl. Místo toho se rozhodl prosadit se po svém, dosáhnout úspěchu vlastním přičiněním. Ať už byl jakýkoliv, tohle mu rozhodně muselo být přičteno k dobru.

Chuck Rockwell skutečně úspěchu dosáhl. Lidé ho respektovali a někteří dokonce zbožňovali. Ostatní závodníci ho považovali za jednoho z nejlepších – dokonce i když ho třeba osobně neměli příliš v lásce. Tisk ho opěvoval a vynášel ho do nebe. Když začal profesionálně závodit, jeho fanoušci z něho do roka udělali osobnost. To všechno měl, a navíc ještě oddanou ženu a dva syny.

A pak se rozhodl – jak se Dylanovi zdálo, tak naprosto systematicky – to všechno zničit.

Ztratil svého mecenáše a prvního příznivce, pak si znepřátelil většinu kolegů a svému manželství zasadil nevyléčitelné rány. I přesto, že Abby ho onehdy popisovala jako rytíře na bílém koni. Přesto, že s ním zůstala čtyři roky.

Proč?

Chuck zneužil jejich manželství, zneužil i ji a nechal ji, aby osaměle vychovávala jeho děti, zatímco sám se hnal za dalším vítězstvím a dobýval další ženy. A ona na něho celou tu dobu čekala a trpělivě pro něho vytvářela domov.

Proč?

Dokud mu to Abby neřekne – dokud ji znovu nezažene do kouta a nevymáčkne z ní odpovědi – všechno, co o ní napíše, budou jenom prázdná slova.

Dokud mu to neřekne, dokud mu nebude důvěřovat natolik, aby mu svěřila pravdu, všechno, co k ní cítí, se nedá brát v úvahu.

Jak dlouho se tomu dokáže ubránit?

Dylan prudce zamáčkł cigaretu, jako by si tím mohl vybit vztek. Jak dlouho bude moct žít ve stejném domě jako ona, dívat se na ni, chtít ji – a zároveň se ubránit tomu, aby úplně ztratil hlavu? Ztratit hlavu. Přejel si rukama přes obličej a zasmál se sám sobě. Bylo mnohem snazší připustit, že se zbláznil, že přišel o rozum, než si přiznat, že to, co

ztratil, je srdce. Potkala ho ta hrozná věc, že sezamiloval.

Vždycky si myslel, že když se člověk zamiluje, chová se ztřeštěně a nelogicky, zakopává a vráží do věcí, nevšimne si kamenů na cestě ani hrany útesu. A měl naprostou pravdu. Cítil se přesně tak, jako kdyby zakopl a někam se řítíl, zavalil ho kámen a navíc padal z útesu. Zdálo se mu, že všechno je vzhůru nohama a že je veta po jeho knize, jeho objektivitě a celém jeho životě.

Přál si, aby už Abby proboha přišla domů.

To je další problém, uvědomil si. Strávil na ranči teprve necelé tři týdny a už o něm uvažoval jako o domově. Abby také znal necelé tři týdny – a už ji považoval za svoji. A chlapci... Dylan prudce vstal od stolu a začal rázovat sem tam po místnosti. No dobrá, je jimi úplně posedlý. Co má být? Přece není z kamene.

Nic se kvůli tomu nezmění. Dalo mu příliš práce, než dostal svůj život přesně na tu kolej, kde ho chtěl mít. Jediná osoba, vůči níž je zodpovědný, je on sám, jediná osoba, o jejíž blaho musí pečovat, je taky on sám. Jediná osoba, která s ním je v nějakém svazku, je Dylan Crosby.

Možná se netopí v penězích, ale rozhodně jich má dost. Kdyby se zítra rozhodl, že pojede na tři týdny na dovolenou někam na opačný konec světa, klidně by to mohl udělat. Nikoho se na to nemusí ptát a na nikoho nemusí brát ohledy. Je to sobecké?

Dylan to v duchu probíral ze všech stran a pak pokrčil rameny. A i kdyby? Má na to právo. Než odešel na univerzitu, ráno co ráno dojel

krávy. Potom usilovně studoval, usilovně pracoval, a vybudoval si jméno ve svém oboru a dobré zázemí. Roky, které strávil jako investigativní novinář, byly krušné, ale přežil to. Jeho manželství taky nebyla procházka růžovým sadem, ale dokud trvalo, snažil se ze všech sil dělat pro ně to nejlepší, co se dalo. Teď byl volný, bez jakýchkoliv svazků, bez jakýchkoliv pout. Sám si stanovoval rozvrh, sám přesně věděl, co chce. Jen proto, že se mu líbí na nějakém ranči a zajímá se o jisté dvě děti, přece nedopustí, aby se celý jeho svět obrátil vzhůru nohama. Jedno manželství už zažil, a Abby zrovna tak. Oba dva přece mají dost rozumu, aby se znovu neocitli ve stejném bludném kruhu.

Tak kdy se už Abby konečně vrátí domů?

Sotva zaslechl zvuk motoru, vrhl se k oknu. Ale auto, které dole zastavilo, nebyl Abbyin otřískaný vůz. Byla to nádherná limuzína s šedou metalízou.

„Ach, ten svěží vzduch! Vůně venkova!“ Frank O’Hurley vytančil z limuzíny, jako by to byl začátek prvního jednání. „Pročistí mysl. Povznáší duši. Všichni ven a zhluboka dýchat!“ Sám přesně to udělal a vzápětí se mu obličej zkrivil odporem. „Proboha. Co to tu tak příšerně smrdí?“

„Řekla bych, že koňský hnůj.“ Maddy vystoupila a došla k němu. Vrhla kolem sebe rychlý, zvědavý pohled. Pro ni nepředstavovalo žádný rozdíl, jestli se zrovna ocitne v nejluxusnější newyorské čtvrti nebo v tom nejhorším zapadákově. „Mami, nenechala jsem si tam kabelku?“

„Tady ji máš.“ Molly, štíhlá a pohledná, počkala, až jí řidič podá ruku, a pak teprve vystoupila. Vypadala trochu nejistě a oči si stínila před sluníčkem. Sluneční záře způsobuje vrásky. Ve skutečnosti nebyla marnivá, ale její tvář byla při vystoupení něco jako součást kostýmu. „Ach.“ Zírala na dům s výrazem, který byl napůl potěšený a napůl nevěřící. „To je ale místo. Nikdy jsem si nedovedla úplně představit, že tu naše Abby žije.“

„Kde jsme jen udělali chybu?“ zeptal se Frank. Jeho nejmladší dcera ho vzápětí plácla přes rameno. „Nech toho, tati. Abby tohle místo miluje.“ Dylan přišel ke vstupním dveřím právě včas, aby

viděl, jak na šterkem sypanou cestu vystupuje z limuzíny Chantel O'Hurleyová.

Nejdřív ze všeho mu bleskla hlavou zarážející myšlenka, že Abby má tytéž nohy v ceně miliónu dolarů jako Chantel. Díval se, jak halenka nádherně obtáčí křivky jejího těla. Opřela se o řidičovu ruku a tvář jí rozzářil úsměv, vypočítaný přesně tak, aby z něj muži šleli.

„Děkuji vám, Donalde.“ Její hlas byl zastřený a svůdný, ovíjející se kolem posluchačů jako omamný dým. „Ještě nám vyndejte věci z auta sem na cestu, a to bude pro dnešek všechno.“ „Jak si přejete, slečno O'Hurleyová.“

„Ty to děláš tak profesionálně,“ zamumlala Maddy, když jim řidič zasalutoval a pustil se do práce.

„Drahá, pro tohle jsem se narodila.“ Zasmála se a zavěsila se do své sestry. Vtom si všimla Dylana. „Dobrá, dobrá.“ Znělo to jako předení, ale kočky většinou nepředou, když ukazují zuby. „Copak to tady máme?“

„To je určitě ten spisovatel.“ Maddy ho přejela zběžným pohledem, odhadla ho a ohodnotila. „Buď na něj milá.“

„Maddy, myslí na moji pověst.“ Chantel si posunula dolů přehnaně velké sluneční brýle a pokračovala v pozorování. „Být milá, to není můj styl.“

Obě sestry se odmlčely a vlastní krátké hodnocení si udělal pro změnu zase Dylan. Jedna sestra byla oblečená v širokých kalhotách a o několik čísel větší vestě v ostře kontrastujících odstínech zelené a modré, z nichž člověk málem přišel o oči. Ale vzor byl jasný a veselý a zářil stejně jako její krátká jahodově rudá kštic. Ta druhá byla naopak zosobněním chladu a oslnivého lesku, a to od platinově plavých vlasů až po boty z krokodýlí kůže. Nedaleko nich stála drobná, pohledná žena kolem padesátky a živý, rtuťovitý mužík, který si s teatrálními gesty měřil stáj.

Maddy jako první vykročila k němu. „Ahoj, my jsme Abbyina rodina.“

Vyběhla do schodů rychlou, svižnou chůzí rozeného optimisty. Její sestra ji následovala pomalými, svůdnými kroky rozené sirény. „Dylan Crosby, že ano? My dva už se známe.“

„Slečno O'Hurleyová.“

Pokud někdy potkal ženu, která by z něj čistě a elegantně dokázala stáhnout kůži zaživa, kdyby chtěla, tak to rozhodně byla tahle. Dylan se obrátil zpátky k Maddy.

„Vy jste ten spisovatel.“ Vrhla na svou sestru pobavený, vědoucí pohled. „Abby nám říkala, že tu budete. Tohle jsou naši rodiče.“

„Frank a Molly O’Hurleyovi.“ Frank se k němu vrhl s napřaženou rukou a krátce a energicky mu ji potřásl.

„Molly a Frank,“ řekla jeho žena se smíchem.

V tom smíchu Dylan přesně poznával Abby.

„Ty musíš hned vždycky všechno uvést na pravou míru,“ zasmál se Frank. Pohladil svou ženu po tváři a pak se znovu obrátil k Dylanovi. „Tak kde je moje holčička?“

„Abby má nějaké pochůzky.“ Dylan vždycky věřil na první dojmy a tenhle malý drobný mužík s širokým úsměvem a pronikavým hlasem si ho okamžitě získal.

„Pochůzky.“ Frank objal svou ženu kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. „To je celá naše Abby.“

„A úplně jiná než zbytek rodiny. Dobrý den.“ Molly Dylanovi ruku nepodala, ale usmála se na něj. „Vy jste určitě ten spisovatel. Abby nám říkala, že se rozhodla autorizovat tu knihu.“

„To je pravda.“ Nemusela dodávat nic dalšího, aby dala jasně najevo svůj nesouhlas. Ale Dylan cítil, že jí vadí ten projekt, nikoliv on osobně. Ne každý dokázal tak snadno vyjádřit tak jemný rozdíl tak málo slovy. „Nevím přesně, kdy se Abby vrátí, ale

„To nevádí.“

Frank ho přátelsky poplácal po rameni a pak prošel kolem něho do domu. Ten pohyb byl tak hladký, tak přirozený, že Dylanovi trvalo dobrou minutu, než mu došlo, že Frank naprosto ignoroval hromadu zavazadel.

Maddy popadla dvě tašky a mrkla na Dylana.

„Táta se s tím nepáře, co? No tak, Chantel. Jako za starých časů!“

Chantel vrhla dlouhý, zvažující pohled na hromadu, zaváhala, a pak si vybrala maličkou koženou kabelu.

„Celý jejich táta,“ konstatovala Molly, sklonila se a vzala do náruče obrovský kufr.

„Já to vezmu,“ ozval se Dylan, ale Molly se smíchem zavrtěla hlavou a vlekla kufr dovnitř.

„Stěhuju věci sem a tam od chvíle, kdy jsem se naučila chodit. O mě se nestarejte. Budete mít plné ruce práce s tím zbytkem, protože vám můžu slíbit, že z těch tří se pro něj nikdo nevrátí. Dej tam na kafe, Franku,“ zavolala nahlas a bez ohlednutí vyrazila do schodů.

Dylan pokrčil rameny, posbíral zbývajících tašky a vykročil za ní.

Vypadalo to, že ho čeká opravdu zajímavé odpoledne.

Abby dospěla k názoru, že když bude zuřit, ničemu tím nepomůže. Možná na to má právo, možná to je svým způsobem uspokojující. Ale nevyřeší se tím nic. Dylan jí nevěří. A upřímně řečeno – neměl žádný opravdový důvod jí věřit. Sice mu nikdy vysloveně nelhala, ale na druhou stranu také nikdy nebyla naprosto upřímná. A Dylan Crosby je člověk, který vyžaduje absolutní, ničím nezkreslenou pravdu.

Ranil ji.

Ranily ji jeho pochybnosti a podezření. Přála si věřit, že dostáhli určité míry porozumění. Doufala,

že jejich vztah pokročil tak daleko, že Dylan začal být schopen brát ji takovou, jaká je – a kým je.

Chtěla příliš mnoho. Problém byl v tom, že tou/i la po něčem víc. Chtěla jeho důvěru, přestože nebyla schopná dát mu svou vlastní. Chtěla jeho bezvýhradnou podporu, přestože sama měla strach nabídnout mu tu svoji. A ze všeho nejvíce chtěla jeho lásku, přestože své vlastní city k němu se neodvažovala dát najevo.

Zuřivost jí dala jistý pocit zadostiučinění, ale jen nakrátko. Pak ji zanechala neklidnou a nešťastnou. Možná doopravdy nastala chvíle, kdy je načase přiznat se ke svým citům a dát Dylanovi to, co je pro něho podle všeho to nejdůležitější. Naprostou upřímnost. Když k němu bude otevřená a on ji přesto opustí, nebude mít proč toho litovat.

Když Abby zaparkovala na příjezdové cestě, byla rozhodnutá říci Dylanovi všechno – všechno o chybách, o zoufalství, o kompromisech. Bez důvěry je láska jenom další prázdné slovo. Vloží svůj život do jeho rukou a bude mu věřit.

Ale ve chvíli, kdy otevřela vstupní dveře, cítila, jak se jí zmocňuje nervozita. Musí s ním mluvit, a musí s ním mluvit rychle, než ztratí odvahu. Spatřila ho, jak vyšel z kuchyně a zamířil k ní. Abby zůstala stát na místě a snažila se přivolat na pomoc všechnu svou rozhodnost. „Dylan.“ Neklidně si přendala tašku z jedné ruky do druhé. „Musíme si promluvit.“

„Jo.“ Dnes ráno i on dospěl k jistému rozhodnutí. „Ale bude to muset chvíli počkat.“

„To nejde. Já Abby koutkem oka zahlédla

pohyb a otočila se ke schodišti. Stála tam Maddy, bosa a s rukama vraženýma do kapes svých širokých kalhot. Usmívala se, jako by znala všechna tajemství na světě a právě se je chystala začít prozrazovat.

„Maddy!“

Ještě než ten výkřik dozněl, Abby už se řítila ke schodům a vzápětí se vrhla sestře do náručí. Nejdřív se rozesmály; a pak obě začaly mluvit jedna přes druhou. Ale nějakým způsobem se jim dařilo neutonout v tom přívalu slov a dokonce položit a zodpovědět půl tuctu otázek.

„Vy dvě jste si vždycky padly do noty.“ Chantel shlížela dolů z vrcholku schodiště. Dylan si povšiml, že vypadá zrovna tak chladná, tak elegantní, jako když vystoupila z limuzíny. Potom se s výkřikem vrhla dolů a nebezpečnou rychlostí se vřítla do náruče svých sester.

„Vy jste tu obě!“ Abby každou rukou objímala jednu sestru a pevně je k sobě tiskla. Jedna byla svěží, svobodomyšlná, uvolněná, druhá temně svůdná. „Jak se vám povedlo zařídit, že jste mohly přijet?“

„Už v té hře nehraju. Sekla jsem s tím,“ prohlásila Maddy se smíchem. Dokud to neudělala, ani si neuvědomovala, jak nesmírně potřebuje změnu. „Má nástupkyně mi dnem i nocí blahorečí.“

„My zase minulý týden dorazili poslední scény filmu.“ Chantel líně pokrčila rameny. „Hlavního hrdinu jsem opustila a zanechala ho napospas zoufalství.“ Ustoupila o krok a vzala Abbyin obličej do dlaní. Otočila jím na jednu stranu, pak na druhou, a oči se jí zúžily. „Neuvěřitelné,“ zamumlala Ani stopy po make-upu. Já tě nenávidím!“

Abby je obě znovu objala. „Ach, bože, já jsem lak ráda, že jste tady!“

V jejím hlase zazněl nepatrný, opravdu jen nepatrný nádech zoufalství. Ale stačilo to. Chantel vrhla přes Abbyinu hlavu na Dylana dlouhý, tvrdý pohled. Její oči byly modré, velice tmavě, pronikavě modré. A dobře věděla, jak je používat.

Maddy, vždy nesmírně citlivá na sebemenší změnu nálady, vycítila napětí. Podle jejího názoru bylo nejlepším způsobem, jak se s ním vyrovnat, ho prostě přejít a odvést řeč jinam. „Nemám ráda fráze,“ řekla lehce, „ale ještě jsi nic neviděla. To nejlepší tě teprve čeká. Pojďme do kuchyně. Co takhle dát si kávu, Dylan?“

Tvářila se tak přátelsky, že si chvíli až říkal, jestli si sdělení skryté pod jejími slovy jenom nepředstavuje. Její oči nebyly pronikavě modré jako Chanteliny ani temně zelené jako Abbyiny, ale měly svůj vlastní jedinečný odstín, hřejivou barvu brandy. Ale rozhodně v nich byla výzva. Dylan to vzal na vědomí a společně se sestrami se vydal do kuchyně.

„Mami! Tati.“

Abby nevěřicně zírala na své rodiče, pohodlně usazené u kuchyňského stolu.

„Už bylo načase, aby ses ukázala doma, děvče!“ Frank si poposedl na židli a zašklebil se na ni. Otevřel náruč v širokém, vřelém, vítajícím gestu, které ji pokaždé zahrálo u srdce. „Pojď mi dát pusu.“

„Co tady děláte?“ Každou rukou objala jednoho ze svých rodičů a vdechla starou dobrou známou vůni – mátu a Chanel. Její otec by nepřežil jediný den bez mátových bonbónů a její matka by zase radši vyšla na ulici bez bot než bez svého oblíbeného parfému. „V okruhu dvaceti mil tu není jediné divadlo.“

„Máme prázdniny.“ Její otec jí dal další mlaskavý polibek. „A je přece jedno, jestli budu tady nebo v Paříži.“

Molly se krátce a hlučně vysmrkala a pak zvedla hrnek s kávou.

„Kde jsou chlapci?“

„Ve škole. Přijdou domů krátce po třetí.“

„Celý den se otravovat s knihami.“ Frank potřásl hlavou. „To je tedy hrůza.“

„Hlavně si to nech pro sebe,“ varovala ho Abby. „Až příliš nadšeně by s tebou souhlasili.“

„A co je tohle?“ Frank natáhl ruku a setřel z jejích očí slzu.

„Abby má právo na trochu citů.“ Maddy vyrazila ke kamnům nalít si ještě trochu kávy. „Přemýšlí, jak po dobu tří dnů uživí další čtyři lidi navíc. Abby, jak se zachází s tím sporákem? Za nic na světě se mi ho nepovedlo zapálit.“

„Než otočíš knoflíkem, musíš ho stisknout. Vážně tady zůstanete?“ Pohlédla na svou matku, protože moc dobře věděla, kdo je tady vrchním velitelem.

„Zrovna nemáme žádné angažmá,“ řekla Molly suše a vzala ji za ruku. „Pokud to tu s námi vydržíš a chceš nás tady, zůstaneme do konce týdne.“

„Samozřejmě, že vás tady chci.“ Znovu Molly objala. Ani se jí nechtělo věřit, že celá její rodina se konečně zase sešla na jednom místě. „Jen bych si přála, aby tu byl ještě taky Trace.“

Frank zasyčel.

„Ten kluk. Nemá žádný smysl pro zodpovědnost, žádnou ctižádost. Nedokážu pochopit, jak jsem mohl vychovat takového budižkničemu.“

„To je tedy záhada,“ řekla Chantel suše. Jakákoliv ironie však byla na Franka vyplýtvána naprosto zbytečně.

„Přitom má talent.“ Frank udeřil pěstí do pultu. „Naučil jsem ho všechno, co sám umím. A přitom už dobrých deset let na jeviště ani nevskočil.“

„Mimochodem, říkala jsem vám, že Chris hrál ve školním vánočním představení?“ ozvala se Abby. Dobře věděla, jak odpoutat pozornost a převést řeč jinam. „Hrál ovečku.“

Franka to zjevně naplnilo hrdostí. „Člověk musí někde začít.“

„Dobrá trefa, Abby,“ zamumlala Maddy.

„Roky praxe.“ Všimla si, že Dylan stojí trochu stranou, pozoruje a nasává do sebe dojmy – něco, co dobře uměl. Přála by si, aby dokázala poznat, jestli je úsměv na jeho tváři pobavený nebo přezíravý. „Dáš si kávu?“ zeptala se ho.

Jen mlčky přikývl.

„Dylane, chlapče,“ zahlaholil Frank, když si uvědomil, že má obecenstvo. „Pojď, přisedni si k nám! Budu ti vyprávět, jaké to bylo, když jsme vystupovali v rádiu.“

Chantel se ani nesnažila skrýt úšklebek. Frank na ni vrhl káravý pohled.

„Měj trochu úcty ke stáří!“

„Franku, Dylana možná nezajímá zábavní průmysl,“ ozvala se Molly.

Frank se podíval na svou ženu, jako by spadla z měsíce.

„Na světě není nikdo, koho by nezajímala zábava!“ Nasypal si do svého hrnku s kávou dvě vrchovaté lžičky cukru, pak krátce zaváhal a přidal ještě třetí. „Koneckonců, ten chlapec je spisovatel. Z toho je vidět, že má rád příběhy.“

„Příběh je v pořádku.“ Chantel svého otce hlasitě políbila na tvář.

Frank zvedl bradu.

„Posaď se, Dylane. Nevšímej si rodiny. Dokázal jsem je naučit tančit, ale v životě se mi nepovedlo naučit je taky slušným způsobům.“

Frank vyprávěl, každou chvíli přerušovaný poznámkami některé ze svých tří dcer a občasným významným zakašláním své ženy. Dylanovi bylo jasné, že si nikdy nebude moct být jistý, jestli je to všechno pravda nebo výmysl, ale rozhodně si mohl být jistý tím, že Frank O'Hurley pevně věří každíčkému slovu.

Abby odpočívala. Dylan cítil, jak ji opouští napětí, kterého byla plná, když předtím vešla do dveří. Dokonale zapadala do té podivné směsi lidí, kteří tvořili její rodinu. Přestože byla naprosto jiná než kterýkoliv z nich, hodila se k nim jako správný dílek skládačky.

Líbili se mu.

Byli hluční, mluvili jeden přes druhého, škorpili se a jeden druhému se posmívali. Všichni měli ve zvyku dělat dramatické pauzy a mluvit, jako by stáli v záři reflektorů, aby na sebe upoutali pozornost. Jejich příběhy, vyprávěné s citem pro správné načasování, byly zrovna tak dramatické a přehnané. Ale bylo v nich i zrnko pravdy. Dylan přistihl sám sebe, jak si v duchu bezděky dělá poznámky. O'Hurleyové, ať už každý z nich jednotlivě nebo všichni dohromady, by vydali na po čertech dobrou knihu.

Ale není to můj styl, připomněl si Dylan. Vůbec to nebyl jeho styl. Ale pozorovat nepřestal.

Když se domů vrátili chlapci, vypukl ještě větší chaos. Náhodnému pozorovateli by to mohlo připadat, jako by si O'Hurleyové snažili získat pozornost nového publika. Dylan však viděl hlouběji a spatřoval jejich niternou lásku ke zmatku a k sobě navzájem. Ben a Chris byli součástí Abby, a tudíž i součástí celé jejich rodiny. Následovala radostná objetí, výkřiky, špičkování a dárky. Některé děti by mohly být vyděšeny takovým náhlým přívalem pozornosti. Jak si však Dylan všiml, Ben a Chris se okamžitě přizpůsobili a bez zaváhání vklouzli do nové role. Ze všeho, co se Dylan o téhle rodině zatím dověděl, mu bylo jasné, že chlapci nevidají své prarodiče a tety příliš často, ale necítil v nich žádné rozpaky či plachost, která by se dala očekávat. Chris si vylezl na Dylanův klín, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a začal bombardovat svého dědečka historkami ze školy. Dylan bez přemýšlení objal chlapce kolem pasu, aby nespádl. Seděli tak skoro hodinu, zatímco v ohništi vesele praskal oheň, místností se linula vůně kávy a zdi kuchyně se otřásaly ozvěnou radostných hlasů.

Ve chvíli, kdy Abby začala chystat večeři, Frank vstal. Pohladil oba své vnuky po hlavě a vybídl je, ať ho odvedou nahoru do svých pokojíčků a ukážou mu, jaké mají nové hračky.

Maddy potřásla hlavou a dívala se, jak odcházejí. „To je ale rychlost! Táta přesně ví, kdy zmizet.“

„Na tvém otci je nejroztomilejší, že nepovažuje vaření za typicky ženskou práci – v tom smyslu, že zase výměnu pneumatik nepovažuje za typicky mužskou.“ Molly se s úsměvem opřela do židle. „Obojí to zkrátka považuje za práci a dělá všechno pro to, aby se jakékoliv práci vyhnul za všech okolností. S čím ti můžu pomoci, zlatíčko?“

„Nic nepotřebuju. Dneska bude úplně jednoduchá večeře. Jenom opeču kus masa.“

Chantel přešla přes místnost a usedla na židli tak, aby jí sukně splývala kolem nohou přesně tím správným způsobem a půvabně je odhalovala. „Vsadím se, že po mně budeš chtít, abych škrábala brambory nebo tak něco.“

Abby vrhla rychlý pohled na krásně upravené ruce své sestry. Na jednom jejím prstu zářily diamanty a safíry, zápěstí jí obtácel jemný zlatý řemínek hodinek s jantarovým ciferníkem. Abby se usmála, přinesla ze spíže pytlík brambor a položila ho na pult. „Stačí jich udělat něco přes tucet.“

Chantel si s povzdechem vzala škrabku. „Příště si dám pozor, abych držela pusu. Ty vždycky všechno bereš doslova.“

Přestože by bylo jistě zábavné pozorovat jednu z hollywoodských princezen, jak škrábe brambory, Dylan se zvedl. „Zatím nakrmím zvířata.“

„Ale chlapci,“ začala Abby.

„Tohle jsou zvláštní okolnosti.“ Dylan stáhl z věšáku svůj kabát.

„Já ti pomůžu.“ Maddy už byla na nohou a hnala se ke dveřím. „Mnohem radši si budu hrát s koňmi než škrábat brambory.“ Když ucítila na tváři první závan ledového vzduchu, zvrátila hlavu dozadu a vychutnávala tu svěžest. „Doufám, že víš, kudy se jde do stájí. Já tedy ne.“

„Nějak to zvládnou.“

Sigmund se vyřídil zpoza rohu domu, vyskočil na ni s vyplazeným jazykem a nejspíš jí chtěl olíznout tvář. Maddy se mu vyhnula s lehkostí ženy zvyklé prodírat se davy lidí na přeplněných pěších zónách. Sklonila se a oběma rukama ho energicky hladila po srsti, dokud se neuklidnil a nesedl si jí k nohám.

„Nevím, co si s tebou počít, Dylane.“ Zůstávala skloněná k psovi, ale otočila hlavu a vzhledla k němu. „Skoro jsem se rozhodla, že se mi nelíbíš, dokud jsem tě neviděla, jak si rozumíš s chlapci. V zásadě si myslím, že děti člověka dokážou přesně odhadnout a posoudit, a tebe mají rády.“ Když neodpověděl, vztyčila se a pohlédla přímo na něj. „Hlavní důvod, proč jsem sem přijela za Abby na návštěvu právě teď, jsi ty.“

Dylan se rozhodl, že koně mohou počkat, a vytáhl cigaretu. „Nejsem si jistý, že ti rozumím.“

„Když jsem někdy před týdnem s Abby mluvila, zdálo se mi, že je úplně vynervovaná. A to není jen tak. Není jednoduché vyvést Abby z míry.“ Maddy vrazila ruce do kapes, ale její přímý, přátelský pohled se na něj nepřestával upírat. „Hodně toho zažila. Nebyla jsem

vždycky po ruce, Chantel taky neměla moc času – zkrátka, nedokázaly jsme jí pokaždé poskytnout podporu, když to potřebovala nejvíc. To je důvod, proč jsme tu alespoň teď“.

Dlouze vyfoukl oblak kouře.

„Zdá se mi, že Abby je docela dobře schopná se o sebe postarat sama.“

„Rozhodně.“ Rukou si projela vlasy, ale vítr jí je okamžitě zase rozcuchal. „Podívej se na tohle místo. Miluje tohle místo, a ať už ti o tom řekla nebo ne, pravdou zůstává, že to všechno vybudovala vlastními rukama. Všechno. Nevím, co ti řekla, nebo měla v úmyslu říct, o Chucku Rockwellovi – ale všechno zde je Abbyino.“

„Nemělas ho moc ráda.“

„Na to, že jsem herečka, bývám často až příliš průhledná. Ne, neměla jsem ho ráda, a myslím, že na světě není moc lidí, kteří by ho kdovíjak milovali.“

Ale to jsou jen moje pocity a Abby má právo na ty svoje. Jen bych nerada viděla, jak je znovu na dně.“ Trochu se pousmála, ale ten smích jejímu tónu nijak neubral na strohosti. „Pravdou je, že jsem čekala, že tady budu muset stát mezi tebou a Abby s napřaženou pěstí. Ale teď mám pocit, že toho snad ani nebude zapotřebí.“

„Přece mě vůbec neznáš.“

„Ale myslím, že Abby tě zná,“ řekla prostě. „Pokud jí na tobě záleží, je to dost dobrý důvod, abych byla klidná. Alespoň doufám.“ Zavěsila se do něho, jako by to byla zvyklá dělat už léta. „pojd’ nakrmit ty koně.“

Během večeře všichni mluvili jeden přes druhé ho. Jídlo možná bylo docela jednoduché, ale pustili se do něj s chutí a snědli všechno do posledního drobečku. Když došlo na uklízení nádobí, Frank tomu unikl tím, že vytáhl banjo. Protože děti ho nadšeně poslouchali a odmítali se od něj hnout, Abby neřekla ani slovo a začala sklízet ze stolu sama. Úplně jí stačilo ke štěstí, že přes cinkot nádobí a příborů zase jednou slyší zpěv svého otce.

„Nech to, já to udělám.“

„Mami, vždyť jsi tu na dovolené.“

„Víš, jak dávno už jsem nemyla nádobí?“ Molly sbírala talíře rychlými zručnými pohyby, které prozařovaly, že si čas od času

přivydělávala jako číšnice. „Bože, už si ani sama nevzpomínám, kdy to bylo naposled! Je to pro mě skvělý odpočinek.“

Maddy nakrčila nos a sáhla pro několik sklenic. „To bys měla přijít trochu odpočívat ke mně domů. No tak, Chantel, vezmi ten podnos.“

„Už jsem dneska škrábala brambory.“ Kritickým pohledem si změřila své ruce. „Pokud mi nedáš chirurgické rukavice, nehodlám sahat do vody na nádobí.“

„Marnivost,“ usklíbla se Maddy a natáhla se pro další nádobí. „Samá marnivost.“

„Marnivost by to byla, kdyby člověk neměl důvod. Ale mě můj vzhled živí.“ Chantel se usmála a sklouzla ze židle. „Myslím, že radši pomůžu tátovi.“

Dylan začal rovnat talíře do myčky.

„Mám pocit, že pro dnešek už jsi udělala domácích prací dost,“ řekl Abby. „Proč si nejdeš sednout ke svému tátovi?“

Stačil jí jediný jeho pohled, aby jí připomněl drsná slova, která jí řekl to ráno. Protože nechtěla dělat před celou rodinou scénu, Abby se stáhla a poslechla.

„Vypadá to, že máš všechno pod kontrolou.“

Z obývacího pokoje zazněla předehra jedné z písní, kterou kdysi sestry zpívaly trojhlasně. „Frank je v sedmém nebi,“ poznamenala Molly. „Zase s ním budou zpívat všechna jeho děvčata. Utíkej, Maddy, vždyť tady už je to skoro hotové. My už to zvládneme sami.“

Maddy nepotřebovala další pobízení. Vyběhla z kuchyně do obývacího pokoje, jako by to bylo jeviště zalité světlem reflektorů. Během několika vteřin se všechny tři hlasy spojily a propletly v dokonalé harmonii. A když píseň skončila, Frank udeřil do banja a plynule přešel k dalšímu číslu. Molly si začala pobrukovat a pohupovat se do rytmu.

„Možná jsem sentimentální,“ řekla, „ale když je slyším takhle dohromady, hřeje mě to na duši.“

„Máte úžasnou rodinu, paní O’Hurleyová.“

„Ach, bože, neříkejte mi tak! Ještě jednou mi tak řeknete, a začnu mít pocit, že jsem příliš stará na to, abych jezdila křížem krážem po

Státech a dělala divadlo. Vždyť si můžeme tykat. Jsem pro tebe Molly, rozumíš, prostě jenom obyčejná Molly.“

Dylan zavřel dvířka myčky na nádobí a podíval se na ni. Poprvé se doopravdy podíval. Byla hezká a milá, s jemnými rysy a plnými, mladistvými rty. Nezáleželo na tom, kolik je jí let. Duševně byla tak svěží, jako by jí bylo osmnáct. „Vůbec bych neřekl, že obyčejná.“

Rozesmála se – byl to plný, silný zvuk, který kontrastoval s její drobnou postavou a křehkými rysy. „Ach, ty jsi na to vlastně moc chytrý. A umíš zacházet se slovy. Četla jsem ve vlaku tvou poslední knihu, tu o té herečce.“ Pověsila utěrku na háček.

„A...?“ pobídl ji.

Měl pocit, že nedořekla všechno, co si myslí, přestože se mu zdálo, že ten zbytek nebude zrovna lichotivý.

„Jsi tvrdý člověk, přesně ten typ, který se pouští do věcí, které by možná bylo lepší nechat být. Ale jsi čestný.“

Když se k němu otočila a podívala se na něho, doopravdy podívala, viděl, že její oči jsou stejné jako Abbyiny, hluboké a plné odhodlání. „Bud’ vůči mé holčičce čestný, Dylane. To je všechno, co chci. Je silná. Někdy mě až mrzí, jak moc silná. Když ji někdo nebo něco raní, nikoho neprosí o pomoc, ale stáhne se do ústraní a sama si lije rány. Nechci, aby to musela dělat znovu.“

„Nepřišel jsem sem, abych jí ubližoval.“

„Ale nakonec jí můžeš ublížit i neúmyslně.“ Trochu si povzdychla. Její děti byly dospělé. Dávno měly vlastní život a stály na vlastních nohou. Už léta nepotřebovaly, aby je vodila za ručičku. „Umíš zpívat?“ zeptala se ho nečekaně.

Pohlédl na ni, na chvíli úplně vyvedený z míry. Pak se rozesmál. „Ne.“

„Tak je načas, aby ses to naučil.“ Vzala ho za ruku a vedla ho do pokoje k ostatním.

Bylo už po půlnoci, než se všichni uložili ke spánku a dům ztichl. Abby si však říkala, že Maddy a Chantel jsou dost možná ještě vzhůru a tiše si povídají v pokoji, v kterém spolu bydlely. Rodiče nejspíš už usnuli a cítí se v neznámé posteli stejně pohodlně, jako se během života cítili ve stovkách jiných neznámých postelí. Sama byla neklidná, příliš neklidná, než aby mohla spát, a také příliš neklidná,

aby se jí chtělo připojit se k sestráům. Místo toho si přehodila přes noční košili kabát a vyšla ven. Zamířila do stáje. Hřibě, do kterého se Maddy přímo zamilovala, už spalo, pohodlně uvelebené na slámě vedle své matky, která ho střežila. Gladys byla vzhůru. Možná už byl porod tak blízko, že nedokázala odpočívát. Abby ji objala a doufala, že tím uklidní jak klisnu, tak i sebe.

„Spi už, Gladys! Potřebuješ si odpočinout.“

Její prsty na koňské šíji trochu ztuhly, když se náhle setkaly s Dylanovými. Pak se pomalu uvolnila a obrátila se k němu.

„Vůbec jsem tě neslyšela přicházet. Myslela jsem, že už jsou všichni v posteli.“

„Hlavně ty bys měla být. Vypadáš unaveně.“ Přistoupil blíž, přestože cítil téměř strach při představě, že bude blízko natolik, aby se jí mohl dotknout. „Viděl jsem, jak vycházíš z domu. Zrovna jsem stál u okna.“

„Chtěla jsem jenom zkontrolovat Gladys.“ Abby si položila hlavu na klisninu šíji. Ranní hádka se zdála tak vzdálená. A připadalo jí, že je to už celé roky, kdy vedle něj ležela a cítila, jak v ní narůstá vzrušení. „Teď, když je tu celá moje rodina, bude v několika příštích dnech dost obtížné najít si čas na práci na knize.“

„Mám dost materiálu, abych nějakou dobu mohl pracovat sám. Abby...“ Chtěl ji, chtěl si ji přitáhnout k sobě blíž a předstírat, že všechno je tak prosté a jednoduché, jako když předtím seděli v obývacím pokoji a zpívali. Chtěl jí nabídnout stejný druh ničím nepodmíněné podpory, jakou jí poskytovala její rodina, ale zdálo se, že mezi nimi dvěma stojí neproniknutelná zeď. „Chci si s tebou promluvit o dnešním ránu.“

Věděla, že bude chtít. Ještě chvíli zůstala stát u Gladys a objímala ji kolem krku. „Dobře. Chceš jít dovnitř?“

„Ne.“ Když se otáčela, chytil ji – chytil ji dřív, než měl šanci připomenout sám sobě, že by si od ní měl udržovat jistý odstup. „Chci s tebou být o samotě. Zatraceně, Abby, musím se tě zeptat na spoustu věcí. Přivádíš mě k šílenství.“

„Byla bych ráda, kdybych ti mohla dát takové odpovědi, jaké si přeješ.“ Zhluboka se nadechla a položila mu ruce na paže – jednak proto, že jí to bylo příjemné, a jednak aby načerpala odvahu říci mu,

k čemu dospěla. „Dylane, když jsem dnes odpoledne jela domů, rozhodla jsem se, že ti řeknu všechno. Že budu naprosto otevřená. Možná to nebudou odpovědi, jaké chceš slyšet, ale chci ti důvěřovat a říct ti naprostou pravdu.“

To bylo všechno, co od ní chtěl, nebo si to alespoň říkal. Prohlížel si ji v mdlém, chvějivém světle. „Proč?“

Mohla se snažit vykroutit, a snad se o to měla pokusit, ale upřímnost musí někde začít. „Protože jsem se do tebe zamilovala.“

Neustoupil a neodtáhl se, ale jeho ruce z ní pomalu sklouzly. Abby pocítila záchvěv bolesti. „Říkala jsem ti, že to možná nebude odpověď, kterou bys chtěl slyšet.“

„Počkej chvíli. Počkej chvíli,“ opakoval, když se odvrátila. Přestože byl sám napůl v šoku, záchvěv bolesti v jejích očích mu neunikl. „Nemůžeš čekat, že mě to nevyvede z míry, když mi zčistajasna řekneš něco takového!“ Když se k němu otočila zpátky, nedotkl se jí. Byl příliš vyděšený. „Nevím, co ti na to mám říct.“

„Nemusíš říkat nic.“ Její slova byla klidná a tichá a v jejích očích se dokonce objevil záblesk pobavení. „Jsem zodpovědná za své vlastní pocity, Dylane. To už jsem se dávno naučila. Odpověděla jsem na tvou otázku upřímně, protože jsem se rozhodla, že se nebudu vyhýbat ani této, ani ostatním tvým otázkám. Kdybych to neudělala, z vytáček už bych se v životě nevymotala. Co se týče dnešního rána

„K čertu s dnešním ránem.“ Vzal její obličej do dlaní a upřeně se na ni zadíval, jako by ji viděl poprvé. „Nevím, co s tebou mám dělat. Zatraceně, nemám ponětí, co si s tebou počít!“

Bylo by tak snadné prostě udělat krok k němu a vklouznout do jeho náruče. Požádat ho, aby ji objal. Věděla, že by se neubránil. Abby zavrtěla hlavou a nechala své ruce, kde byly. „Tenhle problém za tebe asi nevyřeším.“

Náhle u něj byla blíž, ale vůbec si neuvědomovala, v kterém okamžiku ji k sobě přitáhl. „Nechci se zaplést. Nechci žádný vztah. Jedno manželství mi úplně stačilo. Moje kariéra ode mě vyžaduje jistou dávku sobectví.“

„Já po tobě přece nechci, abychom spolu začali chodit, Dylane! Nechci po tobě vůbec nic.“

„To je ten problém, zatraceně. Kdybys mě o něco žádala, mohl bych tě odmítnout.“ Nebo alespoň doufal, že by mohl. „Kdybys po mně cokoliv chtěla, našel bych dva tucty důvodů, proč by nám to nikdy neklapalo.“ Hleděla na něj a její oči byly vřelé a klidné. Proklínal ji, potom sebe, a pak ji strhl do náruče. „Chci tě. A zdá se, že s tím nemůžu vůbec nic dělat.“

„Nic s tím dělat nemusíš.“

„Mlč,“ zamumlal. Pak zakryl její ústa svými.

Bylo to, jako by celý tenhle den nikdy nenastal, jako by se neudálo nic, co je rozdělilo. Žár, vášně, touha – to všechno bylo stejně silné jako předtím. Měkce a jemně se mu poddala, jako by věděla, že on v tu chvíli potřebuje její jemnost a měkkost. Její rty se žádostivě a lačně ponořily do jeho, vycházely mu vstříc a plnily každé jeho přání. V kalném světle uprostřed stálí viděl její oči, jak se přivírají slastí a vzápětí se znovu doširoka otevírají, aby mohly hltat pohledem jeho tvář. Jejich rty se setkávaly znovu a znovu. Obklopovala je pronikavá vůně zvířat, kůže a sena, ale když kolem něho ovinula paže, dokázal vnímat jen svěží, lehkou vůni mýdla a její pokožky.

„Nechci ztrácet čas mluvením.“ Sklouzl rty po

její tváři a odtáhl ji od sebe. „Vlastně nechci ani přemýšlet.“

„Ne.“ Propletla prsty s jeho. „Ne tuhle noc. Dám ti všechny odpovědi, Dylan. Slibuju.“

Přikývl, ale říkal si, jestli už mu je nedala.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Když Gladys začala rodit, vypukl mírný zmatek. Abby se právě věnovala obvyklým domácím pracím v doprovodu svého otce, který zevloval kolem a přihlížel. Půda už nebyla rozmoklá, znovu vyschla a začaly se objevovat první známky blížícího se jara. Boty Abbyina otce vyťukávaly do prachu cesty svůj vlastní radostný rytmus.

Abby nikdy nepřestalo bavit poslouchat jeho historky o kočovném životě. Přestože sama podobným způsobem strávila tolik let, že o něm naprosto nemohla mít iluze, přesto byla schopná zapomenout na chvíli na drsnou skutečnost a věřit, že život kočovného umělce je jediný nepřetržitý flám plný vzrušení, lesku a premiér.

„Říkám ti, Abby, je to báječné. Město za městem, vesnice za vesnicí. Je to ten nejlepší způsob, jak poznat celý svět.“

Nikdy se nezmiňoval o zadních vchodech, o místnostech prosycených kouřem a pachem alkoholu, o znuřeném publiku. Ve světě, v kterém Frank Q'Hurley žil, takové věci prostě neexistovaly. Abby za to byla vděčná osudu.

„Vegas, to je ale místo. Záře neónů, cinkám herních automatů. Lidi se klidně procházejí ve večerních šatech v osm hodin ráno. Ach, nevím, co bych za to dal, abych mohl ještě někdy vystupovat v Las Vegas!“

„Budeš, tati.“ Možná ne na hlavní třídě, možná ne v nejlepším klubu. Jeho jméno se asi neobjeví napsané na poutači několikametrovými písmeny, ale bude v Las Vegas hrát. Tak jako v tuctu dalších měst a dalších klubů. Člověk jako Frank O'Hurley nemůže přestat vystupovat, dokud bude dýchat a žít. Mám to v krvi – tak jí to často říkal, a taky to v krvi měl. A měl taky silnou náтуру, protože jinak by těžko mohl vstát před sedmou a procházet se se svou dcerou po farmě, když obvykle stěží považoval poledne za jakžtakž civilizovanou hodinu. Protože to Abby věděla, měla ho za to tím radši.

„Tohle je ale místo.“ Zastavil se u hromady hnoje, a dával si pozor, aby nedýchal moc zhluboka. „Ale řekl bych, že se k tobě hodí. Tos musela zdědit po své babičce. Ta nikdy neopustila svoji farmu v Irsku. „ Na chvílku se zabral do raných vzpomínek, které byly už tak vzdálené, že mu připadaly jako sen. „Jsi šťastná, Abby?“

Přemýšlela o té otázce, protože cítila, že odpověď je důležitá. Farma jí přinášela jistotu a osobní uspokojení. A děti... Abby se usmála, když si vzpomněla, jak ráno reptaly, že musí jít do školy, když se doma dějí takové vzrušující věci. Děti jí daly pocit, že nalezla své kořeny. Byla na ně pyšná a cítila k nim druh lásky, který nedokázala popsat. A Dylan... Dylan jí přinesl vzrušení, oheň i klid zároveň. Díky němu byl život úplný. Přestože věděla, že je to jen dočasné, v tuto chvíli se zdálo, že to sim!

„Ted' jsem šťastnější, než jsem byla dlouhou dlouhou dobu.“ To bylo dostatečně pravdivé. „líbí se mi to, co tady dělám. Je to pro mě důležité

Pomyslení, že někdo může být šťastný na jednom místě, přesahovalo Frankovo chápání. Ale vždycky chtěl, aby jeho děti dělaly to, co je těší nejvíc ze všeho. Nezáleželo mu na tom, co přesně to je, pokud to měly. „Ten spisovatel...“ Na chvílku zaváhal. Pouštěl se na nejistou půdu. „No, Abby, člověk by musel být slepý, aby si nevšiml, jak se na něj díváš.“

„Jsem do něj zamilovaná.“ Bylo zvláštní, jak snadno to dokázala vyslovit – beze stopy smutku, bez zachvění strachu.

„Chápu.“ Skousl si ret. „Měl bych si s ním promluvit?“

Na okamžik na něj zůstala nechápavě zírat. Potom se rozesmála. „Ach ne, tati, to ne. To tedy rozhodně nemusíš.“ Zastavila se a políbila svého otce na hladce oholenou tvář. „Mám tě moc ráda.“

„A to bys tedy měla.“ Štípнул ji do brady. „Ted' už můžu přiznat, že jsme o tebe s mámou měli starost, jak tady žiješ sama na farmě a snažíš se o všechno postarat.“ Usmál se a zatahal ji za vlasy. „Je pravda, že tvoje matka tvrdí, že není žádný důvod, proč by se o tebe měl někdo bát, ale stejně mám starosti.“

„To nemusíš. Žije se nám tu s chlapci dobře. Všechno děláme po svém.“

„To se ti snadno řekne, ale pro otce je strach o jeho dceru vážná záležitost. Co se týče Chantel, s tou jsem si užil dost, když byla v pubertě, takže počítám, že to teď může být už jenom lepší. A Maddy dokáže vymluvit z jalové krávy tele.“

„Jako její táta.“

Zazubil se. „Jako její táta. Ale s tebou to bylo úplně jiný. Když jsi byla miminko a pak i dítě, tak s tebou nikdy nebyly žádné starosti, ale potom...“ Nedořekl. Nebylo by správné ani čestné, kdyby jí vyprávěl o hodinách úzkostných úvah o jejím životě, o zklamané lásce a těžkých bojích. I když byl laskavý člověk, svého zete neoplakával. Jenom se modlil za klid duše své dcery. „Ale teď, když vím, že se usadíš s mužem – a pokud se nepletu, tak je to dobrý, solidní člověk – tak se mi uleví.“

Ve hlasech jí šeptal čerstvý jarní větřík, byl teplý a něžný. Jak se může všechno za pár týdnů změnit! „Já se ale nehodlám dát dohromady s Dylanem. Není to tak, jak si to představuješ/4 „Ale ty jsi právě řekla, že

„Já vím, co jsem řekla.“ Odkopla kamínek, který ležel na cestě, a přála si, aby se s ostatními překážkami v životě mohla vypořádat stejně snadno. „Nezůstane tady se mnou, tati. Tohle není život pro něho. A já nemůžu odejít, protože tohle je život pro mě.“

„Ještě nikdy jsem neslyšel takovou hromadu nesmyslů.“ Abby otevřela dveře do stodoly, a i když Frank původně nechtěl jít dovnitř, neměl jinou možnost. Jeho rodina pod jeho vedením projela celou zemi křížem krážem. Cožpak nedokáže dovést svoji Abby tam, kam stejně chce jít? „Zamilovaní lidé se dokážou trochu přizpůsobit. To ještě neznamená, že se musí obětovat.“ Abby věděla, že její otec nevěří v oběti. „Kompromisy a tak, Abby to nebylo možné s tím druhým...“ Nedokázal vyslovit Chuckovo jméno. Hrdlo se mu sevřelo. „Protože na kompromis jsou zapotřebí dva. Když se přizpůsobuje pořád jenom jeden, je jako gumička. Buď se přetrhne, nebo uletí.“

Podívala se na něj. Nebyl to žádný krasavec, ale měl spoustu přirozeného šarmu. Malý, ale čiperný, s živou a otevřenou tváří. Často dělal šaška, protože věřil, že jeho údělem je rozesmívat lidi, ale nebyl žádný hlupák.

„To jsi řekl dobře, tati.“ Abby ho znovu políbila na tvář a vzpomněla si na všechny ty okamžiky, kdy stál vedle ní, když se potřebovala o někoho opřít. „Dylan není jako Chuck. A já si začínám uvědomovat, že už nejsem tou ženou, která si vzala vzrušujícího a nezodpovědného závodníka.“

„A co k tobě cítí on?“

„Nevím.“ Rozsvítla. „Mám pocit, že to vlastně ani nechci vědět, protože – tak či onak – by to pro mě bylo těžší. Ničeho se neboj.“ Položila obě ruce na otcova kostnatá ramena. „Řekla jsem ti, že jsem šťastná. Nehledám muže, který by se o mě staral, tati. Už jsem si to jednou vyzkoušela.“

„Ale moc se mu to nepovedlo.“

Musela se zasmát a znovu ho políbit. Když se Frank O’Hurley přestal ovládat, byla to vždycky pěkná scéna. „Nebyl stvořený k tomu, aby se o mě staral, tati. A já jsem se prostě nedokázala postarat o něj. Přece dobře víš, jak má manželství vypadat. Je to týmová práce – jako ty a máma.“

„Ti tvoji dva kluci potřebují mužskou ruku.“

„Já vím.“ Jako vždy při té myšlence pocítila bodnutí viny. „Nemůžu jim dát všechno.“

Spolkl to, co měl na jazyku, protože slyšel v jejím hlase náznak lítosti a zřetelný pocit provinění. Stiskl jí ruce. „Myslím, že jsi je zvládla zatraceně dobře. A kdyby chtěl někdo říkat něco jiného, tak si to bude muset rozdat s Frankem O’Hurleyem.“

Zasmála se. Vzpomněla si na pár rvaček. Její otec byl sice drobný, ale nevyhýbal se pranicím. „Pojď se mnou radši nakrmit koně.“

Trochu se odtáhl, protože v něm ožila přirozená opatrnost. „No, já nevím, Abby, jestli je to dobrý nápad. Dobře víš, že jsem městský člověk.“

„Jen pojď a ničeho se neboj. Hříbě se ti bude líbit.“

Vykočila k prvnímu stání, ale najednou jí instinkt poradil, aby se podívala na Gladys. Rychle otevřela vrátka a přešla k rodící klisně.

„Co se to děje? Co se to děje?“ Její otec za ní doslova poskakoval. „Je nemocná? Je to nakažlivé?“

Abby prohlížela koně, ale musela se zasmát. „Děti nejsou nakažlivá nemoc, tati. Běž do kuchyně, podívej se do zápisníku u telefonu a zavolej veterináře.“

Vychrlil ze sebe proud irských a amerických kleteb. „Potřebuješ vodu? Horkou vodu?“

„Jen zavolej veterináře, tati. Ničeho se neboj. Nedělám to poprvé.“

Zmizel ve dveřích a už se nevrátil. Abby to ani nečekala. Ale poslal za ní Dylana a k Abbyinu překvapení s ním do stáje přišla i Chantel.

„Tak co, můžeme začít slavit narození nového přírůstku?“

„Už za chvíli. Zavolal táta veterináře?“

„Já jsem ho zavolal.“ Dylan si stoupl vedle ní „Frank přiběhl do kuchyně a sháněl se po horké vodě. Myslím, že tvoje matka ho teď uklidňuje. Jak se daří Gladys?“

„Vypadá to dobře.“ Podívala se na svoji sestru. Chantel na sobě měla volné hnědé kalhoty a hedvábnou blůzu a vypadala stejně upraveně a chladnokrevně jako v televizi. „Dneska jsi vstala časně.“

Chantel pokrčila rameny. Nechtělo se jí vysvětlovat, že když se váš život otáčí kolem telefonátů v šest hodin ráno, tak si zvyknete vstávat časně. „Tuhle zábavu jsem si nemohla nechat ujít.“ Potom ji ale přemohly sympatie ke klisně, sdílející s ní ženský úděl, a klekla si k ní. „Můžu nějak pomoci?“

„Už je skoro po všem,“ prohlásila Abby.

A tak s Dylanem porodili své druhé hříbě. Pracovali společně, bok po boku, v tichém souladu a souhře. Chantel je podezíravě pozorovala. Možná se v úsudku o něm zmýlila, ale to se jí přece většinou nestávalo.

„Co se tady děje?“

Do stáje se vpotácela rozespálá Maddy v o několik čísel větším overalu. „Vyslali mě sem, abych přinesla zprávy bojovým jednotkám. Zdá se, že veterináře povolali k případu. Jeho ordinace se ho snaží sehnat, ale možná to bude chvíli trvat.“ Zešíroka zívla. „Táta ohřívá vodu na všech vaříčích. Jestli se veterinář brzy objeví, tak zavolá pohotovost. Nemůžete si tam ani uvařit kafe.“

„Budeme muset uplést čtyři roztomilé růžové botičky,“ řekla jí Chantel. Vstala a oprašila si kalhoty.

„No to se na to podívejme.“ Maddy konečně zaostřila rozespalé oči na hříbě. „Počkejte, počkejte, nehýbejte se! Musím si přinést foťák. V naší taneční skupině tomu nikdo neuvěří.“ Otočila se na podpatku a byla pryč.

„Tak teď, když vidím, že představení už skončilo, tak si asi skočím dovnitř a podívám se, jestli bych nepřemluvila tátu, aby mi dal trochu té své horké vody. Umírám touhou po kafi.“

Chantel se vytratila a ve vzduchu po ní zůstala slabá vůně voňavky.

„Tvoje rodina stojí za to,“ zašeptal Dylan.

„Jo.“ Abby si otřela rukávem pot z tváře. „Už jsem si všimla.“

Když Maddy navrhla projížďku, Abby si přeorganizovala program a osedlala Judda. Dylan pracoval a její rodiče o to neměli zájem, takže budou zase jenom tři, tak jako tomu častokrát bylo v minulosti. Sledovala Maddy, která si sebevědomě upravovala třmen, a pak se obrátila k Chantel.

„Potřebuješ pomoci?“

„Myslím, že to nějak zvládnou.“ Chantel doplnila podpěšku na malé klisně.

„Nevěděla jsme, že umíš jezdit na koni.“ Abby opatrně překontrolovala sedlo. „Ale tady Matilda je mírná.“

Chantel si upravila límec blůzky. „Myslím, že spolu budeme vycházet.“

Když vyvedli koně ze stáje, Maddy se vyhoupla do sedla s lehkostí trénovaného atleta. Chantel zaváhala, uklouzla a nakonec se jí podařilo vyškřábat se do sedla také. Abby se rozhodla, že půjde s Juddem krokem za svojí sestrou.

„Můžeme jet po téhle cestě. Vede po východním okraji pozemku, kde budu za pár týdnů sít travu na seno.“

„Sít travu na seno.“ Chantelina klisna stála klidně, zatímco její jezdkyň se rozhlížela kolem sebe. „Ty jsi taková ruralistka.“

Maddy se uchichtla. „No dobře, paní Hollywoodová. Tak pojďme.“

Chantel se uvelebila v sedle. „Mám lepší nápad, paní Newyorková. Dejme si závod.“ Abby otevřela ústa překvapením. Chantel vrazila koni paty do slabin. Když klisna vyrazila vpřed, Maddy chtěla vykřiknout, aby ji varovala, ale pak si uvědomila, že to není nutné. Chantel se smála a tryskem se jim vzdalovala z dosahu.

„Ta je vždycky samé překvapení,“ řekla Maddy Abby.

Abby pobídla Judda. „Tak na co čekáme?“

Víc než půl míle jela volně a bezstarostně po boku Maddy. Z paměti se jí vynořily vzpomínky na dětství. I tehdy byla Chantel v čele. Navzdory tvrdému a namáhavému rozvrhu, cestám vlakem sem a tam a angažmá na jednu noc se jim podařilo si hrát a soupeřit jako většině dětí. Dokonce ještě před narozením byly pohromadě. Od té doby se nic nezměnilo.

Rozesmáté a bez dechu přitáhly koním uzdu a zastavily vedle Chantel, která na ně čekala na vrcholku stoupání.

„Kde ses naučila takhle jezdit?“ zeptala se Maddy.

Chantel pohodila vlasy. „Drahoušku, jenom to, že polykáš vitamíny a každý den uběhneš deset mil, neznamená, že jsi jedinou 0'Hurleyovou, která se umí trochu pohnout.“ Když si Maddy odfrkla, zazubila se. Hollywoodská herečka zmizela a Chantel byla jenom ženou, které se podařil dobrý vtip. „Právě jsme dodělali western, Wyoming někdy v roce 1870.“ Zaklonila se a obrátila oči v sloup. „Přísahám, že jsem strávila víc času v sedle než všichni kovbojové dohromady. Zhubla jsem o půl palce přes zadek.“

Abby přitáhla uzdu vzpínajícímu se Juddovi. „Nejsou to všechno jenom premiéry ve světle reflektorů a večere v Ma Mansion?“

„Ne.“ Chantel pohodila hlavou a pokrčila rameny. „Ale když jsi chytrá, tak děláš to, v čem jsi nejlepší. Copak na tom nejsi stejně?“

Abby se rozhlédla kolem sebe po pozemku, o který tak tvrdě bojovala. „Vychovávání dětí a setí sena. Ano, myslím, že v tomhle jsem nejlepší.“

„Nemůžu tvrdit, že ti závidím, ale obdivuju tě.“ Pobídly koně do kroku, Chantel jela uprostřed, Abby nalevo a Maddy napravo, ve stejném uspořádání, v jakém předstoupily před nespočetně obecenstev.

Maddy srovnala krok svého koně se svými sestrami. „Pamatujete si na to, jak jsme hrály v té díře před Memphisem?“

„Myslíš ten podnik, kde všichni lidi pili čistou whisky a vypadali, že obědvají syrový maso?“ Abby potřásla hlavou a podívala se na oblohu. „Panebože, dodnes nechápu, jak jsme to mohly přežít.“

„Nejen, že jsme to přežily.“ Chantal si uhladila svoje béžové sako. „Udělalí jsme tam díru do světa.“

„Jo, jestli si dobře vzpomínám, tak tam udělali tu noc šest děr do kulí.“

Maddy se uchechtla.

„Před premiérovým představením si vždycky představuju, že budu hrát v Mitzie's baru u Memphisu. Ať už se pak stane cokoliv, nemůže to být nic horšího.“

„Co budeš dělat, až se vrátíš domů?“ zeptala se jí Abby. „Opravdu chceš skončit se **Zuzaniným parkem**? Vypadá to, že na Broadwayi ještě nějakou dobu poběží.“

„Už víc než rok tančím pořád stejná čísla, říkám pořád stejná slova.“ Maddy zamlaskala na svého koně, který začal projevovat nezdravý zájem o keříky u cesty. „Chtěla jsem něco nového a ukázalo se, že se právě připravuje nová hra. Pokud najdou anděla, můžeme za pár měsíců začít zkoušet. Jsem striptérka.“

„Co?“ zeptaly se Chantel a Abby jednohlasně.

„Striptérka. Víte, taková ta, co přijde, svlékne všechno a zase zmizí. Je to úžasná postava, svobodomyslná a nezávislá žena, která potká muže svých snů a předstírá, že je knihovnice. A ne, nebudu svůj talent zcela obnažovat na jevišti. Chceme, aby to bylo mládeži přístupno.“

„A co ty, Chantel? Dáš si teď pauzu?“

„Kdo to má vydržet? Za deset dnů začnu natáčet takový miniseriál. Četla jsi **Cizince**?“

„No jasně, je to skvělé. Myslela jsem si, že...“ Maddy nedořekla a rozšířily se jí oči. „Budeš hrát Hailey. No Chantel, to je ale skvělá role pro tebe. Četla jsi to taky, Abby?“

„Ne, poslední dobou nemám na čtení moc času.“ Řekla to prostě, beze zloby.

„Je to o,“

„Maddy.“ Projížděly pod košatým jilmem a Chantel ji utřela v půli slova. „Ne abys jí prozradila celou zápletku. Za pár týdnů to budeš moct sledovat pohodlně v televizi ze svého vlastního obývacího pokoje.“

Už ji nepřekvapovalo, že si opravdu může sednout na pohovku v obývacím pokoji a vidět svoji sestru v televizi.

„Nějak jsem si myslela, že už nechceš dělat pro televizi,“ poznamenala Abby.

„Já taky, ale ten scénář byl příliš dobrý. Tak jako tak, bude to zajímavé, zase se vrátit zpátky.“ Zřídka kdy připouštěla, že má ráda obtížné projekty. Mediální obraz snadného úspěchu dosaženého bez námahy byl až příliš těžce vydobytý. „Na televizní obrazovce jsem se neobjevila od dob svých reklam na svěží šampón a zářivě bílou zubní pastu.“ Už byly dost daleko od domu a vypadalo to, že se Abby ulevilo. Chantel a Maddy si vyměnily pohled. Nepotřebovaly se domlouvat slovy.

„A co ty, Abby?“ Chantel přitáhla svému koni otěže a elegantně obešla Abby tak, aby se Abby ocitla uprostřed. „Co to máš za románek s tím Crosbyem?“

„Román,“ řekla prostě, „je přesně to, kvůli čemu sem Dylan přišel. Přece víte, že píše knihu o Chuckovi. Musím mu o něm všechno vyprávět. Nebo přinejmenším něco.“

„A je to díky tomu, co k němu cítíš, pro tebe snazší?“

Abby přemýšlela nad Maddyinou otázkou. Nemusela říkat žádné ze svých sester, že je zamilovaná. Byly schopné vycítit to naprosto přesně. Vlastně to cítily skoro stejně silně jako ona sama. „V jistém smyslu. Měla jsem v plánu, ehm... Myslím, že jsem měla v plánu podat fakta určitým způsobem. Ale s Dylanem to prostě nejde, protože na mě hned pozná, jestli něco skrývám nebo ne. Takže mu musím říkat pravdu.“

Chantel cítila, jak se jí začíná zmocňovat hněv. „Řekla jsi mu, jaká je Janice Rockwellová děvka? Co tobě a klukům udělala, když Chuck zemřel?“

„To s tím přece nesouvisí.“

„No, já bych to rozhodně chtěla číst černé na bílém,“ zamumlala Maddy. „To, co ti provedla, byl zločin.“

„To, co udělala, bylo naprosto podle zákona,“ opravila ji Abby. „Jenom proto, že něco není správné, ještě neznamená, že je to nezákonné. Kromě toho si myslím, že jsem takhle dopadla lépe. Co tě nezabije, to tě zocelí.“

„Myslím si, že by to měl vědět všechno,“ trvala na svém Chantel. „Všechny podrobnosti, všechny úhly pohledu. Bohatá matka automobilového závodníka nechává vdovu s dětmi žít v bídě.“

„No, Chantel, nebylo to tak špatné. Nemuseli jsme chodit žebrať.“

„Bylo to tak špatné,“ opravila ji. „Abby, pokud se mu chceš svěřit s něčím, měla by ses mu svěřit rovnou i se vším ostatním.“

„Má pravdu.“ Maddy se na okamžik odmlčela. Slunce jasně svítilo, vzduch voněl rašící trávou, ale cítila bouři, která se odehrávala v nitru její sestry. „Původně jsem si myslela, že je to celé špatný nápad, ale teď, když už ses do toho dala, tak by se to mělo udělat pořádně. Podívej, vím, že je spousta věcí, které jsi nám neřekla. Nemusela jsi. Necítila by ses líp, svobodněji, kdybys to ze sebe všechno konečně dostala?“

„Nemyslím na sebe. Už jsem se s tím naučila žít. Myslím na svoje děti.“

„Myslíš si, že o tom nic nevědí?“ zeptala se Chantel tiše.

„Ne.“ Podívala se na svoje ruce. Chystala se říct nahlas to, čemu se tak dlouho vyhýbala. „Vědí, jak to bylo; ne všechny podrobnosti, ale cítily, co se děje. To, co nevědí dnes, se dozví dřív nebo později. Jenom bych ráda, aby to Dylan napsal dost laskavě na to, aby se s tím mohli smířit, až budou starší.“ „Je takový?“ zeptala se Chantel.

„Jaký?“

„Laskavý.“

„Ano.“ Abby se usmála a znovu se uvolnila. „Až je to překvapující.“

To byla jedna věc, kterou si Chantel chtěla ověřit sama. „A co k tobě cítí?“

„Záleží mu na mně.“ Beze slova se domluvily a obrátily koně. „Myslím, že mu na mně záleží víc, než o to kdy stál, a ne jenom na mně, ale i na dětech. Ale to je přece jedno. Až skončí svoji práci, odejde.“

„Tak ho musíš donutit, aby zůstal.“

Abby se na Maddy usmála. „Ty jsi dostala všechen příděl optimismu, který jsme dohromady měly. Chantel zase všechnu lstivost.“

„Děkuju pěkně.“ Chantel se usmála jenom napůl a zrychlila krok.

„Maddy prostě dokáže věřit dost silně, že všechno bude po jejím, a tak se to taky stane. Já se probírám kartami, které dostanu, dokud nenajdu nejlepší kombinaci, jaká se z nich dá složit. Nemůžu přimět Dylana, aby tu zůstal, protože nemůžu odejít, kdyby mě o to požádal. Už mi není osmnáct a nenechám si zamotat hlavu. Mám dvě děti.“

Chantel zdvihla hlavu vzhůru a kochala se větrem, který jí čečral vlasy. Takový pocit absolutní svobody si nemohla dopřávat často.

„Navíc nechápu, proč by ses vůbec měla snažit, aby tu zůstal. Některé ženy přikládají přehnanou důležitost tomu, aby ulovily nějakého muže, protože mají pocit, že bez muže nebude jejich život úplný. Ale měly by se starat především samy o sebe – a když jsou spokojeny, muž může být příjemný doplněk.“

„Promluvila pravá ničitelka mužských srdcí,“ vložila se do toho Maddy.

„Já nikomu neničím srdce,“ usmála se Chantel pomalu. „Jenom je trochu popíchnu.“

„Každou chvíli puknu,“ oznámila Maddy svému koni. „Tak nebo onak, jenom to, že ty a já ještě neplánujeme, jak se s někým usadíme, neznamená, že tady Abby nemá nárok na špinavé talíře ve dřezu a někoho, kdo bude vynášet smetí.“

„Zajímavý popis smysluplného vztahu,“ zamumlala Abby. „Vzhledem k tomu, že jsem jediná z nás tří, která kdy byla vdaná, tak se cítím povolána prohlásit, že jde i o jiné věci.“

„Počkej, počkej, Abby.“ Chantel sraštila čelo a zpomalila koně. „Kdo mluví o manželství? Neříkám, že by sis s ním nemohla užívat, bavit se s ním, ale co to má společného s manželstvím? Na tvém místě bych si to pořádně rozmyslela, než bych šla znovu pod čepec.“

„Další zajímavý popis,“ prohlásila Maddy a Abby se zasmála.

„Kdybych si myslela, že to má nějakou naději, že je tu nějaké místo pro kompromis, zeptala bych se ho sama.“

„Tak to udělej.“ Jasně slunce se třpytilo v Maddyiných načechraných vlasech, takže vypadaly jako svatozář. „Pokud ho miluješ, pokud je to pro tebe ten pravý, proč čekat problémy?“

Chantel se rychle, pobaveně zasmála. „Tato žena odvozuje většinu svých zkušeností s muži ze styků s tanečníky, kteří tráví celý den před zrcadlem a obdivují sami sebe.“

„Dylan není tanečník,“ prohlásila Maddy, které se to zjevně nijak nedotklo. „A herci, s kterými trávíš čas ty, zase po jednom dni stráveném natáčením v ateliéru nevědí, kdo vlastně jsou.“

„Unavené životem.“ Abby zavrtěla hlavou a pokoušela se nevyprsknout smíchy. „Myslím, že všechny uděláme nejlíp, když zůstaneme svobodné.“ „Svatá pravda,“ vydechla Chantel.

„Kdo má vlastně čas na nějakou romantickou lásku?“ prohlásila Maddy. „Mezi hodinami tance, zkouškami a představeními jsem stejně příliš unavená na to, abych s někým trávila čas při svíčkách a dostávala kytice růží. Kdo potřebuje muže?“

„Drahoušku, to záleží na tom, jestli mluvíš o trvalém společníkovi nebo jenom o občasném průvodci.“

„Ty snad nakonec sama začneš věřit tomu, co se o tobě píše v novinách,“ řekla Abby. Přejeli přes vrcholek kopce a na rovině pod nimi se objevil dům.

„A proč ne?“ Chantel zdvihla obočí. „Všichni ostatní tomu taky věří.“ Zasmála se, vrazila koni paty do slabin a vyrazila vpřed.

„Ať do mě hrom praští, jestli ji ještě jednou nechám vyhrát!“ Maddy vyrazila jako střela.

Abby se pomalu usmála a pak pobídla Judda. Dobře věděla, že díky jeho dlouhému rychlému kroku snadno předhoní obě svoje sestry.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Postel zalévalo bledé, uklidňující měsíční světlo. Tichým domem jako by stále zaznívala ozvěna hlasů a smíchu a hudby. Hudba – hudba, kterou její rodina vytvářela, kamkoliv přišla. Její matka hrála na banjo a její otec tancoval. Její otec hrál a všichni ostatní zpívali. Zítra budou pryč, ale Abby bude trvat ještě dlouho, než přestane slyšet ozvěnu jejich hlasů.

Spokojená, ale vůbec ne ospalá položila hlavu na Dylanovo rameno a jenom naslouchala. Je to hloupost, pomyslela si, cítit se, jako bych kradla čas, který s ním trávím. Když tu byla její rodina, tak si s ním připadala nesvá. Musel to také cítit. Přišel k ní pozdě v noci, když všichni ostatní usnuli, a odešel časně, ještě před rozedněním.

Nemluvili o tom spolu. Zdálo se, že Dylan chápe, že by jí to připadalo hloupé. Byla dospělá žena, vdova, matka dvou dětí – ale když pobývala pod jednou střechou se svými rodiči, připadala si ze všeho nejvíc jako dcera.

Později se tomu možná budou smát, ale teď bylo ticho kolem nich příliš příjemné.

Naslouchal svým vlastním ozvěnám. Po telefonu získal další díly skládačky, zatímco byla Abby zaneprázdněna svojí rodinou. Ne všechny se mu líbily. Až bude její rodina pryč, znovu se jí bude ptát. Ale už teď měl řadu odpovědí.

Teď pro něho bylo ještě důležitější, aby mu řekla věci, které už ví – aby mu důvěřovala natolik, že se mu svěří s tajemstvími, která už pro něho žádnými tajemstvími nejsou. Až to udělá – pokud to udělá – , možná budou moci nechat včerejšek včerejšku a zabývat se zítřkem.

„Spíš?“

„Ne.“ Přejel jí rty po vlasech. Dneska byla poslední noc, kdy ještě mohli něco předstírat. Noc, kdy jí mohl dát, cokoliv bude potřebovat. A zoufale si přál, aby to mohl udělat. „Přemýšlel jsem o tvých rodičích. Nikdy jsem nepotkal nikoho jako oni.“

„Nejsem si jistá, jestli ještě někdo takový jako oni existuje.“

Potěšilo ji to. Přivřela oči a v hlavě jí zavířil kaleidoskop vzpomínek.

„Jenom mě trochu vyděsilo, že tvůj otec trval na tom, že mě naučí stepovat.“

„Věc se má tak, že táta dokáže naučit tancovat kohokoliv. Jsem toho živoucím důkazem.“ Zívla a opřela se o něho pohodlněji.

„Pojedou limuzínou na autobusové nádraží a odtamtud do Chicaga.“

„Na třídní angažmá.“ Trochu se usmála a představila si je, jak zkoušejí v přečpaném motelovém pokoji. „Chantel je tam chtěla poslat letadlem, první třídou, ale nechtěli o tom ani slyšet. Máma řekla, že se jí už padesát let daří dostat se všude, kam chce, aniž by se odlepila od země, a že nevidí žádný důvod, proč by s tím teď měla začínat.“

„Tvoje matka je rozumná žena.“

„Já vím. Je to trochu zvláštní, nemyslíš? Chci říct, že kdyby měla mít někdy domek na předměstí s trávníčkem a bíle natřeným plotem, tak by se asi zbláznila. V tátovi si našla dokonalého partnera.“

„Jak dlouho už jsou spolu?“

„Hmmm... Asi třicet pět let.“

Na chvíli se odmlčel. „Trochu to zvyšuje tvoji důvěru v tuhle instituci, ne?“

„Myslím, že jeden z důvodů, proč jsem se vdala tak rychle, je, že mámě a tátovi to fungovalo tak dobře. Opravdu mi budou chybět.“

Slyšel v jejím hlase touhu a přitáhl si ji blíž. „Ani na chvíli se s nimi nenudíš. Měl jsem pocit, že přijdeš o pár lustrů, když se Frank rozhodl, že kluky naučí žonglovat.“

Abby k němu otočila tvář a rozesmála se. „Dokud se to Ben zase neodnaučí, tak tady nebude ani jedno požitelné jablko.“

„Je to lepší, než kdyby je házel po Chrisovi.“

„To rozhodně.“

„Moje řeč.“ Zdvihla hlavu, a i když se usmívala, dívala se na něho vážnýma očima. „Jsem ráda, že jsi tu byl a mohl ses s nimi setkat. Jednou možná budeš projíždět nějakým malým, bohem zapomenutým městem, a uvidíš jejich jména na plakátu. Pak si na mě možná vzpomeneš.“

Gestem, o kterém věděl, že se ho bude jen těžko odnaučovat, jí pročísl vlasy. „Myslíš si, že k tomu budu potřebovat plakát?“

„Určitě by ti to pomohlo.“ Sklonila k němu hlavu a přitiskla rty na jeho teplá a sladká ústa. „Ráda bych věřila, že si na mě někdy vzpomeneš.“ Pohládila ho po vlasech. Pak přejela rty po jeho spánku. „A na tohle taky.“

„Já mám dobrou paměť, Abby.“ Vzal ji za zápěstí a cítil, jak se jí zrychluje tep. „Velmi dobrou paměť.“

Aniž ji pustil, otočil ji na záda a uvěznil její tělo pod svým.

A znovu to tu bylo, ten záchvěv vzrušení, ten uklidňující pocit, že si počíná správně. Svými rty našel její. Nepustil její ruce. Ještě ne. Instinktivně věděl, že pokud se ho teď Abby dotkne, vybuchne, propadne šílenství, okamžitě si vezme to, co chtěl vychutnávat. Měli před sebou celou noc, měli celou věčnost. Byl sám vězněm, stejně jako ona, a dovoľoval jenom svým rtům, aby hledaly, nacházely, vzrušovaly a podněcovaly.

Vsál její jazyk, nechal ho, aby se vnořil hluboko do jeho úst, dráždil ho a vzrušoval. Cítil v ústech její dech a tiše zasténal. Její tělo zabořené do podušek dávalo najevo každým pohybem, že je dost silné, aby dokázalo brát, co mu nabízí, a dost vstřícné, aby mu dalo, co si toužil vzít. Stále ještě ji držel za zápěstí a přitom ústy klouzal po jejím hrdle. Cítil, jak jí buší tep, cítil její vzrušující chuť. Dokázal by strávit hodiny a hodiny tím, že by prozkoumával každé místečko, kde její krev tepe těsně pod povrchem. Cítil se doma. Její tělo mu nabízelo jak mír a odpočinek, tak vášně a vzrušení. Mohl si vzít to, co právě potřeboval nejvíc.

Miluje ho. Byla to divoká, strašlivá myšlenka, ale když pustil její ruce, objala ho tak přirozeně, tak něžně a současně bolestivě. Nic nechtěla, nic nežádala, a tím po něm chtěla, víc, než si kdy myslel, že jí bude moci dát.

Byl tak něžný. Abby nevěděla, jestli si někdy zvykne na tichou něhu pod ohnivým povrchem. Jeho ruce objímaly, laskaly, občas se jeho prsty brutálně zabořily do jejího těla, ale vždycky za tím cítila něhu, laskavost a péči.

Vždycky, když slyšela jeho přerývaný dech, cítila bezbřehý údiv. S požitkem sledovala, jak se pod jejíma pátrajícíma rukama jeho

svaly napínají a chvějí. Bylo to pro ni, kvůli ní, s ní. Nikdy předtím – ani ve svých snech – nepotkala muže, který by po ní toužil takovým způsobem.

Ale nevěděla, jestli on to ví. I když společně rychle stoupali k vrcholu, cítili, jak se jim rozžhavuje krev a kůže rozehřívá, nevěděla, jestli on ví, že kromě toho, že ji chce, že po ní touží, ji ve svém životě také potřebuje.

Pokud to neví, jejich vztah skončí, sotva dostane odpovědi na své otázky. A už si slíbila, že mu je dá.

„Dylane.“ Najednou jí projelo prudké leknutí. Uvědomila si, že jí proklouzává mezi prsty právě ve chvíli, kdy se ho naučila držet. Neznala žádné triky, žádné finty, žádná tajemství, jak si udržet muže a připoutat ho k sobě. Mohla mu dát jenom to, co bylo v jejím srdci, a doufat, že to bude stačit pro oba.

Slyšel, jak tiše zašeptala jeho jméno. Cítil, jak ji rozechvěl hluboký vzdech. A protože věděl, že to potřebuje, přitiskl znovu své rty na její a nechal ji, aby si vzala, co chce.

„Pomalu.“ Vklouznul do ní a zdusil její sten svými ústy. „Chci, aby sis to vychutnala, Abby.“

Odlesky vášně, radosti, úžasu na její tváři ho vzrušovaly víc, než kdy považoval za možné. Myslel si o sobě, že není mužem, který dává, ale ona ho k tomu přinutila. Po celé roky si jenom bral, někdy bezohledně, často sobecky. Ale s Abby to bylo jiné.

Otráslo jím to.

Během balení, posledních příprav k odjezdu a sobotních dopoledních pohádek pro děti měli všichni plné ruce práce. Chantel čekala na svou příležitost. Když Dylan vyšel ven, aby chlapcům pomohl nakrmit koně, počkala několik minut a pak vyklouzla ven za nimi. Tohle byl ten správný okamžik. Připojila se k nim.

Na to, že byli na východním pobřeží a v březnu, bylo doopravdy teplo, ale ona se chvěla zimou, zachumlaná do svého saka. Nemohla se dočkat, až bude zase zpátky v jižní Kalifornii. Ale než odjede, ještě tu má něco na práci.

Většina koní byla zrovna v padoku. Chantel došla až k ohradě a opřela se o ni. Dylan sem dříve či později musí přijít. Stačilo jen čekat.

Dylan vyvedl ven dva koně a spatřil ji. Celou dobu měl pocit, že se mu Chantel chystá něco říct. A jak se zdálo, ten okamžik nastal. Dylan vypustil koně a pečlivě za nimi zavřel vrata padoku. Tiše došel podél ohrady až k ní.

Vzala si cigaretu, kterou jí nabídl. Kouřila jen zřídka, jen když na to měla náladu – a to teď rozhodně měla. Zhluboka do sebe vtáhla dým a vyfoukla dlouhý oblak kouře. Zatímco mluvila, zahleděla se na koně.

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli se mi líbíš. Ale to ve skutečnosti není důležité. Důležité je, co si myslí Abby.“

Dylan usoudil, že nemůže vědět, jak moc se její slova podobají tomu, co mu řekla Maddy. Byla to prostě přirozená součást vztahu mezi trojčaty. Společně sledovali, jak Eva začala kojit své hříbě. Kobyla se rozkročila a trpělivě snášela sání.

„Můžu ti říct, že když jsi se mnou dělal rozhovor kvůli knížce o Millicent Driscollové, rozhodně ses mi nelíbil. Částečně to souvisí s mým tehdejším stavem, ale i s tvým přístupem k věci. Považovala jsem tě za dotěrného a nesympatického, takže jsem k tobě nebyla tak upřímná, jak bych bývala mohla být. Kdybych byla upřímnější, možná by v tvé knize bylo trochu víc místa pro soucit. Ale Abby je moje sestra.“

Poprvé se otočila, aby se na něho podívala. I v silném neodpouštějícím světle byla její tvář nádherná. Klasický oválný tvar obličeje, ladné lícní kosti, bezvadná pleť. Člověk se mohl na tu tvář podívat a podlehnout dojmu, že je to na ní to nejcennější a pod tou efektní slupkou se skrývá prázdno. Ale nejzajímavější na ní byly oči. Představoval si, jak jimi nemilosrdně stáhla z kůže už mnoho mužů.

„Myslím, že ti na Abby záleží, ale nejsem si jistá, jestli nejsi příliš tvrdý na to, aby ti to nebylo jedno. Chci ti říct něco o Chucku Rockwellovi něco, co se od Abby pravděpodobně nedovíš.“ Vdechla kouř a vychutnávala jeho drsnou chuť. „Tohle je mimo záznam, Dylane. Pokud s tím bude Abby souhlasit, můžeš použít cokoliv, co ti teď řeknu. Ale pokud nebude, tak máš smůlu. Souhlasíš?“

„Souhlasím. Pověz mi to.“

„Když Chuck tehdy tu první noc přišel do klubu, Abby ho okamžitě upoutala. Možná, na krátkou chvíli, do ní byl dokonce

zamilovaný. Nevím, s jakým druhem žen se stýkal předtím, ale dovedu si to představit. Abby byla dokonce i ve vyzývavém divadelním kostýmu a s nalíčeným obličejem nedotčená. Důvěřivá, to je možná příliš silné slovo, zvláště pokud toho člověka neznáš, ale Abby vždycky byla a stále je důvěřivá.“ Usmála se ne tím chytrým, ledovým úsměvem, kterým obdarovala reportéry bulvárních časopisů, ale lehkým přátelským úsměvem, který byl jak krásný, tak i výmluvný. „Věřila v lásku, oddanost, dokud nás smrt nerozdělí. Do manželství vstoupila s růžovými brýlemi na očích.“

Představil si, jak tehdy Abby asi vypadala: otevřená, nevinná, důvěřivá.

„A Rockwell?“

„Myslím, že ji miloval. Pokud toho byl schopen – a tak dlouho, jak toho byl schopen. Někdo říká, že člověk není špatný jenom proto, že je slabý.“ Něco jí problesklo v očích, ale rychle to potlačila. „Ale nesouhlasím s tím. Chuck byl citový slaboch. Mohla bych ho omlouvat, protože vím, že ho vychovávala nesnesitelně dominantní matka a přepracovaný otec. Ale já osobně moc nedám na omluvy.“

Podívala se na něho a čekala, jestli na to něco řekne.

„Pokračuj.“ Dylan už věděl o Rockwellově dětství a výchově všechno.

„Potíže nastaly skoro okamžitě. Snažila se je skrývat, ale před trojčaty je těžké něco zatajit. Jela s ním do Paříže, do Londýna, nosila krásné šaty a mohla žít životem, o kterém většina žen sní. Ale ne Abby.“ Chantel zavrtěla hlavou a bezmyšlenkovitě poklepávala prsty na dřevěnou ohradu. „Neříkám, že se jí to ze začátku nelíbilo. Ale Abby vždycky hledala kořeny. O’Hurleyové je zapouštějí jen těžko.“

„Proto chtěla tenhle ranč.“

Chantel hodila cigaretu na zem a nechala ji doutnat.

„Chuck ho koupil po jedné zvlášť nechutné aféře s dívkou příliš mladou na to, aby věděla, jak to chodí. Ale skoro vzápětí ho to tady začalo nudit. Řekl Abby jasně, že pokud tady chce bydlet, musí se o ranč postarat sama.“

„To ti řekla?“

„Ne. Chuck mi to řekl.“ Podívala se na něho zvláštním pohledem, jako by se sama sobě vysmívala. „Zavítal do Los Angeles a řekl si, že by bylo zajímavé, kdyby to pro změnu zkusil se sestrou své ženy. Okouzující. Dej mi ještě jednu cigaretu.“

Zatímco jí připaloval, Chantel se zase sebrala. „Bohužel to nebyl můj typ, a i když mnoho lidí pochybuje o mých mravních zásadách, přece jen mám jisté zábrany. Podařilo se mu u mě opít a vyprávěl mi o všech problémech se svojí ženuškou, kterou nechal doma.“ Chantel vyfoukla dlouhý pramínek kouře. „Byla příliš obyčejná, příliš středostavovská. Zakopala se na svém ranči a zuby nehty se ho držela, a on znal lepší způsob, jak utrácet svoje peníze. Když chce opravit tu zatracenou střechu, tak ať si s tím poradí sama, jak umí. Když chce mít zavedenou do domu pitnou vodu, jak je ve dvacátém století zvykem, tak musí nějak přijít na to, jak to zařídit vlastními silami. Jeho to nezajímá. Pak pokračoval o tom, že Abby dostala šílený nápad chovat koně. Vysmíval se jí.“ Chantel ztuhla čelist. Když si uvědomila, že mluví příliš rychle, úmyslně zpomalila. „Nevyhodila jsem ho, protože jsem to chtěla slyšet všechno. Zatímco tím vším procházela, tak jsem byla zaměstnaná budováním své kariéry. Příliš zaměstnaná, rozumíš, abych na ni měla dost času, i když jsem instinktivně věděla, že to s ní není v pořádku.“

A kolik času na ni měl za posledních pár týdnů **on**? Při tom pomyslení ho bodlo u srdce. Vyžadoval od ní pravdu a počestnost, očekával je od ní – a přitom to jediné, co dostala od něj, byly otázky.

Viděl ji, poslouchal ji, pozoroval ji – a v hloubi duše věděl, že všechny představy, se kterými sem přišel, byly mylné.

Ale proč tedy od Rockwella neodešla?

A proč se nenáviděl za to, že to chce vědět?

Odtáhl se.

„Proč si myslíš, že ti to všechno říkal?“ zeptal se profesionálně chladným hlasem.

Tvrdě se na něho podívala. Bylo podivuhodné, jak rychle se její výraz dokázal změnit z chladného na ledový, aniž by pohnula jediným svalem. „Zjevně si myslel, že mě to pobaví stejně jako jeho.“ Znovu se zasmála a klidněji potáhla ze své cigarety. „To je jedno. Nakonec jsem se ho zbavila, pak jsem zavolala Maddy a

přijely jsme sem. Abby žila v domě, který jí málem padal na hlavu. Chuck jí nedal ani halíř, a tak musela pracovat na částečný úvazek u lidí, ke kterým si mohla vzít Bena s sebou. Byla ráda, že nás vidí, ale nechtěla poslechnout žádné rady, které by vedly k rozvodu.“

„Proč?“ Dylan se jí poprvé během jejich rozhovoru dotkl. Pouze jí položil ruku na předloktí, ale v jeho doteku cítila naléhavost. Otázka, kterou jí právě položil, byla pro něho ta nejdůležitější. „Proč s ním zůstala?“

Tak v tom to vězí, uvědomila si Chantel. Záleží mu na ní. Za takových okolností ho jen těžko mohla i nadále nemít ráda. „Myslím, že na to ti bude muset odpovědět sama, ale můžu ti říct tohle. Abby má velkou schopnost doufat. Pořád věřila, že se Chuck změní. Kromě toho měla okamžitý problém, jak přežít ze dne na den a jak to udělat, aby jí dům, ve kterém žila, nespádl na hlavu. Odjely jsme do Richmondu a prodaly její šperky. Během prvních několika měsíců manželství byl Chuck velmi štedrý, a tak jsme získaly dost na nejnutnější opravy. Já jsem si kupříkladu koupila její norkový kožich.“ Nezmínila se o tom, že si to v té době nemohla dovolit. „Později žertovala o tom, že mě viděla na fotce, jak nosím její střechu.“

„Prodala norka, aby měla peníze na střechu,“ zamumlal.

„Bylo tu zapotřebí hodně oprav. Tehdy mě překvapovalo, jak tvrdošíjně na ranči lpí. Ale teď, když ji tu vidím, je mi jasné, že měla pravdu a že je to pro ni i pro děti to nejlepší. Potom se věci trochu usadily. Byla těhotná, čekala Chrise. Mám svoji vlastní teorii o tom, jak k tomu došlo, ale nechám si ji pro sebe.“

Podíval se na ni a viděl, že chápe víc, než by si Abby byla ochotná připustit. „Já si ji taky nechávám pro sebe.“

„Možná se mi nakonec budeš líbit.“ Trochu se uvolnila a odhodila cigaretu stranou. „Když se Chris narodil, zase to začalo jít od desíti k pěti. Chuck nedělal se svými zálety žádné tajnosti. Nechci mu to přičítat k dobru, ale myslím, že se tím pokoušel Abby donutit, aby se s ním rozvedla. Když to udělala, když se k tomu konečně odhodlala, myslím, že si konečně uvědomil, co všechno vlastně ztrácí.“

„Chceš říct, že Abby podala žádost o rozvod?“

„Ano. Mohla ho stáhnout z kůže – já bych to určitě udělala –, ale ona ho neobvinila z nevěry a nežádala žádné odstupné. Chtěla si nechat jenom farmu a nějakou rozumnou podporu pro děti. Tehdy měl zrovna poměr s Lori Brewerovou a spolu si užívali jeden dlouhý flám. Nějak mu konečně došlo, že vzrušení ze závodění je pryč a že si ho nahrazuje jinými věcmi. Měl ženu, která byla ochotná dýchat jen pro něj, a dva nádherné syny, a vyměnil je za životní styl, který vedl jenom k dalším problémům. Víím, jak mu bylo, protože mi pár dnů před tím posledním závodem telefonoval. Bůh ví proč. Nebyla jsem k němu moc přívětivá. Říkal, že volal Abby a prosil ji, aby si to rozmyslela, a že ho odmítla. Chtěl, abych za něho šla orodovat. Řekla jsem mu, že je načase, aby se konečně probudil a dospěl. O pár dnů později se vyboural.“

„A Abby se trápí pocitem viny, protože se s ním chtěla rozvést.“

„Chápeš rychle.“ Poklepala pečlivě upraveným nehtem na zábradlí. „Člověk jí mohl říkat stokrát, že nemá smysl, aby si myslela něco takového, neustále se tím trápila a trestala sama sebe, ale k ničemu to nevedlo.“

Dylan měl sám dost potíží s tím, aby se vyrovnal s vlastním pocitem viny, ale snažil se soustředit na Chantelina poslední slova.

„Co tím myslíš, trestala?“

„Uvědomil sis vůbec někdy, jak těžké asi je udržovat takovýhle ranč a vychovávat dvě děti? Ted’ ani nemluvím o tom, jak je to náročné emocionálně a fyzicky. Mám na mysli peníze.“

„Rockwell měl peněz spoustu.“

„Rockwell možná – a Janice Rockwellová taky, a má jich spoustu pořád. Abby nedostala ani halíř.“ Dřív, než ji mohl přerušit, zavrtěla hlavou. Pokaždé, když na to pomyslela, cítila hořkost. „Postarala se, aby Abby nedostala naprosto nic z fondu, kde byly Chuckovy peníze. Abby nedostala nic ani pro sebe, ani na farmu, ani pro děti.“

Pokud Chantel cítila hořkost, Dylanovi bylo, jako by mu hrdlo prolili kyselinou. Vrátilo se mu všechno, co Abby řekl od toho prvního deštivého dne v kuchyni až po ono ráno, kdy v její kabelce spatřil gumové rukavice. Náhle si uvědomil – a při tom pomyšlení se mu stáhl žaludek –, že s tím bude muset žít.

„Jak to udělala, aby udržela ranč nad vodou?“

„Vzala si půjčku.“

V ústech cítil hořkost, která neměla nic společného s chutí tabáku. Nevěřil Abby, nedokázal dost důvěřovat svým vlastním pocitům. A ona byla příliš hrdá, než aby mu řekla věci, které mu nyní odhalila Chantel.

K čertu s její hrdostí, pomyslel si náhle divoce. Copak neměl právo to vědět? Copak neměl právo... Zíral přes padok na vzdálené hory a zkoumal své pocity. Ne, byla to **moje** vlastní hrdost, co mi bránilo v tom, abych to viděl, uvědomil si pak. Pýcha muže i pýcha novináře. Abby věděla moc dobře, co si o ní myslí, a smířila se s tím – i s ním.

„Proč mi to všechno říkáš?“

„Protože někdo by měl Abby vysvětlit, že to nebyla její chyba, že nemohla předvídat nic z toho, co se stalo, a že tomu nemohla zabránit. Myslím si, že ty jsi ten pravý člověk, který to může udělat. Pokud se toho nezalekneš, jsi právě ty ten muž, který ji může učinit šťastnou.“

Hlavu měla vysoko zdviženou a modré oči jí potměly, když mu vmetla do tváře tu výzvu. Dylan zjistil, že se usmívá.

„Jsi pozoruhodná žena. Toho jsem si při našem prvním setkání nevšiml.“

Také se na něho usmála.

„Já jsem si taky několika věcí nevšimla.“

Maddy vykukla ze zadních dveří. „Chantel, přijela tvoje limuzína.“

„Už jdu.“ O krok ustoupila a pak se na něj ještě jednou pronikavě podívala. „Ještě jednu věc, Dylane. Jestli Abby někdy ublížíš, budeš se muset vypořádat se mnou.“

„Jasně.“

Podal jí ruku. Pobaveně ji přijala. „Počítám, že ti popřeju hodně zdaru.“

„Vážím si toho.“

Loučení bylo dlouhé, hlučné a plné slz. Maddy přistoupila k Dylanovi a objala ho pevně a s překvapivou vřelostí.

„Máš štěstí, že si myslím, že jsi pro ni ten pravý,“ zašeptala mu do ucha. Pak se smíchem ustoupila. „Vítej do rodiny, Dylane.“

Každý se s každým loučil nejméně dvakrát, než O'Hurleyové konečně začali nasedat do limuzíny. Chris a Ben už dávno byli uvnitř a nenechali se jen tak snadno vystřadit, protože napřed museli prozkoumat všechny páčky a tlačítka na palubní desce. Nejméně půltucetkrát vyzkoušeli automatické otevírání a zavírání oken a pak pouštěli střídavě rádio, přehrávač kazet a přenosnou televizi, než je Abby konečně dostala z auta, aby mohl nastoupit zbytek rodiny. Naposled si zamávali, a pak se limuzína rozjela po rozmoklé cestě plné děr klidně a majestátně jako zaoceánský parník.

„Až budu velkej, tak budu taky řídit limuzínu,“ rozhodl se Chris okamžitě. „Budu nosit uniformu a čepici jako tenhle pan Donald a taky budu sedět vpředu a točit volantem.“

„To já budu radši sedět vzadu a dívat se na televizi.“

Abby se smíchem pročísla Benovy vlasy. „Tenhle chlapec, to je pravý O'Hurley. Nevím, jak ty, Dylane, ale musím si dát něco silného a studeného, než se pustím do té spouště v kuchyni.“

„Můžem si jít hrát s hříbátky?“ zeptal se Ben. Mezitím už byl na půli cesty.

„Jenom jemně,“ volala za ním Abby. S povzdechem se otočila a vyrazila k domu. „Stýská se mi po nich už teď,“ přiznala, když vešli do kuchyně.

„To je ale rodina.“

„To je ještě mírně řečeno. Dáš si sodu?“

„Ne.“ Dylan neklidně přecházel sem a tam po kuchyni. Chantelina slova mu ležela v hlavě. Užíral se tím – a koneckonců i vším ostatním, co se dověděl během posledních několika dní. Pomyšlení, že se v Abby tak dokonale mýlil, že ji tak naprosto a tak nespravedlivě odsoudil, způsobilo, že si náhle vůbec nebyl jistý sám sebou. „Abby... tohle místo, tenhle ranč, je pro tebe hodně důležitý, vid'?“

„Kromě dětí je to ta nejdůležitější věc.“ Nasypala do sklenice led.

„Ty přece nejsi ten typ, co se sebou nechává zametat.“ Řekl to tak ostře, že se překvapeně obrátila a zůstala na něj zírat.

„To bych si o sobě nerada myslela.“

„Tak proč jsi Rockwellům dovolila, aby s tebou takhle zacházeli?“ vyrazil ze sebe. „Proč jsi jeho matku nechala, aby tě připravila o všechno, co ti právem náleželo?“

„Počkej chvíli.“ Očekávala, že bude mít trochu času – snad den, nebo možná alespoň pár hodin – aby se mohla trochu vzpamatovat, než ji zase začne vyslýchát. „Janice přece nemá nic společného s tím, co ode mě potřebuješ pro Chuckův životopis.“

„K čertu s životopisem.“ Vzal ji do náručí. Až do této chvíle si neuvědomoval, že to tak opravdu je – že kniha už pro něho nic neznamená. Zato Abby znamenala všechno. Dokázal myslet jen na to, čím vším musela projít, co všechno byla nucena udělat – a co udělali jí. Pokud sama nezačala Janice Rockwellovou nenávidět, bude ji on nenávidět za ni. „Postarala se, abys nedostala ani halíř z Rockwellova fondu. Kdybys ty peníze měla, farma by nemusela být zatížená hypotékou. Měla jsi na to právo, tvoje děti na to měly právo. Proč jsi to proboha dopustila? Jak jsi jí to mohla dovolit?“

„Nevím, kde jsi získal takové informace.“ Usilovně se snažila, aby její hlas zněl klidně. Kdysi dávno možná cítila hořkost, ale dokázala ji překousnout. Nijak netoužila znovu ji v sobě vyvolat. „Byl to fond, který Janice zřídila pro svého syna. Z něj mu pravidelně vypláceli peníze, ale celou částku by dostal až v pětatřiceti letech. Toho věku se ovšem nedožil. Peníze byly její.“

„Vážně si myslíš, Abby, že něco takového by obstálo před soudem?“

„Nemám zájem hnát to před soud. Chuck nám nechal nějaké peníze.“

„To, co zbylo, po tom, co většinu rozházel.“

Abby přikývla, ale její hlas zůstal klidný. Podobné spory před lety vedla v duchu sama se sebou. „Nechal nám dost, abych měla jistotu, že chlapci budou jednou moct studovat na univerzitě.“

„A do té doby sis musela vzít půjčku, aby aspoň měli střechu nad hlavou.“

Ponížilo ji to. Nemohl mít ponětí, jak ponižující pro ni bylo prosit někoho o peníze, a jak nesmírně ji teď zahanbilo, že o tom Dylan ví. „Dylane, to se tě netýká. Vůbec nic ti do toho není.“

„Ale já chci, aby se mě to týkalo! Týká se mě všechno, co s tebou souvisí. Víš vůbec, jak jsem se cítil, když jsem zjistil, že nějakým cizím lidem vytíráš podlahy?“

Netrpělivě si odfrkla.

„Copak záleží na tom, čím podlahy vytírám? Není to žádný rozdíl.“

„Pro mě je to obrovský rozdíl! Nechci, abys... nedokážu přenést přes srdce, abys...“ Zaklel a zkusil to znovu. „Měla jsi být ke mně upřímná – možná ne hned, ale aspoň později, když jsme začali jeden pro druhého něco znamenat.“

Znamenat co? chtěla se zeptat. Přinejmenším byla upřímná, když šlo o její pocity. Vzala z pultu hrnek na kávu a pomalu zamířila ke dřezu, aby do něj nalila vodu s jarem. „Byla jsem tak upřímná, jak jsem mohla být. Kdyby šlo jen o mě, byla bych ti řekla všechno, ale musela jsem myslet na chlapce.“

„Neudělal bych nic, co by jim ublížilo. Copak bych mohl?“

„Dylane, copak na tomhle všem záleží?“ Nejsem klidná, uvědomila si. Zatraceně, nejsem klidná ani dost málo. Cítila, jak se v ní probouzí vztek a pomalu jí zatemňuje hlavu. „Jsou to jenom peníze, nic víc. Nemůžeš to prostě nechat plavat?“

„Nejde jenom o peníze, a ne, nemůžu to nechat plavat. I tobě na tom záleží, protože jinak by ti nedělalo žádné potíže mi o tom říct.“ Zaplavila ho frustrace, pocit viny, vztek. A náhle mu bleskla hlavou vzpomínka na tu fotku, na které byla jako princezna zahalená v bílé kožešině. „Prodalas ten zatracený norkový kožich, abys měla na novou střechu.“

Jen potřásla hlavou, naprosto omráčená. „A co na tom záleží? Při kydání hnoje budu těžko potřebovat norkový kožich!“

„Vědělas, co si o tobě myslím.“ Dylan byl rozzuřený sám na sebe, ale o to víc to vyčítal jí. „A tys mě při tom nechala. Dokonce i pak, když jsem se do tebe zamiloval, jsi mi nikdy nevěřila natolik, abys mi tohle všechno řekla! Dvojsmysly a vytáčky, Abby. Nikdy jsi mi neřekla, že ses s ním chtěla rozvést, nikdy jsi mi neřekla, jak hrozně ses musela snažit, abyste vůbec měli co jíst. Máš vůbec ponětí, jak se teď po tom všem cítím?“

„A máš ty ponětí, jak se cítím já?“ Zvedla hlas stejně jako on. „Máš ponětí, jaký je to pocit, všechno to znovu prožívat, znovu si připomínat, jak jsem selhala? Zklamala jsem ho úplně ve všem.“

„To je směšné. Copak nevíš, jak je to hloupé, tvrdit něco takového?“

„Vím moc dobře, že jsem hloupá.“

„Abby.“ Jeho tón byl drsný, ale jeho ruce svíraly její ramena jemně a s něhou. „**On** selhal, ne ty.“

Zklamal tebe, své děti i sám sebe.“ Prudce s ní zatřásl, jako by se zoufale snažil donutit ji, aby konečně pochopila, co dokázala a jak moc ji za to obdivuje. „Ty ses starala o to, aby všechno fungovalo a život měl nějaký řád. Ty jsi ta, kdo jemu i jeho dětem vybudoval domov.“

„Přestaň křičet na mou mámu!“

Ben stál ve dveřích do kuchyně, bledý a odhodlaný. Abby, která už předtím byla nešťastná, se stěží zmohla na víc než prostě na něj zírat.

„Bene...“

„Pusť moji mámu.“ Spodní ret se mu třásl, ale díval se na Dylana vyzývavě a přímo, jako muž na svého soka. „Pusť ji a běž pryč. My tě tady nechceme.“ Dylan, znechucený sám sebou, pustil Abby a otočil se k chlapci. „Nechtěl jsem tvoji matce ublížit, Bene.“

„Ale chtěl! Já tě viděl.“

„Bene.“ Abby si rychle stoupla mezi ně. „Ty tomu nerozumíš. Zlobili jsme se jeden na druhého. Lidi na sebe občas křičí, když se zlobí.“

Sevřel rty způsobem, který Abby téměř bolestně připomněl jejího otce. Právě takhle se Frank O'Hurley tvářil, když zuřil.

„Nechci, aby na tebe křičel. Já mu nedovolím, aby ti ubližoval!“

„Zlatíčko, já zase křičela na něj.“ Řekla to měkce a jemně a natáhla ruku, aby ho pohladila po hlavě. „A on mi neubližoval.“

Benových očích vzplanula směs zklamání a vzteku. „Možná ho máš radši než mě.“

„Ne, děťátko“

„Já nejsem žádné děťátko!“ Jeho bledý obličej zrudl. „A dokážu ti to!“ Ben se vyřítil ven. Abby ještě stála jako zkamenělá.

„Ach, bože.“ Abby se jen pomalu vzpamatovávala. „To jsem moc dobře nezvládla.“

„Byla to moje chyba.“ Dylan si oběma rukama projel vlasy. Toužil dát jim všechno, co měl, nabídnout jim celé své srdce. Místo toho v jediném okamžiku zranil Abby a znepřátelil si Bena. „Půjdu ho najít. Promluvím si s ním.“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad. Možná bych mohla – Ach, proboha! Bene, Bene, stůj!“ Než se Dylan zmohl na slovo, vyřítla se ven zadními dveřmi. V dalším okamžiku už byl za ní a vzápětí ji předhlonil.

Ben se právě vyhoupl na Bleskův hřbet. Mohutný hřebec vztekle zaržál.

Abby cítila srdce až v krku. Stála tam bez sebe hrůzou a nedokázala ze sebe vypravit ani hlásku, nebyla schopná na Bena znovu zavolat. Chlapec dosedl na neosedlaného koně a ona si na chvíli pomyslela, že možná dokáže hřebce zvládnout a bezpečně sesednout, ale vtom se Blesk divoce vzepjal.

jednom okamžiku byli chlapec a kůň pevně spojeni, tyčící se proti modrému nebi. Vzápětí Blesk vymrštil Bena do vzduchu.

Jeho výkřik se mísil s divokým ržáním zvířete. Když dopadl na zem, čas jako by se zastavil. Omráčeně se dívala, jak kopyta tančí kolem jeho těla. Minula ho jen zázrakem. Cítila, jak se v ní rozlévá strach, stoupá jí hrdlem. Konečně se dokázala pohnout a přeběhnout těch několik metrů.

„Bene. Ach, Bene.“ Neplakala. Společně s Dylanem ho chvatně začala prohlížet a hledat známky života.

„Je v pořádku, jenom omdlel. Asi má zlomenou ruku,“ ozval se Dylan. Ruce se mu roztráslly. Kdyby jen dokázal být rychlejší, kdyby doběhl o pár vteřin dřív... „Abby, můžeš sem zajet s autem?“

Ben ležel tiše, jeho obličej byl mléčně bílý. Nejradši by se k němu vrhla a rozvzlykala se. „Jistě.“ Vzhlédla a spatřila vedle sebe Chrise. Trásl se jako list. „Pojď, Chrisi.“ Vzala ho za ruku. „Musíme odvézt Bena do nemocnice.“

„Je v pořádku? Bude zas v pořádku?“

„Neboj, bude mu dobře,“ zamumlala, zatímco spěchala pro auto.

„Můžeš řídit?“ zeptal se jí Dylan, když přijela zpátky. „Neznám cestu.“

Přikývla a pomohla mu dostat svého prvorozeného syna do auta. Měl ho na klíně na předním sedadle. Se zaťatými zuby pomalu sjížděla po polní cestě k dálnici. Auto nadskakovalo na výmolech a Abby se děsila toho, že otřesy Benovi ublíží ještě víc. Sotva se dostala na asfaltový povrch silnice, sešlápla plyn až k podlaze a přestala přemýšlet.

Když se Ben pohnul, s úsilím potlačila slzy, které jí stoupaly do očí. Jak se mu vracelo vědomí, první naříkavě zvuky, které vydal, se změnilly v tiché vzlykání. Začala na něj mluvit – nesmysly, všechno, co jí zrovna přišlo na jazyk. Chris se naklonil ze zadního sedadla a chytil Bena za nohu. Dylan, který nevěděl, co jiného si počít, pevně držel chlapce v náručí a hladil ho po vlasech.

„Už tam skoro jsme, Bene,“ zamumlal. „Vydrž.“

„To bolí!“

„Jo, já vím.“ Když k němu chlapec otočil hlavu a zabořil tvář do jeho košile, Dylan ho k sobě přitiskl. Poprvé v životě dokonale pochopil, co to znamená, cítit něčí bolest.

Abby zastavila před vchodem na pohotovost a vyskočila z auta, aby Dylanovi pomohla vyndat Bena.

Zdálo se, že to trvá hodiny. Uplynula celá věčnost, než si sestra na příjmu prohlédla kartičku pojišťovny a sepsala historii všech Benových nemocí. Abby začaly drkotat zuby. Když Bena odvezli na rentgen, snažila se zhluboka dýchat a trochu se sebrat. Její malý chlapec se snažil ve vzteku a svým vlastním způsobem dokázat, že je dospělý muž. Nyní byl zraněný a ona mohla jenom čekat. Vedle ní stál Dylan a držel v náručí Chrise.

„Sedni si, Abby. Bude jim to chvíli trvat.“

„Je to ještě dítě.“ Ne, teď se nemohla sesypat. Ben ji bude potřebovat. Ale z očí jí vytryskly slzy a tiše jí stékaly po tvářích. „Byl tak strašně rozzlobený. V životě by se k hřebci nepřiblížil, kdyby nebyl tak rozzlobený.“

„Abby, kluci si každou chvíli zlomí ruku nebo nohu,“ prohlásil Dylan. Ale i on měl stažený žaludek.

„Co bude s Benem?“ Když Chris viděl, že jeho matka pláče, sám začal natahovat.

„Bude v pořádku.“ Abby oběma rukama pohladila jeho tváře a setřela z nich slzy. „Doktoři se o něj postarají.“

„Asi bude mít na ruce sádro.“ Dylan pohladil

Chrise po ruce. „Až mu zaschne, budeš mu na ni moct něco nakreslit nebo se podepsat.“

Chris popotáhl a hluboce se nad tím zamyslel „Umím se podepsat jenom tiskacíma.“

„To bude bezvadné. Pojd' si sednout.“

Abby se pokoušela nedávat najevo nervozitu. Když jí Chris vylezl na klín, snažila se nesvírat ho příliš pevně. S každou minutou, která uplynula, se pocit prázdnoty v jejím nitru zvyšoval.

Když doktor vyšel z ordinace, vyskočila na nohy bez sebe strachy.

„Pěkná čistá zlomenina,“ řekl jí. Když postřehl její nervozitu, stiskl jí rameno. „Ve škole se bude moct chlubit, že má ruku v sádře.“

„Je... Jinak je v pořádku?“

Hlavou jí běžely představy všech možných komplikací od otřesu mozku až po nejruznější vnitřní zranění.

„Je to silný zdravý chlapec.“ Doktor měl ruku stále ještě na jejím rameni a cítil, jak ji zaplavuje úleva. „Je trochu otřesený a bude mít pár pěkně vybarvených modřin. Bylo by lepší, kdyby tu mohl pár hodin zůstat a odpočívat, abych ho měl na očích, ale myslím, že není důvod k obavám. Napíšu vám recept a seznam toho, co má a nemá dělat. A taky jsem mu říkal, aby se nějakou dobu držel od divokých koní trochu dál.“

„Děkuju vám.“ Na okamžik si přitiskla ruku na oči. Zlomená kost. Kosti zase srostou, pomyslela si s úlevou. „Můžu ho vidět?“

„Prosím, pojd'te tudy.“

Na bílé posteli vypadal tak malý. Spolkla další příval slz, přešla k němu a objala ho. „Ach, Bene, tys mě vyděsil k smrti.“

„Mám zlomenou ruku.“

Už si zvykl na myšlenku, že se bude moct ve škole chlubit čerstvou sádrou.

„To je vážně působivě.“ Už jí odpustil. Abby mu to viděla na očích, cítila to ze stisku jeho prstů, když ji vzal za ruku. „Asi to pěkně bolí, co?“

„Už je to trochu lepší.“

Chris došel k nim a začal si bedlivě prohlížet čistě bílou plochu obvazu.

„Dylan říkal, že se na to dá kreslit. A že se ti tam taky můžu podepsat.“

„Asi jo.“ Ben poprvé pohlédl na Dylana. „Všichni můžete. Co Blesk? Neutekl?“

„O Bleška se nestarej,“ prohlásila Abby. „Ví moc dobře, kde má žlab se zrním.“

Pohlédl na své prsty a bezděky si je začal proplétat. „Omlouvám se.“

„Ne.“ Vzala ho za bradu a obrátila si jeho obličej k sobě. „Já se omlouvám. Úžasně ses mě zastal. Děkuju.“

Když ho políbila, vdechl její známou vůni. Teď už si nepřipadal statečný, jenom unavený.

„Není zač.“

„Doktor chce, abys tu chvíli zůstal. Ještě za ním musím zajít a vyzvednout si předpis na prášky.“

„Tak tam zajděte s Chrisem, Abby,“ navrhl Dylan a došel až k posteli. „Rád bych si s Benem promluvil.“

Protože v Benově tváři viděla spíš zvědavost než zlost, přikývla. „Dobře. Nebudeme pryč dlouho.“

„Můžu se něčeho napít?“ zeptal se Ben.

„Zeptám se doktora.“ Abby se k němu naklonila a políbila ho na obě tváře. „Ty mě jednou přivedeš do blázince, ty zvíře.“

Ben se zazubil a zadíval se na svou sádku. Když však Abby ode dveří vrhla krátký pohled přes rameno, díval se na Dylana.

„Asi jsem tě pěkně naštvál, co?“ začal Dylan.

„Asi jo.“

„Křičet na někoho, na kom člověku záleží, je pěkně hloupé. Ale i dospělí se někdy chovají hloupě.“

Ben si to myslel taky, ale byl opatrný. „Možná.“

Jak si může toho chlapce získat na svou stranu? Jedině tím, že mu řekne pravdu. Sám byl posedlý upřímností, požadoval ji, očekával ji. Možná je načase, aby začal být upřímný i on. Dylan se opřel o postel a opatrně začal. „Mám jeden velký problém, Bene. Ale říkal jsem si, že ty bys mi s ním možná mohl pomoci.“

Chlapec pokrčil rameny a začal si hrát s cípem peřiny. Ale poslouchal.

Už byla skoro tma, když se konečně dostali domů, uložili Bena do postele a snesli mu hromady knih a hraček, aby mu udělali radost. Byl to vyčerpávající den a on usnul, ještě než vůbec dojedl večeři. Chris na tom byl podobně. Zatímco Abby Benovi natřepávala polštář a balila ho do peřin, Dylan odnesl klimbajícího Chrise do jeho pokoje.

„Usnul s kusem pizzy v puse,“ oznámil Abby s úsměvem, když se vrátil.

„Půjdu ho uložit.“

„Už jsem to udělal. Nechceš jít dolů? Mohli bychom si spolu dát něco k pití.“

Ve sklepe bylo několik zapomenutých lahví vína, dárek od Chantel. Abby naplnila dvě sklenice a pustila se do zbytků pizzy. Teprve teď si uvědomila, že naposled jedla časně ráno. Ale ještě ani nedojedla první kousek, když jí vytryskly slzy. Vrátila pizzu do krabice, v které ji koupili, opatrně zavřela víko, pak si položila hlavu na pult a dala se do pláče. Chtěla plakat, dokud ze sebe nedostane všechnu tu hrůzu.

Právě tak ji zastihl Dylan a nezaváhal. Vzal ji do náručí, přitáhl ji těsně k sobě a nechal ji, ať si položí hlavu na jeho hrud’.

„Je to hloupost, brečet zrovna teď,“ vzlykla, „když už vím, že je v pořádku. Ale pořád to vidím před očima, jak letí vzduchem. Byla to jenom vteřina, ale připadalo mi to jako celá věčnost.“

„Já vím. Ale nic se mu nestalo, a to je hlavní.“ Odtáhl ji od sebe a začal jí otírat slzy. „Vlastně, když pomineme tu jednu zlomeninu, je úžasný.“

Abby ho pohladila po tváři a pak ho políbila. „Ty jsi úžasný. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Zvládla bys to.“ Vytáhl cigaretu. I on byl do hloubi duše oťřesený, a to víc než jen trochu. „To je jedna z věcí, které jsou na tobě nejúžasnější.“

„Úžasná?“ Nevěřila, že se ještě někdy dokáže zasmát, ale bylo to snadné. „Já?“

„Pro muže to není jednoduché, zaplést se s ženou, která je dokonale schopná vypořádat se se vším, co ji potká. Postarat se o dům a o domácnost, vychovávat děti, budovat ranč. A taky to pro muže není jednoduché, uvěřit, že existují ženy, které nejenže jsou schopné tohle všechno dělat, ale dokonce je to těší.“

„Nechápu, kam míříš, Dylan.“

„To věřím, že nechápeš.“ Vrátil cigaretu do krabičky, protože si uvědomil, že ve skutečnosti na ni vůbec nemá chuť. „Pro tebe je to všechno naprosto přirozené, že? To je neuvěřitelné.“

Vzala z pultu sklenici a podala mu ji. „Kdybych neviděla, že ses ještě ani nenapil, myslela bych si, že jsi namol a mluvíš z cesty.“

„Naopak. Právě začínám uvažovat jasně.“

„Já taky.“ Vzala si svoji sklenici a usrkla. Víno mělo pro ni nezvyklou chuť a bylo příjemně chladné. „Vím, že ses na mě dnes ráno hrozně rozzlobil.“

„Abby

„Ne, počkej chvíli. Ta poslední věc, kterou jsi mi řekl, než nás Ben přerušil, mi to celé ukázala v novém světle. Chci, abychom to teď dořešili – všechno – a konečně to uzavřeli.“

Měl chuť říct jí, že už to nic neznamená, nebo alespoň pro něj. Ale viděl, že pro ni je to důležité. „Dobrá.“

„Ptal ses mě, proč jsem zůstala s Chuckem. Velmi jednoduše řečeno, zůstala jsem s ním, protože jsem to slíbila. A nakonec, když opravdu došlo k tomu, že jsem musela ten slib porušit a ukončit své manželství, jsem na sebe potřebovala vzít všechnu vinu. Z nějakého důvodu pro mě bylo snazší se s tím vypořádat, když jsem věřila, že je to všechno moje chyba a že jsem to byla já, kdo zklamal.“

Hlas se jí zachvěl. Abby si znovu usrkla vína a pokračovala.

„Ale žádnou chybu jsem neudělala, Dylan, a jako důkaz mám dvě krásné děti. Řekl jsi, že to byl Chuck, kdo zklamal sám sebe, a měl jsi pravdu. Byl by schopen obstát mnohem líp, kdyby chtěl, ale

rozhodl se špatně. Je na čase, abych si uvědomila, že já se rozhodla správně. Za to, žeš mi otevřel oči, ti musím poděkovat.“

„Tvoje vděčnost mě vážně hřeje u srdce, ale kvůli tomu tady nejsem.“

Stejně jako v čekárně v nemocnici i teď cítila, jak se jí žaludek stahuje do pevného uzlu. „Nikdy nezapomenu na to, co jsi pro nás udělal už jen tím, že jsi tady byl.“

„Že jsem ti pomohl vypořádat se s minulostí? Jenže to mi nestačí, Abby. Nechceš vědět, o čem jsme mluvili s Benem, když jsi byla pryč?“

Pohlédla dolů na svoji skleničku s vínem. „Myslím, že když budeš chtít, abych to věděla, prostě mi to řekneš.“ Pak vzhlédla a usmála se. „Koneckonců, když to neuděláš, vždycky to můžu dostat z Bena.“

„To je věc, kterou na tobě miluju.“

Pohlédla na něj a její oči už nebyly klidné. Potemněly. „Dylane, dnes ráno, když jsme na sebe křičeli, jsi řekl

„Že jsem se do tebe zamiloval. Ano. Vadí ti to?“ Svírala sklenici oběma rukama, ale pohledem neuhnula. „To kdybych věděla.“

„Vysvětlím ti to stejným způsobem, jakým jsem to vysvětloval Benovi.“ Odložil sklenici a pak jí vzal z rukou i tu její a postavil ji na pult. „Řekl jsem mu,

že jsem zamilovaný do jeho matky. A že je to pro mě úplně nová zkušenost a nevím právě nejlíp, co si s tím počít. Řekl jsem mu, že vím, že jsem udělal a ještě udělám spoustu chyb a že bych byl rád, kdyby mi mohl pomoci.“

Zabořil ruku do jejích vlasů, nechal ji sklouznout na její tvář a znovu ji odtáhl. „Řekl jsem mu, že nevím moc dobře, jak se řídit ranč, a že taky nemárn moc zkušeností s tím, jak být dobrým manželem, a už vůbec neumím dělat otce, ale že se budu snažit a snad se mi to podaří.“

Oči se jí rozšířily. Zdála se v tu chvíli tak křehká a zranitelná, že zatoužil strhnout ji do náruče a slíbit jí, že ji před vším ochrání. Ale věděl, že Abby se nespokojí s planými sliby. Už jich v životě dostala spoustu a musela se dívat, jak jsou porušovány. Věděl, že pokud oba mají dostat druhou šanci, musí být založena na důvěře a upřímnosti.

„Dáš mi šanci?“

Nedokázala polknout. Sama nechápala, jak vůbec dokázala vydechnout.

„Co na to řekl Ben?“

Rozesmál se, natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Myslí si, že je to prima nápad.“

„Já taky.“ Vrhla se mu do náručí. „Ach, Dylane! Já si to myslím taky.“

Možná cítil vděčnost, možná úlevu. A společně s tím měl pocit, že konečně našel domov. „Ale hlavně nezačni plánovat, že začneš chovat taky krávy. Dojení mám plné zuby.“

„Ne. Žádné krávy, slibuju.“ Když se rozesmála, přitiskl své rty na její. Bylo v tom všechno – láska, důvěra, naděje. V životě existují druhé šance, a oni právě našli tu svoji.

„Abby...“ Zjistil, že by ji takhle dokázal držet v náručí celé hodiny.

„Myslíš, že přemluvíme tvého otce, aby nám zatancoval na svatbě?“

Její oči se na něj smály. „Nedovedu si představit, že by mu v tom někdo dokázal zabránit.“

MIRA

Fascinující příběh třetí ze sester O'Hurleyových Chantel si přečtete v dalším bestselleru Nory Robertsové, který po názvem OSUDOVÝ SCÉNÁŘ vyjde v edici MIRA v březnu.

Někdy sláva a úspěch nestačí... Někdy cena za slávu je až příliš vysoká. Zvláště když jeden z neodbytných fanoušků vyčkává... sleduje... a Chantel O'Hurleyová dostává strach. Pomoc v nouzi přichází v podobě drsně mužného Quinna Dorana, profesionálního tělesného strážce...

„Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo by tak pohrdal ženami jako vy, pane Dorane.“

„To jste na omylu, „protestoval. „Zeny jsou náhodou moje oblíbené hobby.“

„Hobby!“ Chantel se musela násilím ovládnout, aby na něj nezačala ječet. Pak si sejmula brýle a pátravě se na Quinna zadívala ve snaze poznat, jestli jí jen tak hecuje, nebo jestli to myslí vážně. Vzhledem k celkovému mínění o Quinnu Doranovi se nakonec rozhodla pro druhou z možností. „ Vy jste klasický mužský šovinista, pane Dorane. Až doted' jsem myslela, že lidi jako vy už vymřeli.“

„Máme tuhý kořínek, zlato.“

Chantel si znovu nasadila brýle; usoudila, že další konverzace v tomhle duchu nemá cenu, a změnila téma.

„Myslím, že bude lepší, když vás nepředstavím jako svého osobního strážce. Klidně se obejdu bez těch dohadů, co by to vyvolalo.“

„Jasně. Takže co jim teda povíte?“

„Nic. Budou si prostě myslet, že jste můj milenec. „ Vzala mu sklenici džusu z ruky a upila z ní. „Na tyhle dohady jsem zvyklá.“

(Ukázka z třetího příběhu Nory Robertsové o sourozencích O'Hurleyových, který pod názvem Osudový scénář vyjde 1. března)